

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Storm, Edvard.

Titel | Title:

Originale Fabler og Fortællinger.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : trykt hos P. Horrebow, 1782

Fysiske størrelse | Physical extent:

[34], 155 s.

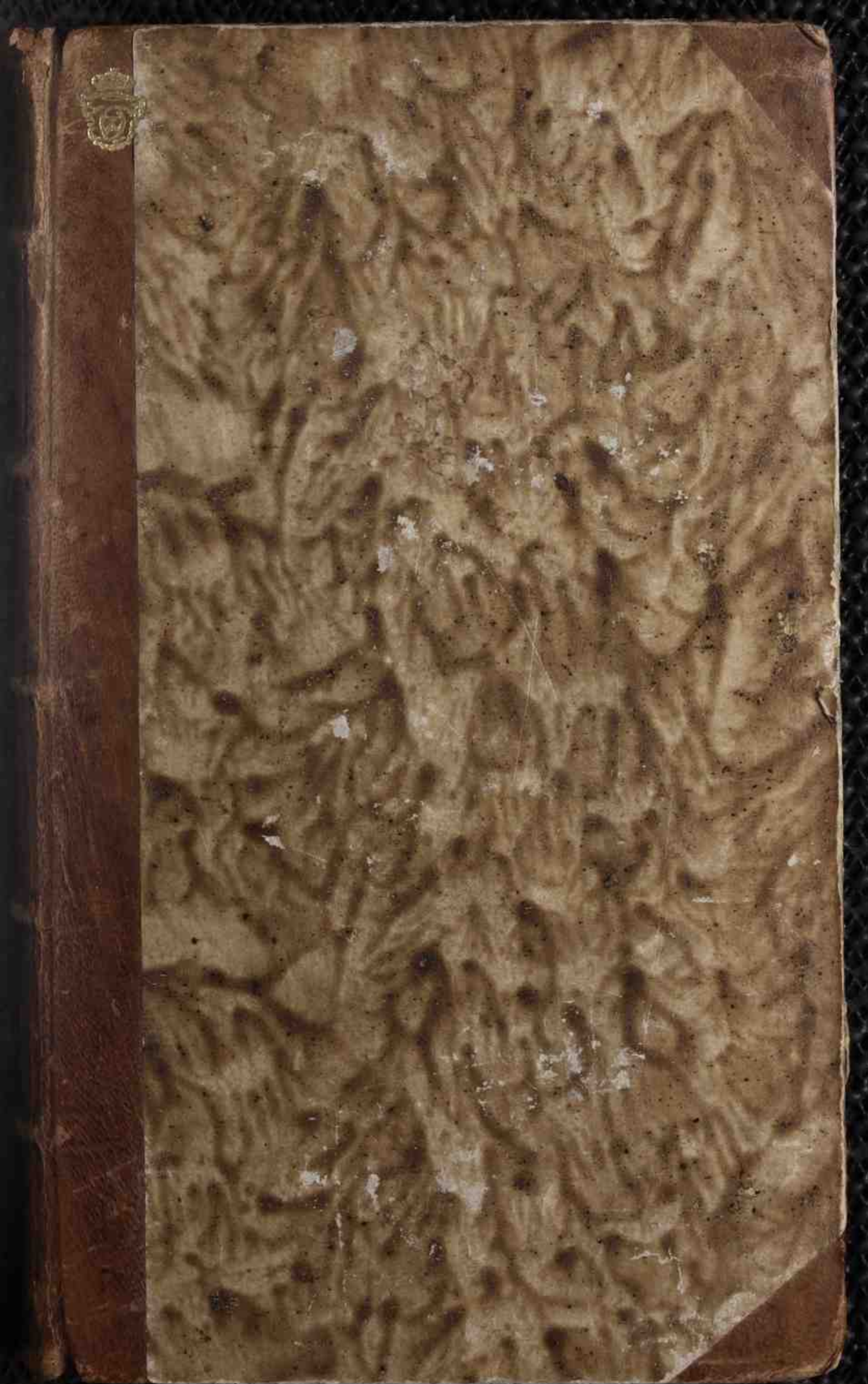
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

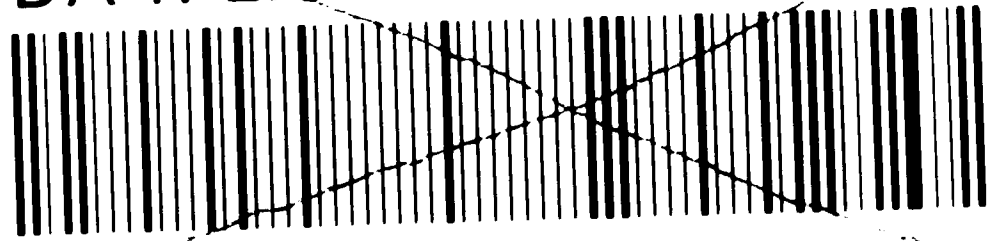
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

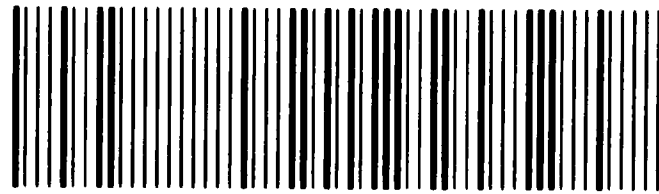
54.40.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.2.S 54 8°

1 1 54 0 8 00788 9

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023573238

P. Beech

Originale
Fabeler

og

Fortællinger.

Med

Edward Storm.

Quid dem? Quid non dem?
HOR.

Kiøbenhavn 1782.

Trykt hos P. Horrebow, boende i Adelgaden
No. 301.

1011

1011

1011

F o r e r i n d r i n g .

Endelig har jeg nu den Ære at levere Publikum dette Arbeide, som formedelst Sygdom og andre u-undgaaelige Hindringer er blevet forhalet, over den bestemte Tid. Maatte det fyldestgiøre mine talrige Subscribenteres Forventning, og nogenledes svare til den Opmuntring og Understøttelse, de have værdiget mig, saa kommer det endda Tids nok, og jeg skal ansee den Umag, som jeg har anvendt herpaa, for meer end dobbelt belønnet. Der hører fleer end et eller to Forsøg til at blive en Gellert eller Fontaine, ingen Fornuftig vil strax fræve den yderste

F o r e r i n d r i n g .

Fuldkommenhed i et Fag, hvor der hverken er mange Forgiengere at lære af, eller Medarbejdere at kappes med, jeg mener i Modersmaalet. Tugen Deel af den danske Litteratur er saa øde og udyrket som denne, og der er dog intet som bedre skikker sig til almeen Læsning for læg og lærd, end Fabler og Fortællinger, jeg kiender ingen fatteligere og kraftigere Maade at moralisere paa. Læseren trættes ikke ved Beviiser og Fornuftslutninger, men han seer Exempler, han seer Tildragelser for sine Dine, han seer Last og Dyd, Klogskab og Daarlighed i fuld Handling. Sædelæren føres til hans Siel igiennem Indbildningskraften og Hukommelsen, med Liv og Klarhed virker den paa hans Forstand og Hierte. Derfor have Verdens Lærere til alle Tider brugt denne Maneer, og brugt den med Nytte. Poesien er herved intet væsentligt, ligesaa lidt som Forgylningen paa Apothekerens Piller; men den giver Lærdommene Tæffe og Undighed. Det gaaer med Sandhed, som med Menneskene selv, hvad Lykke den skal giøre, kommer meget an paa den Dragt, hvori den lader sig see. Man taaler den, naar den er pyntet, da man vilde maafee med Foragt støde den bort, ifald den kom nøgen eller i sin Negligee. Fabelen selv er allerede

et

F o r e r i n d r i n g.

et Klædebon, som er hængt over den kiere Sandhed; men der er stor Forskiel paa Bondens Badmel og Herremandens galonerede Skarlagen, lad være, det første ofte klæder sin Mand best. Den ædle Simpelhed i Esopi Fabler er vist meget behagelig; men Folk ere nu omstunder alt for slebne til at nøies dermed, om det og var uueligt at efterligne den, hvilket ikke er saa let, som man tænker. Jeg har prøvet det, og fundet meer end en Banskelighed derved, baade i Henseende til vort Sprog og vore Tiders Characterer og Sæder, som de Kyndige best vide. Alt vort Sprog derimod er skicket til den poetiske Fortælling, har en Lodde lært os i sine mesterlige Oversættelser, ei at tale om en Stockfleth og nogle andre nyere, som med Held have vrist sig i dette slags Arbeide.

Det var tildeels disse Forfatteres Lykke, der opmuntrede mig til at digte de Fabler og Fortællinger i den Gellertiske Smag, som udkom 1778. Da jeg mærkede, at disse bleve anseete for taalelige, fik jeg Mod til at skrive flere, som jeg tilligemed de første (paa nogle saa nær) har nu samlet i nærværende lille Bog, paa det Danmarks ogsaa kunde have lidt fuldstændigt originalt i dette

F o r e r i n d r i n g .

Sag at fremvise. Det forstaaer sig, jeg har efter Evne affilet og bedret de gamle Stykker, inden jeg tillod dem at komme paa nye for Lyset, og man skal kunne mærke, at jeg herved blant andres har ogsaa med Taknemlighed nyttet en Recensents rigtige og billige Erindringer; thi jeg hader ingenlunde Critike, naar den er, som den bør være, da jeg heel vel veed, hvor meget den bidrager til at føre baade Videnskaberne og Kunsterne til deres Fuldkommenhed. Hvad de nye her forekommende Fabler og Fortællinger angaaer, da ere de i Henseende til Sujetterne vel ikke altid originale (og det behøver jeg ikke at sige Folk af nogen Læsning) men ingen af dem har været tilforn trykt, undtagen Boreas og Phoebus, som har staaet i Alm. Dansk Bibliothek. Om de for Resten ere bedre eller slettere end mit første Forsøg, maae Læseren selv afgjøre; saa meget er vist, jeg har stræbt at gjøre dem saa gode, som jeg har kundet. Har jeg ikke allevegne havt lige Lykke, da er dette en Skiebne, som jeg har tilfælles med enhver Skribent paa Jorden, og jeg bliver slet ikke utaalmodig over, at der befindes Mennesselighed, det er, Feil i mine Arbeider. Det skal sandelig glæde mig, om nogen vil gjøre det bedre, og det ret oprigtig paa Litteraturens Begne.

Jeg

F o r e r i n d r i n g .

Jeg har selv hørt, at en og anden ved at læse mig, har anseet det for en let Sag at gjøre sig en Tingest, som en Fabel eller Fortælling, og det har ret smigret mig; thi jeg har deraf erfaret, at jeg dog hist og her har havt Held til at skiule Kunsten og træffe Naturen. Naar man kan skrive saaledes, ut sibi quisque speret idem, sudet multum, frustra que labore ausus idem, saa tænker jeg, man kan give sig tilfreds. Men jeg maae endnu bede om Tilladelse at opholde Læseren et Dieblif i Forstuen. Jeg vil være min egen Anklager, og gjøre ham bekiendt med to eller tre almindelige Indvendinger, som nogle skionsomme Benner have gjort mod dette Bærk, ved at læse Haandskriftet, og som andre Læsere maaskee kunde gjøre ester dem. Det skeer ikke for at tage Brødet af Munden paa en tilkommende Kunstdommer, han vil uden Tvivl finde nok ellers, som han kan laste; men det skeer for at legge mine egne Tanker og Begreber om et og andet for Dagen.

Man har sagt mig, at der burde ikke lettelig findes Digressioner i en poetisk Fortælling; den maae holde sig til sin eene Handling, give den med saa saa Ord som mueligt, sit fulde Lys og

F o r e r i n d r i n g .

Omfang, og intet videre. Dette er at fordre en Phædrisk Fabel, hvormed jeg af mange Aarsager ikke har fundet befatte mig. Præjudicium autoritatis gielder intet hos mig, hvorledes denne og hiin har gaaet frem, er ikke min Sag, naar jeg i min Samvittighed troer, at den Maneer, jeg bruger, er den tienligste, den lærerigeste, den passeligste i mine Omstændigheder, for min Tids- Alder, for mit Genie. Jeg gjør nu og da et Blik, et Udfald til Siderne; men kommer dog saa hastig hjem igien, at ingen, der kan læse en Bog rettelig, bør have tabt Maalet af Dinene. Det kommer kun an paa, at Leiligheden er ikke søgt, ikke tvungen, men naturlig, saa at en Idee føder den anden af sig. Hvorfor skulde jeg da quæle et got Udfald, eller gysse for en Parenthese, som for et Spøgelse? Min redelige Hensigt er at opvække Algt og Kierlighed for Dyden, at gjøre Lasten forhadt og Daarligheder latterlige. Til den Ende anseer jeg Fabelen kun som min Satires Behikel, og hvorledes skulde jeg naae mit Maal, naar jeg stedse fremstillede nøgne Beenrader? Enhvers Følelse vil sige ham, at det er Udfældningen, at det er Dragternes bestandige Afsværling og Forskiellighed, som underholder og interesserer ham, og ikke den blotte Historie,

storie,

F o r e r i n d r i n g .

storie, som i ethvert Stykke foredrages. Overalt, naar man kun tilstaaer mig, at mine Udsøvelser ere naturlige, og ikke ganske usaltede, saa maae man gierne holde dem for grove Feil, og jeg er ganske fornøiet. Man kunde svare, at slige satiriske Udvandringer kunde best skee i den tilføiede Moral eller Fabula docet, der kunde Digteren gjøre sig saa lystig, som han ville, og lade Fabel og Fortælling være Fabel og Fortælling. Men hvo læste vel Moralen, naar det foregaaende allerede ennuierede ham?

Fremdeles har man forekastet mig de daglige Talemaader og proverbiale Udtryk, som jeg nu og da bruger. Dette, siger man, strider imod Poesiens Værdighed. Jeg veed nok, at man heri støtter sig ved store Mænds Autoritet, og at man har Ret, naar der tales om alvorlige Digte, som Epopeer, Oder, Sørgespil og deslige. Men at det er en Feil i en comisk Fortælling, der bør være et Speil paa det daglige Liv, derom er jeg endnu ikke overbevist. Gemene og pøbelagtige Phraser skal man sene, det er ligefrem; men for Resten alt hvad der kan lade sig høre i et got muntert Selskab, troer jeg og kan høres i Efterlignelsen af en Samtale, alt ligesom

F o r e r i n d r i n g .

som den talendes Character medfører. Hvor meget bidrager dette ikke til Illusionen, som er saa nødvendig, naar man skal have den rette For-nsielse af sin Læsning? Hvorfor taales det i Co-moedier? Digtetekunsten har sine forskjellige Ma-nerer. Naar den maler i Carricatur, saa maler den hverken Skiold eller Hielm, og om den lod et Esel eller en Hane tale, som en af Racines Helte, det er, efter Poesiens høieste Værdig-hed, saa fortiente Digteren virkelig at erindres ved første Bacance i Pesthuset.

Endelig laster man de fremmede Ord, som jeg hist og her betiener mig af. Her er min Troes Bekiendelse angaaende denne Post. Jeg skriver, for at forstaaes; naar man betragter adskillige af vore ivrige Puristers Arbeide, skulde man ikke tiltroe dem denne Hensigt. Heller end de ville unde et got bekiendt, men fremmed Ord Borger-skab; skabe de sig et nyt, som intet Menneſke for-staaer, uden de selv. Dette kaldes i deres Tun-gemaal Patriotiskhed. Mig synes, at den er be-dre Patriot, som sørger for at skaffe sine Med-borgere klare og tydelige Begreber i Hovedet, og til den Ende fremsetter sine Tanker ved Tegnsom ei behove nogen Oversættelse, om han endog for

Lyde=

F o r e r t i n d r i n g

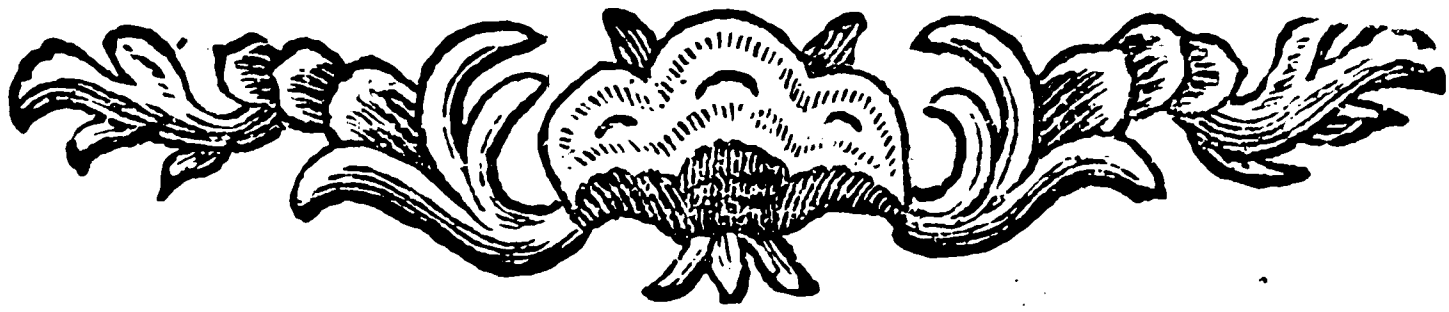
Lydeligheds Skyld maae bruge et udanskt Udtryk imellem. Nok, naar det almindeligen forstaaes. Vor milde Regiering skienker fortiente fremmede Folk Indføds-Ret, hvorfor skulle vi Forfattere da nægte den til et kraftigt og brugbart fremmed Ord? O! lader os drabeligen bemægtige os Udlandings Skatte, jeg mener syndige og skionne Ord, som ere bekiendte og forstaaeligere, end dem vi selv kunne skabe. De stolte Britter have paa denne Maade gjort deres Sprog til det riigeste af alle levende, og denne Riigdom har igiær skienket dem Miltons, Popes, Thomsons og fleres Mesterstykker. Det er om Tanker, det er ikke om Ord at det gielder. Lydelighed er den første Egenskab ved enhver Tale; for at naae den, maae alle andre smaa Betragtninger sættes tilside. Mit Sprog maae være saa ublandet, som det vil; forstaaer Læseren mig ikke, saa er han bedraget. Men har jeg noget got og vigtigt at sige ham, saa er han velholden, om jeg endog laante arabiske Ord dertil, forudsat at han bedre forstod disse end andre, enten gamle og glemte, eller nye og ulærte. Det er ikke værdt at sætte Patriotisme i saa smaa Ting. Jeg kan neppe bare mig for at lee, naar jeg seer en Sprogrenser klæd i fremmed contrebandede Løi, efterjagende fremmede

Mane:

F o r e r i n d r i n g.

Manerer indtil den franske Snøblen, kort sagt, upatriotisk i sin hele Tænkemaade, buldre for Gr. imod det fattige Ord Jalouſie, ſom enhver Kieldermand forſtaaer, og i den Sted anbefale Mabrøne, ſom knap alle de Lærde kiende. Er det ikke reent Pedanterie? Men det forſtaaer ſig ſelv, jeg vil ikke allene, at der ſkal holdes Maade med fremmede Ord; men at de ſkulle bruges ſaare ſparſommeligen, nemlig kun, hvor de frem for noget andet maatte have en beſynderlig Tydelighed eller Eſtertryk. I alle andre Tilfælde anſeer jeg det for Uret, at brodere ſine Skrifter med denne Stads, ſom gjør endog deres Udſeende pudſeerlig, naar den, ſom i de ældſte af Holbergs og andre gamle Skrifter, ere overalt trykte med latiniſke Bogſtaver, for ret at falde i Dinene. Og hermed anbefaler jeg mig i Læſerens Bevaa-genhed.

Subscribenternes Navne.

	Exempl.
Hans Majestæt Kongen = =	40
Hendes Majestæt Dronningen " =	30
Hans Kongelige Høihed Kronprindsen =	24
Hans Kongelige Høihed Arveprindsen =	24
Hendes Kongelige Høihed Prindsesse Lovise Auguste = " = = =	14

A.

Hr. Aagaard, Conferentsraad	-	-	I
" : Aagaard, Student	-	-	I
" : Aars, Sorenfriver	.	-	I
" : Abel, G. Student	-	-	I
" : Abel, M. Student	-	-	I
" : Abilgaard, Sognepræst paa Christiansh.	-	-	I
" : Agerbech, S. A. Coll. Schol. Frideric.	-	-	I
" : Albertsen	-	-	I
" : Almer, Capitain	-	-	I
" : Amberg, Kongelig Fuldmægtig	.	-	6
" : Amberg, S. Student	.	-	I
" : Amundin, N. A. Postfriver	-	-	I
" : Andersen, Riibmand i Christiania	.	-	I
" : Andresen, Student	.	-	I

Hr.

Subscribenternes Navne.

	Exempl.
Hr. Andrup, Jurist	I
„ „ Anker, K. Conferentsraad	I
„ „ Anker, B. Statsraad	2
„ „ Anker, Statsraad	I
„ „ Arbin, P. Byskriver	I
„ „ Arctander, Lieuten. i Artill.	I
„ „ Arestrup, Hørkammer	I
„ „ Arenz, Volonteur i det Siell. Cont.	I
„ „ Arenzen, L. ved Soldboden	I
„ „ Atke, Stiftsksriver i Sielland	I
„ „ Augustin, Statsraad	I
„ „ Ausig, J. S. Præst	I
„ „ Avenmann, Secretair	I

B.

Hr. Baade, Sognepræst til Lillemark	I
„ „ Baden, Prof. Eloqv.	I
„ „ Baden, G. L. Student	I
„ „ Balle, K. Soldskriver	I
„ „ Balling, Regim. Qvarttermester	I
„ „ Bang, Statsraad og B. Gen. Procur.	I
„ „ Bang, Lieutenant	I
„ „ Bang, Proc. ved Hof- og Stads-Retten	I
„ „ Bang, J. Revisor	I
„ „ Bang, Jurist	I
„ „ Barclay, P. S. Student	I
Mad. Barfred, A. M.	I
Hr. Barth, Cancellieraad og Bysfoged	I
„ „ Bastholm, Kongelig Fuldm. i Rentek.	I
„ „ Bayer, S.	I
„ „ Bärens, Kammerraad	I
„ „ Becker, Proviant-Inspecteur	I
„ „ Becker	I
„ „ Beckmann, ved Negotien	I
„ „ Behmann, Prem. Lieutn.	I
„ „ Reichmann, A. W. Lieutenant	I
„ „ Bendeke, C. S.	I
„ „ Bendfeldt, P. M.	I
„ „ Bendz, Procurator	I
„ „ Bennick, Fuldm. i Kammer-Canc.	I
„ „ Benzon, Kammerjunker	I

Hr.

Subscribenternes Navne.

	Exempl.
Hr. Berengen, Jurist	I
„ : Berg, C. Fuldm. paa Toldboden	I
„ : Berg, J. Student	I
„ : Berg, J. A. Postskriver	I
„ : Berggrav, Gvardein ved Myndten	I
Mad. Berling, K. C.	I
Hr. Bernhoft, G. C. Capellan til Kollaug	I
„ : Bertelsen, Bogholder	I
„ : Bertelsen, L.	I
„ : Bertelsen, P. O.	I
„ : Bertram, D. S. Cand. jur.	I
„ : Bestmann, S. J.	I
„ : Beyer, Proc. i Hof og Stads-Retten	I
„ : Bie, Cancellieraad	I
„ : Biehl, Capitain	I
„ : Bielefeldt, General-Aidj.	I
„ : Bierk, Capit. ved Sae-Etaten	I
„ : Bierk, P. Capit. ved Sae-Etaten	I
„ : Bierre, S. O. Præst til Bindinge	I
„ : Bildsted, Cancellieraad	I
„ : Biltzing, S. Kiøbmand i Christiania	I
„ : Blom, Kiøbmand i Christiania	I
„ : Boldt, S. ved den Jsl. Handel	I
„ : Bondorff, ved Toldboden	I
„ : Bonnewie, K. Student	I
„ : Borch, A. Collega ved Odense Skole	6
„ : Borchorst	I
„ : Borup, Kiøbmand paa Kongsberg	I
„ : Boy, Lieutenant	I
Mad. Boye, B. C.	I
Hr. Boyesen, Kiøbmand i Christiania	I
„ : Braad, P. Fuldmægtig	I
„ : Bradt, Canc. Secretair	I
„ : Brandorff, Lieuten. ved Artilleriet	I
„ : Brandt, S. J. A. Myndtmester	I
„ : Brandt, J. Student	I
„ : Brandt, J. S. Student	I
„ : Brasch, Renteskriver	I
„ : Braun, S. Lieuten. ved Sae-Etaten	I
Mad. Bræstrup	I
Hr. Bræstrup, Hofmaler	I
„ : Bræstrup, Medicus	I
„ : Brede, D. Kiøbmand i Christiania	I

Hr.

Subscribenternes Navne.

	Exempl.
Hr. Bredsdorff, Student	I
• : Bremer, i Christianiæ Skole	I
• : Brinch, ved Toldboden	I
• : Brink, C. W. Student	I
• : Broch, Lieuten. ved Artill.	I
• : Brochmann, Regim. Quartiermester	I
• : Brochmann, J. Assessor	I
Hfr. Brodersen, C.	I
Hr. Bruhn, D. Kiøbmand	I
Mad. Brun, S. K.	I
Hr. Bruun, J. J. Klædefræmmer	I
• : Bruun, T. Theatermaler	I
• : Bruun, A. Litteratus	I
• : Brønlund, ved Toldboden	I
• : Buch, Sognep. til Schiellerup	I
• : Buch, Copiist ved Hof- og Stads-Retten	I
• : Buchholz, C. S. Kiøbmand	I
• : Budde, Copiist ved Hof- og Stads-Retten	I
• : Bugge, Kammer-Secr.	I
• : Bugge, Copiist i G. Toldk.	I
• : Bukær, Justitsraad	I
• : Bull, J. K. Justits-Secr.	I
• : Bunkeslod, S. C. Student	I
• : Bunzen, Fuldm. paa Toldb.	I
• : Bülow, Kammerpage	I
• : Bühring, Lieuten. ved Artilleriet	I
• : Bødker, i Christianiæ Skole	I
• : Bøving, P.	I

C.

Hr. Cabott, J. S. Historiemaler	I
• : Callisen, Professor	I
• : Calmeyer, Kiøbmand i Christiania	I
• : Cappelen, Statsraad	I
• : Casse, C. Jsenfræmmer	I
• : Casse, J. Urtefræmmer	I
• : Christensen, Student	I
• : Classen, C. W.	I
• : Clausen, P. Kiøbmand i Christiania	I
• : Clüver, Kiøbmand	I
• : Colbjørnsen, S. Statsraad	I

Hr.

Subscribenternes Navne.

	Exempl.
Hr. Colbjørnsen, Justitsraad og Kammer-Ads.	I
• Colbjørnsen, E. Skifteforv. i Vestindien	I
• Cold, Procurator	I
• Colding, Bysfoged	I
• Collet, James	I
• Collin, N. Controleur	I
• Colsmann, D. Theol. og Ref. Præst	I
• Colsmann, C.	I
• Conradi, Ober Visiteur	I
• Cormontan, S. Student	I
• Cornisch, Student	I
• Cortin, Student	I
• Cramer, Riismand	I
• Cramer, Fuldm. i Dec. og Comm. Coll.	I
• Cron, J. Berg-Chirurgus	I

D.

Hr. Daae, A. Capellan til Lyster	I
• Daae, J. C. SS. Min. Cand.	I
• Dahl, S. Inform. ved Waisenb.	I
• Dajon, Fuldm. i Gen. Soldk.	I
• Dalles, Fuldmægtig	I
• Dam, S. S. Post-Secretaire	I
• Darbes, Professor i Musikken	I
• Degn, S. C.	I
• Deichmann, Student	I
• Dethmer, Cand. jur.	I
• Dietrichson, Cand. jur.	I
• Dræbye, Kammerraad	I
• Drewsen, C. Papiirmester	2
• Drewsen, Assessor	I
• Dreyer, J.	2
• Dreyer, S.	I
• Dreyer, Kobbersmed	I
• Dreyer, i Commissariatet	I
• Due, P. S. Student	I
• Duus, M. Forvalter	I
• Dybwad, R. Riismand i Christiania	I
• Dyffel, S. T. Litteratus	I
• Døderlein, Prof. og Politie-Mester	I

Subscribenternes Navne.

	Exempl.
Hr. Døderlein, C. Coll. Schol. Christian.	I
„ „ Dollner, J. ved Negotien	I

E.

Hr. Edinger, V. Land-Inspecteur	I
„ „ Edsleff, Risbmand i Christiania	I
„ „ Egeriis, L.	I
„ „ Eiler, J. Student	I
„ „ Elvig, Fuldm.	I
„ „ Eschemos, J. Material-Forb.	I
„ „ Essendrop, J. Justitsraad	I
„ „ Estrup, Student	I

F.

Hr. Saarup, U. U.	I
„ „ Fabricius, Lieutenant	I
„ „ Fabricius, Præst i Onsager	I
„ „ Fabritius, U. G. Risbmand i Christiania	I
„ „ Falck, S. Klokker paa Kongsberg	I
„ „ Falck, paa Commissar.	I
„ „ Falk, O. Forvalter	I
„ „ Feddersen, Fuldmægtig	I
„ „ Fibiger, Secr. i Admiralit.	I
„ „ Fikkan, C. S.	I
„ „ Find, Lieut. ved det Siell. Reg.	I
Frue Fischer	I
Hr. Fledsborg, Etatsraad	I
„ „ Fleischer, Lieut. ved Søe-Staten	I
„ „ Fleischer, Assessor i Hof- og Stats Retten	I
„ „ Flintenberg, J. U. Cantor	I
„ „ Flor, Fuldm. ved Myndten	I
„ „ Fog, S. L. Stud. Philolog.	I
„ „ Fogh, Fuldm. i Hof- og Stads-Retten	I
„ „ Follerup, C.	I
„ „ Forbæch, J.	I
„ „ Frankenaui, Etatsraad	I
„ „ Freese, J. C. ved Negotien	I
„ „ Freisen, Justitsraad og Comm. i G. L. R.	I
„ „ Fridericci, Secr. i General.	I

Hr.

Subscribenternes Navne.

	Exempl.
Hr. Friis, Secretair	I
„ „ Friis, J. J. Student	I
„ „ Frisch, Lieuten. ved Artilleriet	I
„ „ Frig, Kammerraad og Bogh. v. F. C.	I
„ „ Frogner, C. Kiøbmand i Christiania	I
„ „ Frøchen, Student	I
„ „ Frørup, Fuldm. i Hof- og Stads-Retten	I
„ „ Sugl, Sognepræst til Nordrup	I
„ „ Sursmann, Lieut.	I

G.

Hr. Galberg, K. Kroemand i R. Bærlose	I
„ „ Gamborg, K. S. Brygger	I
„ „ Gamborg, U. Student	I
„ „ Gamborg, J. Student	I
„ „ Gebelin, C. Kiøbmand i Christiania	I
„ „ Gedde, Capitain	I
„ „ Germann, U. C.	I
„ „ Gerner, S. Command. og Fabrik-Mester	I
„ „ Geuss, Prof. Mathem.	I
„ „ Giørg, Student	I
„ „ Glad, S. Student	I
„ „ Glatwed, U. Student	I
„ „ Glükstadt, U. M. Student	I
„ „ Glükstadt, M. Student	I
„ „ Goldt, M. J. Stud. Med.	I
Hr. Gottschalck, D. C.	I
Hr. Graah, Justitsraad	I
„ „ Graner, Skovrider	I
„ „ Grunberg, J. J. Cand. Pharm.	I
„ „ Grüner, C.	I
„ „ Grøgaard, Student	I
„ „ Grønn, S. J. Stud. Theol.	I
„ „ Grønbech, S. J. ved Negotien	I
„ „ Grønbech, D.	I
„ „ Grønlund, Underfoged	I
„ „ Gudde, A. Student	I
„ „ Gude, Hof Casserer	I
„ „ Gundelach, Procurator	I
Mad. Gyldendal, B. C.	I

Subscribenternes Navne.

Exemplar

Hr. Gyldendal, J.
 : : Gøttſche, S.

H.

Hr. Hagedorn, N. ved Negotien
 : : Hagen, Lieut. i Kong. Reg.
 : : Hagen, M. Apotheker
 : : Hagerup, Justitsraad og Byef.
 : : Hagerup, S.
 : : Halberg, J. N.
 : : Hald, N. O. Søe-Art. Lieut.
 : : Halling, Ref. Capellan paa Kongsbjerg
 : : Halse, J. C. Student
 : : Hammer, A
 : : Hammond, E. Student
 : : Hammond, T. Student
 : : Hanson, Capitain
 : : Hansen, S. C. Ind-Cassator
 : : Hansen, Proviantſ-Forb.
 : : Hansen, S. J. Student
 : : Hansen, L. O. Student
 : : Hansen, P. ved Negotien
 : : Hansteen, Justitsraad og Com. i G. L. R.
 : : Hansteen, P.
 : : Harboe, Secretair
 : : Harleff, J. Kiøbmand i Christiania
 : : Harris, Student
 : : Hartwig, J. Toldſkriver i Christ.
 : : Hartwig, Regim. Chirurgus
 : : Hasler, Krigsraad
 : : Hass, Klokker i Christiania
 : : Haugen, O. Holzforsier
 : : Haysen, Kiøbmand
 : : Hæderich, Guldsmed
 : : Hedegaard, Student
 : : Hee, Inform. hos Kronprindsessen
 : : Hee, J. Fuldmægtig
 : : Heerfordt, Fuldm.
 : : Heerfordt, J. Fuldm.
 : : Hegelund, S. Student
 : : Hegelund, O. ved Negotien

Hr.:

Subscribenternes Navne.

	Exempl.
Hr. Zeiberg, Canc. Secret.	I
„ „ Zeiberg, C. Landmaaler	I
„ „ Heidemann, Lieut. i Kong. Reg.	I
„ „ Heidemark, Præst	I
„ „ Heiliger, Capitain	I
„ „ Heinemann, Justitsraad	I
„ „ Heitmann, C.	I
„ „ Heitmann, S.	I
„ „ Helgerud, Riibmand	I
„ „ Helt, A. G. Assistent	I
„ „ Hempel, C. Brygger	I
„ „ Henrichsen, Hofbager	2
„ „ Henrichsen, Brygger.	I
„ „ Herbst, A. T. Sæe Capitain	I
„ „ Hertel, S. C. Student	I
„ „ Hertel, T. ved Negotien	I
„ „ Hertel, C. W. SS. Min. Cand.	I
„ „ Hertzberg, N. Student	I
„ „ Hesselberg, Oberst	I
„ „ Hesselberg, O. Fuldm. hos Justitsraad Colb.	I
„ „ Hetting, J. Student	I
„ „ Hey, i Partic. Kammeret	2
„ „ Hichmann, S. C. Riibmand paa Bragnæs	I
„ „ Hilcker, Skovrider	I
„ „ Hillebrandt, Coplist	I
„ „ Hillebrandt	I
„ „ Hilmann, Kammerraad og Rentestfr.	I
„ „ Hiort	I
„ „ Hiort, J.	I
„ „ Hiorth, J. S. Student	I
„ „ Hiorthoy, Etatsraad	I
„ „ Hofgaard, Riibmand i Christiania	I
„ „ Hofmann, Fabrikmester	I
„ „ Hofstved, Student	I
„ „ Holck, Baron og Capitain	I
„ „ Holm, A. Præst	I
„ „ Holm, Riibmand i Christiania	I
„ „ Holm, Architect.	I
„ „ Holm, C.	I
„ „ Holm, S.	I
„ „ Holm, O. J.	2
„ „ Holm, P.	I
„ „ Holmboe, J. Foged i Senjen	I

Subscribenternes Navne.

	Exempl.
Hr. Holmboe, J. Catechet i Christiania	I
• Holst, Præst i Christiania	I
• Holst, C. Riibmand paa Bragnæs	I
• Holst, Secr. hos Grev Thott	I
• Holt, Etatsraad	I
• Holter, P. Gener. Krigs-Comm.	I
• Holtermann, Justitsraad	I
• Hopmann, ved Negotien	I
• Hornemann, Kammerherre	I
• Hornemann, Hørkræmmer	I
• Hornemann, S.	I
• Hornsyld, D. Student	I
• Huulegaard, Hørkræmmer	I
• Hviid, J. A. Student	I
• Hvorsleff, S. Riibmand paa Kongsbjerg	I
• Hyllested, ved Negotien	I
• Hørbye, Præst paa Krogstad	I
• Hoyer, D. S. Klædekræmmer	I
• Hoyer, P. Litteratus	I
• Hørbroe, S.	I

J.

Hr Jacobsen, Mægler	I
• Jæger, Blyetækker	I
• Jensen, J. Student	I
• Jensen, P. Cand. Min.	I
• Jessen, Lieuten. ved Søe-Staten	I
• Jessen, Cand. Jur.	I
• Jessen, ved Pr. Frid. Hof	I
• Jæn, D. Theol. og Reform. Præst	I
• Johnsen, Landmaaler	I
• Ipsen, A.	I
• Ipsen, J. ved den Isl. Handel	I
• Jrgens, M. S.	I
• Juel, J. Justitsraad	I
• Jwersen, Boghandler	10
• Jwersen, Forstforvalter	I
• Jørgensen, S. Mægler	I
• Jørgensen, Bogholder	I
• Jørgensen, L. B. ved Negotien	I
• Jørgensen, P. Volont. i Comm. C.	I

Subscribenternes Navne:

Exempl.

R.

Dr. Kannworff, L.	I
• • Karslew, Skriver	I
• • Karup, J. Collega i Odense	I
• • Kayerøe, A. Postskriver	I
• • Ketels, N. Magazinsforv.	I
• • Kier, Beiermester	I
• • Kieldahl, SS. Min. Cand.	I
• • Kiep, M. Student	I
• • Kierrungaard, A.	I
• • Kierulf, Cancellie-Secr.	I
• • Kierulf, J. Insp. paa Coll. Med.	I
• • Kierulf, Assistent	I
• • Kierulf, T. Student	I
• • Kinch, Proc. i Hof- og Stads-Retten	I
• • Kirkegaard, N. S. ved Negotien	8
• • Kirchhoff, Lieutenant	I
• • Kirchmann, Lieutenant	I
• • Kiøbbe, J. Kiøbmand	I
• • Kiønig, C. M.	I
• • Kiøp, J. Gaugforvalter	I
• • Kiørboe, P. Kiøbmand i Christiania	I
• • Klausen, S. G. Student	I
• • Klein, Lieuten. ved N. Livregim.	I
• • Klein, G. S. Stud. Pharm.	I
• • Kleist, Capit. ved See-Staten	I
• • Kleve, T. Professor	I
• • Kloed, ved Reg. i Christiania	I
• • Kløcker, Secr.	I
• • Knap, Justitsraad	I
• • Knoph, O. Schichtmester	I
• • Knoph, P. Assessor	I
• • Knudsen, Cancellieraad	I
• • Knudsen, P. A.	I
• • Knuth, Kammerherre og Baron	I
• • Knutzen, Student	I
• • Koefoed, Forvalter	I
• • Koren, J. L. Volont. i Comm. Coll.	I
• • Koren, N.	I
• • Roth, D. Holzforster	I
• • Krabbe, Lieuten. ved See-Staten	I
• • Krag, C. Student	I

Subscribenternes Navne:

	Exempl.
Hr. Kragh, S. J.	I
• • Krebs, Professor	I
• • Kreyberg, Capitain	I
• • Krogh, M. Major i Artill.	I
• • Krohn, Ober-Auditeur	I
• • Bryger, J. S. K. Student	I
• • Købke	I
• • Kølpin, Hof-Chirurgus	I

L.

Hr. Lacoppidan, Casserer	I
• • Lang, Viinhandler	I
• • Lang, J. Fuldm. ved Toldb.	I
• • Lange, S. Justitsraad	I
• • Lange, Høiesterets-Advocat	I
• • Lange, J. G. Procurator	I
• • Lange, S. M. Decan. v. Comm.	I
• • Lange, S. S. Secretair	I
• • Lange	I
• • Lange, N. i det Ciell. Cont.	I
• • Larsen, Consistorial-Raad	I
• • Larsen, S. ved Negotien	I
• • Lassen, N. C. Justitsraad og Gen. Toldforb.	6
• • Lassen, D. S.	I
• • Lassen, Toldskriver	I
• • Lassen, K. Hofmester	I
• • Lauritzen, J. Riibmand	I
• • Læssøe, S. Student	I
• • Leganger	I
• • Lemwich, J. Præst i Slutteriet	I
• • Lesse	I
• • Leth, Skriver i Rentef.	I
• • Leuch, Controll. i Christiania	I
• • Liebe, ved Negotien	I
• • Lillielund, S. i Odense Skole	I
• • Lillienstiold, Hofjunker	I
• • Linde, M. Major	I
• • Linde, Justitsraad og Casserer	I
• • Linde, Assessor	I
• • Lindegaard, S.	I
• • Liungberg, Justitsraad	I

Hr.

Subscribenternes Navne:

	Exempl.
Hr. Lorenzen, Kammerraad og Rentestfr.	1
„ Lorenzen, O. D. Silke og Klædekræmmer	1
„ Lorenzen, U. Stud. Jur.	1
„ Lorenzen, P. Kjøbmand paa Bragnæs	1
Hfr. Lottrup, U.	1
Hr. Ludwigsen, J. Coffard. Capit.	1
„ Lumholz, Major ved Kongens Reg.	1
„ Lumholz, U. Stiftsprovst i Christ.	1
„ Lund, Kammerraad og Rentestfr.	1
„ Lund, S. Regim. Quart. Mester	1
„ Lund, C. S. Forvalter	1
„ Lund, Skovrider	1
„ Lund, Jernkræmmer	1
„ Lund, Student	1
„ Lund, i Generalitetet	1
„ Lund, J.	1
„ Lunde, Lieut. ved Artilleriet	1
„ Lunding, Cand. Jur.	2
„ Lundt, C. S. Raadmand i Christiania	1
„ Lütken, Student	1
„ Lüzow, Capitain ved Søe-Etaten	1
Hans Excell. Geheimeraad Lürdorph	1
Hr. Lycke, Kjøbmand	1
„ Lyche, Acteur	1
„ Løffler, Architect. og Landmaaler	1
Hrue Geheimeraadinde Løwenkiold	1
Hr. Baron Løwenkiold	1

N.

Hr. Magnussen, Kjøbmand	1
„ Malling, O. Justitsraad	1
„ Mangor, C. R. Doct. Med.	1
„ Martfeldt, Etatsraad	1
„ Matthiesen, Justitsraad	1
„ Mathsen, C. Student	1
„ Mehl, P.	1
„ Meldahl, Capitain	1
„ Meyer, L. U. Forvalter	1
„ Meyer, Copiist i Gen. Soldk.	1
„ Meyer, J.	1
„ Meyer, P.	1

Subscribenternes Navne.

	Exempl.
Hr. Michelsen, S. Inspecteur	1
„ „ Milgau, A. T.	1
„ „ Moe, Secret. paa Sse-Commissar.	1
„ „ Monrad, S. S. Rect. Schol. Christ.	1
„ „ Monrad, Secretair	1
„ „ Monrad, L.	1
„ „ Mosin, B. Isenkræmmer	1
„ „ Moth, P. S.	1
„ „ Moyel, D. Kongel. Translateur	1
„ „ Munch, P. Sognepr. paa Waage	1
„ „ Munch, Secretair	1
„ „ Munch, S. Landmaaler	1
„ „ Munch, M. Decanus	1
„ „ Munthe, E. Copiist	1
„ „ Munthe, E. Student	2
„ „ Muus, S. paa Toldkammeret	1
„ „ Müller, Sognepræst til Biorstov	1
„ „ Müller, Secretair	1
„ „ Müller, Ober Visiteur	1
„ „ Müller, A. Proc. i Hof- og Stads-Retten	1
„ „ Müller, U. Degn til Søllerød	2
„ „ Münster, Amtsforv. paa Bornholm	1
„ „ Myller, S. Inform. ved Waisenb.	1
„ „ Møller, Lieuten. ved Kongens Reg.	1
„ „ Møller, Bogholder	1
„ „ Møller, L. Brygger	1
„ „ Møller, Kongel. Hof Bogtrykker	1
„ „ Møller, J. M. Hof Conditior	1
„ „ Møller, Revisor ved Tal-Rotter.	1
„ „ Møller, S. C. Urtekræmmer	1
„ „ Møller, Fuldmægtig	1
„ „ Møller, A. Stud. Pharm.	1
„ „ Møller, J. Student	1
„ „ Møller, Volont. i det Siell. Cont.	1
„ „ Mørch, J. K. Grosserer	1

N.

Hr. Tschermann, Silke- og Klæde-Kræmmer	1
„ „ Nielsen, C. Riibmand i Christiania	1
„ „ Niemann, Coll. Schol. Christian.	1
„ „ Nilson	1

Hr.

Subscribenternes Navne.

	Exempl.
Hr. Tissen, S. P. Kræmmer	2
Det Norske Selskab	1
Hr. Nordenberg, Forvalter	4
• • Normann, C. Sognepr. paa Kongsb.	1
• • Normann	1
Hans Excell. Geheimeraad Tumsen	1
Hr. General Major Tumsen	1
• • Nyegaard, P. L. Solder i Randers	4
• • Nyerup, R. Cand. Theol.	1
• • Nørregaard, J. Fuldmægtig	1

D.

Hr. Obelay, Bogh. og Cass. v. Banq. C.	1
• • Olsen, A. Bildtmester	1
• • Olsen, C.	1
• • Mag. Olrog, P. Præst paa Amager	1
• • Olrog, T. Foged paa Toten	1
• • Olrog, S. Cand. Theol.	1
• • Olrog, P.	1
• • Osterhaus, D. L. Raadmand i Arch.	1

P.

Hr. Palle, Proc. i Hof. og Stads. Retten	1
• • Paulsen, S. Riismand paa Bragnæs	1
• • Peckel, S. Apotheker paa Kongsb.	1
• • Petersen, Stud. Med.	1
• • Pflueg, Capitain	1
Hfr. Pinvig	1
Hr. Pløen, J. Riismand i Christiania	1
• • Pluhm, S. C. Stud. Theol.	1
• • Poppe, Gvardein paa Kongsb.	1
• • Porth, Kammerraad	1
• • Poulsen, P.	1
• • Poulsen, S. Stud. Philol.	1
• • Poulsen, paa Holmen	1
• • Pram, C. Kongelig Fuldmægtig	1
• • Prætorius, J. Bogholder	1
• • Proft, Boghandler	10
Hfr. Proft, C. S. M.	1

Hr.

Subscribenternes Navne.

Exempl.

Hr. Proft, S.	-	I
• : Pryds, Gener. Krigs-Commiss.	-	I

Q.

Hr. Qvedens, J. S. Student	-	I
• : Qvist, Farver	-	I

R.

Hr. Raarup, Consumpt. Forv. i Friderichsborg	-	I
• : Rahbek, Justitsraad	-	I
• : Ramm, Lieutenant	-	I
• : Rande, Doct. Med.	-	I
• : Rasch, J. Fuldm. ved Soldb.	-	I
• : Ravn, Cap. Lieut. ved Søe-Staten	-	I
• : Ravnsøe	-	I
• : Recke, Lieut. ved Ing. Corpsen	-	I
• : Rees, Copiist	-	I
• : Rehfeldt, Krigsraad	-	I
Hfr. Rejersen, C.	-	I
Hr. Rejersen, Cancellieraad	-	I
• : Rejersen, S. Kammeralist	-	I
• : Reisler, C. Sprogmeester	-	I
• : Riber, S. W.	-	I
• : Richter, S. Silke- og Klæde-Kræmmer	-	I
• : Riegels, U. Oberberg-Amtskriver	-	I
• : Riegels, S. B. Schichtmeester	-	I
• : Riis, R. Inform. ved Waisenh.	-	I
• : Ring, J. Riismand i Christiania	-	I
• : Ritter, Procur. i Hof- og Stads-Retten	-	I
• : Robsahm, C. S. i Christiania Skole	-	I
• : Rogert D. Cand. Jur.	-	I
• : Rogstad, T. Riismand paa Kongsb.	-	I
• : Rogstad, U. Riismand ibid.	-	I
• : Røll, Riismand	-	I
• : Rosenberg, Klædekræmmer	-	I
• : Rosengaard, J. J. Collega i Odense	-	I
• : Rosenkranz, M. D.	-	I
• : Rosenstand, Fuldm. i Gen. Soldb.	-	I
• : Rosenstand, J. P.	-	I

Hr.

Subscribenternes Navne.

	-	Exempl.
Hr. Rosted, Conrector i Christiania	-	I
„ „ Rothe, Cand. Jur.	-	I
„ „ Rummelhoff, C. Lieuten.	-	I
„ „ Rüberg, J. C.	-	I
„ „ Riide, Hofmaler	-	I
„ „ Rømer, Fuldin. i Gen. Toldk.	-	I
„ „ Rømke, Bergraad	-	I
„ „ Rønning, 17. Klokker til St. Olai Kirke i Helsing.	-	I

S.

Hr. Saabye, S.	-	I
„ „ Sames, Kammerjunker og Lieut.	-	I
„ „ Sann, J. Riibmand i Christiania	-	I
„ „ Sartorius, Litteratus	-	I
„ „ Sarg, J. S. i Christiania Skole	-	I
„ „ Saxild, O. Riibmand i Christiania	-	I
„ „ Scavenius, C. 17. Riibmand ibid.	-	I
„ „ Schaarup, A. C.	-	I
Grev Schack til Giesegaard	-	2
Hr. Schall, Kongelig Violon	-	I
„ „ Scharling, J.	-	I
„ „ Schæffer, Kongelig Berider	-	I
„ „ Schæffer, Holksforster	-	I
Hfr. Schebye, M. S.	-	I
Hr. Schenck, A. G. Copiist	-	I
„ „ Schiellerup, C. Student	-	I
„ „ Schiellerup	-	I
„ „ Schierenbeck, T. S. Cand. Theol.	-	I
„ „ Schierning, M. Student	-	I
„ „ Schiffter, Capit. paa China	-	I
„ „ Schive, Statsraad	-	I
„ „ Schiøtt, Rector i Randers	-	4
„ „ Schiøtt, Secretair	-	I
„ „ Schlegel, Secretair	-	I
„ „ Schleth, Conf. Raad og Deput. i G. L. R.	-	I
„ „ Schmidt, C. Biskop i Aggerhuus Stift	-	I
„ „ Schmidt, Justitsraad og Not. Publ.	-	I
„ „ Schmidt, Lieut. ved Gvarden til Hest	-	I
„ „ Schmidt, Berg-Advocat	-	I
„ „ Schmidt, A. Stabs- og Reg. Chirurg.	-	I
„ „ Schmidt, S. W. Silke- og Kl. Kræmmer	-	I

Hr.

Subscribenternes Navne.

	Exempl.
Hr. Schmidt, S. Student	1
• • Schmidt, J. S.	1
• • Schmidt, U. C.	1
• • Schnell, J. paa Holtegaard	2
• • Schollmann, Secretair	1
• • Scholten, Capit. ved Kronpr. Reg.	1
• • Scholten, Hofjunker	1
• • Schou, P. N. Student	1
• • Schow, Statsraad	1
• • Schow, M. A. Decon. ved Waisenh.	1
• • Schuh, Major	1
• • Schulz, J. S.	6
Frue Command. Schumacher	2
Hr. Schurmann, N. Hører i Randers	1
• • Schwach, J. Student	1
• • Schwarz, Kongelig Acteur	1
• • Schwindt, M. Fuldmægtig	2
• • Schydg, J. L.	1
• • Schytt, N. Stud. Theol.	1
• • Schönheider, Doct. Med.	1
• • Schönheider, Høieste-Rets-Advoc.	1
• • Segelke, Coll. Schol.	1
• • Sehestedt, Kammerh. og Comm. i G. L. R.	1
• • Sehested, Kammerjunker	4
• • Seidelin, Lieut. ved Søe-Etaten	1
• • Serop, Jsenkræmmer	1
• • Sevel, Student	1
• • Sigismundi, J. ved Reg. paa Kongsb.	3
• • Simonsen, J. Riismand i Christiania	1
• • Skanke, S. Landmaaler	1
• • Sletting, P.	1
• • Sletting, S.	1
• • Smidt, C.	1
• • Smidt, S.	1
• • Smith, L. Riismand i Christiania	1
• • Smith, Stud. Med.	1
• • Smith	1
• • Snour, Mater. Forb. ved Holmen	1
• • Sommer, Justitsraad og Assessor i Høieste-Ret	1
• • Sommerfeldt, D. S.	1
• • Sporon, Assessor i Høieste-Ret	1
• • Sprechler, Lieut. ved Artilleriet	1
• • Staal, N. Revisor i Gen. Soldk.	1
	Hr.

Subscribenternes Navne.

	Exempl.
Hr. Staal, D. S. Student	I
„ „ Stabel, S. Stud. Jur.	I
„ „ Staggemeyer, Capit. ved Kronpr. Reg.	I
Hans Excellence Geheimeraad Stampe	I
Hr. Stampe, S. Kammerjunker	I
„ „ Stendrup, Assessor i Hof- og Stads-Retten	I
„ „ Stephensen, M. O.	I
„ „ Stibolt, Capit. og første Equip. Mesier	I
„ „ Stockfleth, Lieut. ved Drag.	I
„ „ Stockfleth, i Christianiæ Skole	I
„ „ Stræt, Cand. Med.	I
„ „ Strøm, Forvalter paa Kongsberg	I
„ „ Stub, Lieut.	I
„ „ Stubentrauch, Lieut. ved Kongens Reg.	I
„ „ Styhr, A. Sorenskriver	I
„ „ Styhr, Lieut. ved Artill.	I
„ „ Styhr, P. Fuldmægtig	I
„ „ Suhm, Conferentsraad	I
„ „ Sundbye, Birkedommer	I
„ „ Sundbye, S. Fuldm. paa Holmen	I
„ „ Sundius, M. O. Stads-Physicus	I
„ „ Susemihl, Auditeur	I
„ „ Svang, E. Skriver	I
„ „ Swerdrup, B. Slotspr. til Aggersh.	I
„ „ Synnestvedt, Lieut.	I
„ „ Søbøtke, Lieut. ved Søe-Etaten	2
„ „ Søndergaard, U.	I
„ „ Sørensen, paa Toldboden	I

S.

Hr. Tams, Cancellieraad	I
„ „ Teisner, W. Riismand paa Kongsberg	I
„ „ Terkelsen, Birkeskriver	I
„ „ Thaarup, Havnecasserer	I
„ „ Thaarup, Inform. ved Søe Cadett.	I
„ „ Thestrup, Kammerh. og Landsdommer	I
„ „ Thomsen, Secretair	I
„ „ Thomsen, T. Isentræmmer	I
„ „ Thomsen, L. S.	I
„ „ Thomsen, P. C.	I
„ „ Thonboe, O.	I

Hr.

Subscribenternes Navne.

	Exempl.
Hr. Thorfelin, Litteratus	I
„ „ Thoroup, A. G.	I
„ „ Thortsen, Kjøbmand	I
„ „ Thortsen, B. Silke- og Klædefræmmer	I
Hans Excell. Grev Thott	I
Hr. Thyges, M. SS. Min. Cand.	I
„ „ Todsen, Kjøbmand	I
„ „ Top, i Hof- og Stads-Retten	I
„ „ Torm, K. C. Student	I
„ „ Torstensen, P. Doct. Med.	I
„ „ Tostруп, Cand. Theol.	I
„ „ Trampe, Auditeur	I
„ „ Trane, Volont. i det Siell. Cont.	I
„ „ Trant, Statsraad	I
„ „ Trægder, P. Kjøbmand paa Kongsberg	I
„ „ Treeld, Cancellieraad	I
Frue Treschow	I
Hr. Treschow, Statsraad	I
„ „ Treschow, Prof. Theol. og Sværn. Pr.	I
„ „ Troyel, J. U. D. Byef. i Faaborg	I
„ „ Tryde, G. hos Regimentskriver Uprager	2
„ „ Tryde, J. A. Student	I
„ „ Tullin, C. Student	I
„ „ Tyehsen, C. M. Silke- og Klædefræmmer	I
„ „ Tødsleuf, i Christianiæ Skole	I
„ „ Tønnesen, A.	I
„ „ Tønnesen, T.	I

U.

Hr. Urne, Lieut. ved Kongens Reg.		I
„ „ Ursin, Cancellieraad		I
„ „ Uslar, J. W. Bergmester paa Kongsb.		I

V.

Hr. Vagel, Krigsraad		I
„ „ Valentinsen, Justitsraad		I
„ „ Valert, Mundskient		I
„ „ Vette, P. C. Kjøbmand		I
„ „ Viglar, Lieutenant		I

Hr.

Subscribenternes Navne.

	Exempl.
Hr. Pleugel, Commandeur-Capit.	I
„ „ Voigt, Cancellieraad og Byef. i Randers	I
„ „ Voigt, S. Consumpt. Insp. i Odense	I
W.	
Hr. Waarberg, Auditeur	I
„ „ Wad, G. Student	I
„ „ Walkier, Riibmand	I
„ „ Walther, R.	I
„ „ Wandel, Medicus	I
„ „ Wang, M. Res. Cap til Sandsværd	10
„ „ Wang, S. Riibmand i Christiania	2
„ „ Warnstedt, Kammerherre	2
„ „ Wæringstiold, Lieut.	I
„ „ Wedell, R.	I
„ „ Weidemann, J. Riibmand i Christiania	I
„ „ Weidemann, C. Fuldmægtig	I
„ „ Welding, J. Commando-Skriver	I
„ „ Wendel, Lieut. i Artill.	I
„ „ Werligh, A. Equipage-Skriver	I
„ „ Werliin, Procur. i Hof- og Stads-Retten	I
„ „ Wersel, S. T. Student	I
„ „ Wessel, J. S. Litteratus	I
„ „ West, S. Student	I
„ „ Westengaard, O.	I
„ „ Wæstergaard, Fuldm. hos Adv. Schibst.	I
„ „ Wexelsen, S. L. SS. Min. Cand.	I
„ „ Wiborg, Forvalter ved Assistance-Huset	I
„ „ Wiborg, Land-Inspecteur	I
„ „ Wichfeldt, Major ved Kronpr. Reg.	I
„ „ Wiibe, A. Sognepræst til Hobroe	I
„ „ Wille, J. Corresp. ved den Grøn. Handel	2
„ „ Willumsen, Justitsraad og Præsident	I
„ „ Wind, K. J. Baron og Kammerherre	I
„ „ Wind, Volont. i det Ciell. Cont.	I
„ „ Windelboe, A. L. Commerce-Secret.	2
„ „ Windfeld, L. Regim. Qvartiermester	I
„ „ Winther, G. S.	I
„ „ Wissing, Brygger og Deput. Borger	2
„ „ Wium, Statsraad	I
„ „ Wivet, Procur. i Hof- og Stads-Retten	I

Subscribenternes Navne.

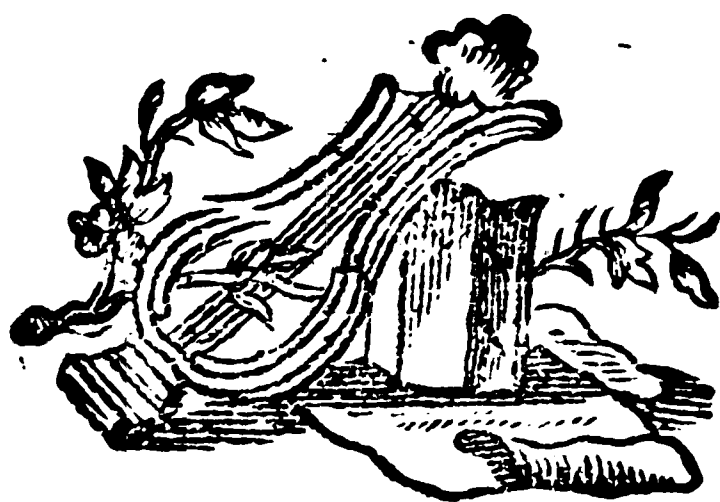
	Exempl.
Hr. Wold, S. S. Stud. Philol.	I
„ „ Wolqvarz, Regim. Quartiermester	I
„ „ Wolsberg, paa Toldboden	I
„ „ Worm, O. Student	I
„ „ Worsøe, Sognepr. til Frue K. i Roskilde	I
„ „ Worsøe, J. S. Student	I
„ „ Wosemose, Proc. i Hof- og Stads-Retten	I
Hfr. v. Würzen, C.	I
Hr. v. Würzen, C. Lieut. i Artill.	I
„ „ v. Würzen, Prem. Lieut.	I
„ „ v. Würzen, Lieut. i Old. Reg.	I
„ „ v. Würzen, S. Prov. Forvalter	I

Z.

Hr. Zahrtmann, S. C. Student	I
„ „ Zeise, S. Cand. Pharm.	I
„ „ Zeuthen, Bogholder	I
„ „ Ziener, Markscheider paa Kongsborg	I
„ „ Zimmer, Capitaine	I
„ „ Zimmer, Lieut. i Sve-Etaten	I
„ „ Zinn, J. L. Agent	I

D.

Hr. Østrup, C. Kibmand paa Kongsborg	I
--------------------------------------	---

Originale Fabler og Fortællinger.

No. I.

Skaden som Kunstdommer.

En Ugle sang engang paa Ugleviis,
Dg ventede sig Berømmelse og Priis;
Men da den just ei strax forønsket Bisald fik,
Besluttede den af Dmhed for sin Ære
At appellere til en ordentlig Kritik.
" Den kloge Skade skal min Dommer være, "
Saa raabte den — Min Læser spør:
Hvorfore Skaden just? — Hr. Ven! jeg kan ei lide
Man saa nysgierrig er. Skal jeg da alting vide?
Nok, Uglen intet hen i Laaget gjør.

Den strænge Claus skød Kroen frem, og tog
 Til det sædvanlige Kritikens Sprog:
 Vi ei begribe, paa hvad Grund
 Den dumme Ugle sig tør understaae
 At lade mindste Lyd af Nebbet gaae.
 Vi kan forsikre, at den synger meget ilde,
 Og at den gjorde best, isald den vilde
 For Estertiden holde kiont sin Mund.

O! Skade, at der i de Dage
 Da dette hændtes, var ei *) noget Fartoi til,
 Hvor man i Nødsfald en retfærdig Klage
 Indskibe kunde. — Dog tang Uglen ikke stil,
 Endskiont ham denne Trøst og Tilflugt manglede;
 For Storken den bar sin Fortrydelse
 I disse Udtryk frem: Hvi skulde jeg dog lade
 Min Sang bedømme af den taabelige Skade?
 Den Fusser maatte skamme sig,
 Og tænke paa, hvor ufordragelig
 Hans egen Stemme er. — Jo jo! (var Storkens
 Svar)

Da kiender du kun Verden lidt. En Nar
 En Døsmer er blant Smagens Dommere
 Den aller skarpeste:

Jo

*) For Exempel Paketbaade.

Jo mindre han forstaaer, des større er hans Tver,
 Han slaaer for Fode, og ei mindste Feil tilgiver.
 Kun Mesteren sagtmødigt er og mild,
 Og gierne overbære vil.
 En Nattergal, troe sikkert mig,
 Ei havde halv saa slemt behandlet dig.

No. 2.

Det kraftige Argument.

Philomele lod engang
 Sine stolte Toner høre,
 Hele Skoven blev til Dre
 Ved dens kielne Elskovs Sang.
 Bjørnen ene brummede
 Mens de andre Dyr forgabte
 Laug ærbødig stil, og tabte
 Sig i dyb Henrykkelse.
 Ræven vovede at gaae
 Hen til ham, og sagde: Herre!
 Du maa ingen Elsker være
 Af Musik, det lader saa —
 Bjørnen svared: Jo saa men!
 Dog er' Nattergalens Toner
 Ikke de, mit Bifald Froner;
 Jeg har Smag og Bid, min Ven!

Giøgen, det er Karl for mig.

Hiertet heit af Glæde springer,
Naar hans muntre Kuku flinger;

O! han synger npperlig —
Mikkel raabte: Hillemen!

Hvor det koster Strid og Møie
Denne Paastand at fordøie,

Uden du beviser den —
Bjørnens Syllogismus var

Strax i Dieblirket færdig,
Og et sligt Genie ret værdig.

Seer du her (saa lod hans Svar)
Denne Seenefulde Lab,

Disse skionne stærke Negle;
Tænker du, at man kan feile,

Naar man har et saadant Gab?
Kæven skreg: Jeg giver mig!

Dine følelige Grunde,
O! de stoppe alle Munde:

Giøgen synger npperlig. —

Der gives nogle, som maae stedse have Ret
I hvad de end paastaae; Omsonst er det,

At Sandhed sig i Middags Straaler Klæder,
 Og ledet af Fornuft fremtræder:
 Stand, Fødsel, Karakter og Lykke
 Blot med et Magtsprog kan den undertrykke.
 En mægtig Mand behøver kun at sige
 At sort er hvidt, at fem og to er ti,
 Strax finder man Raisou deri.
 Om han et Skrit for Løiers Skyld vil vige
 Fra Ret og Billighed, og nogen laster ham,
 Han viser Kløer, strax er Kritiken tam.
 Der appelleres tit fra Dyd, Ustændighed,
 Fornuft og Pligter til hans Myndighed,
 Den stolte Støtte for Bildfarelser
 Saavel i Levnet, som i Meninger.

No. 3.

Ulvenes Rigsdag.

Bister var saa rar en Hund,
 Bogted troelig Herrens Hiorde,
 Naar han aabned blot sin Mund,
 Ingen Uly sig nærme torde.
 Aldrig spurgtes noget No,
 Bisters Frygt boede i den ganske Slov.

Snart slog Hungers haarde Sværd
 Med blant Skovens lodne Sønner,
 Tuden hertes fiern og nær,
 Mangels hule Stemme stønner
 Ynkelig fra Dal til Dal;
 Ulvene dæe af Sult i tusind Tal.

Nøden gif det Hele an,
 Rigsdag holdtes uførtøvet.
 Fra det omkringliggend' Land
 Løb en maver og bedrøvet
 Patriotisk Flok didhen,
 Hver betænkt paa et Raad mod Hungeren.

Men det Troid Uenighed
 Som har allestedes sin Næse,
 Skulde og strøe her sin Sæd,
 Og Gemytterne indblæse
 Lyst til Riv og Klammerie;
 Ingen Ting kom man overeens udi.

Fra Modsigelser det gif
 Snart til Skieldsword. Kort det varede,
 Før den lille Republik
 Kleer og Tænder meer ei sparede.

Statens Fædre beedes Kæf,
Blodet flød over Marken, som en Bæk.

Saa løb denne Rigsdag af.
Broderen i Broders Mave,
Søn i Faders fandt sin Grav;
Hver, som havde Manddoms Gave,
Blev saa mæt og glad og blid,
At han ei huffed meer den dyre Tid.

No. 4.

Neran.

Børnlille! Kommer hid at høre
Et Eventyr om en ret hvilerd Mand,
Vel ung af Aar, men gammel af Forstand.
(Saa bildte han sig ind, jeg vil ei heller gjøre
Jndvending derimod, men lade det beroe
Paa hvers Behag, hvad han vil troe og ikke troe)
Den samme unge lærde Mand
Som — blot for Rimets Skyld — vi kalde vil
Neran,

(Saa ærlig en Bekjendelse
Gjør neppe een af femten Digtere.)

Han havde brugt sin Tiid saa vel
 Paa høie Skoler og Gymnasier,
 At der var ingen Musers Træl.
 Som han, saa flittig paa Collegier.
 Var sliq en Mand ei strax Befordring værd?
 Mon han vel andet kan, end være lærd
 Og skikket til et vigtigt Embede?
 Vel stræbe hans Modstandere
 Af lutter Avind at udblæse:
 Meran ukyndig er selv i sin Moders Sprog!
 Meran har aldrig ret igiennemlæst en Bog!
 Sæt det var saa! Mon der da Forskiel er
 Paa selv at have læst, og høre andre læse?
 Jeg mener Nei — Meran er altsaa lærd.

Imidlertid er dog hans kiere Fødeland,
 Som han — o Dyd! — tilbyder sine Gaver,
 Saa utaknemmeligt, at baade dem og ham
 I dyb Forglemmelse det taus begraver.
 Betænk dog hvad du gjør, o Land! Hvor stor en Skam
 At kaste Brag paa en saa nyttig Mand!
 Meran, som Patriot, taalmodig er;
 Han med sit Land igiennem Fingre seer,
 Og lempelig snart saa, snart saa forsøger
 At bryde den Forhærdelse,
 Som har betaget hans Medborgere,

Men al hans Stræben kun Forhærdelsen foreger.
 Han fryser ved Ministrens Dør,
 Han bukker for vedkommendes Maitresser,
 Hvert Forsøg han forgieves gjør,
 O Land! din Tisse med nye Skyld belæsser.
 Det Brød han søger, man en anden gir,
 Han selv med Snak bespiset blir,
 Men Snak kun lidet Maven nytter. —

End om Meran af billig Harm opbragt,
 Sit Lys fra et uskionsomt Hiem bortflytter?
 Jeg skielver alt. — Det gif, som sagt:
 Meran, skient taarefuld, ophæver
 Med Fødelandet al Forbindelse,
 Og Stevet af sin Støyle rystende
 Han Guderne til Bidne kræver,
 Og iler flux ad Grændserne —
 Her tøver han. Mon du ei endnu vil
 Slaae i dig selv, o Land! som han med Smerte
 Har endnu kiert? (hvor fromt er dog hans Hierte)
 Han vist nok alting giver til.
 Send en Gesandt, og hent ham smukt igien!
 En Dag gaaer bort — nok en — kort sagt, i otte Dage
 Meran forgieves ventet den.
 Nu reiser han for Alvor — og hvorhen? —
 Han til sin Fødestad drog kient tilbage.

No. 5.

Bankerotten.

Der levede i gamle Dage
 Udi en fattig Stad en Mand
 Ved Navn Crast, som Klogskab og Umage
 Omsider gjorde til en Croesus i sin Stand.
 Han havde uformærkt opdyngt gyldne Bunker
 I sit Chatoll, men lod i et og andet see
 Sin Overflod, den Uforsigtige!
 Hvad Under, at der snart begyndte at gaae Rne
 Af hans Formue i den usle Bne?
 Man hørde overalt: Den Mand har Grunker!
 Et Maal blev saadan Sieldenhed
 For en almindelig Opmærksomhed,
 Thi Fattigdom i mange mange Leed
 Var gaaet her i Urv fra Fædre ned til Sønner.
 Mon Publicums Hoiagtelse
 Saavel som Lykkens Gunst, Crastes Flid belønner?
 Nei tværtimod. Had og Forsølgelse
 Dpreiste sig mod ham i tusind Skikkelser,
 Snart som en Slange hvislende,
 Snart truende med Ild og Sværd.

Han daglig pidsket blev af skarpe Tunger,
 Madame Janna selv (endskient man veed,

Hun

Hun har saa brave stærke Lunger,
 At ingen bedre tænkes fand
 Hos nogen Jesabel ved gammel Strand)
 Selv hun blev hees af lutter Jvrighed —
 Hvad skal han giøre? Han har neppe Fred
 Udi sit eget Huus. Min Musa bluffer ved
 At nævne Middelst, hvortil han i sin Knibe
 Den stakkels Mand! blev nød at gribe.
 Der faldt ham intet bedre ind
 End skille sig ved det forhadte Rigdoms Skin:
 Kort sagt, han gjorde en pro forma Bankerot;
 Og — o Ternalder! — strax var alting got.

D! du som har ved Kamp og Strid
 Erobrt Dydens Skat, skiul den med Ftid
 For Mængdens grove Syn, som den kun saarer.
 Er Wiisdom ei forhadt af Daarer?
 Har Dyden ei i avindsyge Last
 En affagt Fiende? Tænk kun paa Craft.
 Det er din Pligt at lade Dyden see
 Sin Glands, saasnart du troer, at det kan see
 Til offentlig Opbyggelse;
 Men ak! hvor rart er det Tilfælde!
 Nei vissere maa denne Regel gielde:

Stil ei din Dyd for meget blot,
 Om den skal have Roe at øve noget got:
 En sørgelig Moral! men Verden er nu slig,
 Derefter nedes man at rette sig. —

No. 6.

Bacchus og Naiden.

Bacchus og en ung Naide

Engang udi Trætte kom.

Saa! Kan Guderne og stride?

Hvad kan det vel være om?

Der faldt en beskienket Herre,

Som langs steile Abred reed,

Swimlende i Vandet ned;

Sligt jo let kan skee, desværre.

Nymphen hæstigt opbragt bliver

Over denne Hændelse,

Og ved Styr udi sin Tver

Svoer, at Gud for Druerne

Skulde i Person undgielde,

At en hellig Flod var skiendt.

Bacchus selv blev skyldig kiendt,

Hillemen! hvor vil hun smelde!

Munter kommer Glædens Fader

Hende dansende imod:

Nu min Glut! — Hvordan? — Det lader

Jo som Berden gaaer dig mod.

Dit opbragte Ansyn siger,

At du er i ond Humeur;

Kys mig! Kys saa milde gior

Dinene paa vrede Piger.

Bacchus svared hun, du spilder

Alt dit Spøg. Ij skam dig an!

Du som med din Gift forvilder

Selv den klogestes Forstand.

Det er din forvendte Gave,

Dine Druers Kraft er det,

Som fornedrer Mennesket

Til utæmte Lysters Slave.

Naar du i dit Beger skienker,

Strax er Philosophen Dyr;

Frækhed gode Sæder krænker,

Ærbarhed og Wiisdom sner.

Kyndskhed selv til Heilhed tændes,

Venskab drager Tvistens Sværd,

Tausked fuld af Sprekker er,

Ja selv Helligdomme skiendes.

Bacchus

Bacchus bliver heed om Panden:
 Zeus bevar os naadelig!
 Nymphe! er du fra Forstanden?
 Hvorfor larmer du paa mig?
 Skal jeg til alt Misbrug svare,
 Som af mine Gaver skeer?
 Mennesket fornuftigt er,
 Kan det sig ei tage vare?

Tænk, om Binen ei var givet,
 Hvad holdt Egevoegten da
 Mod de Sorger, som i Livet
 Trykke Jordens Sønner? Ja!
 Hvi mon Egheder hørte
 Gienlyd af Horazers Sang?
 Under fulde Glasses Klang
 Digterharperne de rørte.

Veed du hvad? Hvordan jeg tænker,
 At vi best kan gjøre Fred
 Med hinanden? Du mig skienker
 Ja og Haand og Kierlighed.
 Naar vi os tilsammen giste,
 Saa forsvinder al din Frygt,
 Og alt Ont blir forebyggt,
 Som Du siger, Druer stifte.

Nymphen paa hans Indfald smager,
Lader (det forstaaer sig) mut.
Hans Udseende behager,
Bacchus er en vakker Gut.
Det er ei den første Sinde
Kiv med Elskov endet blev;
Egtepagten underskrev
Med et Smil vor Flodgudinde. —

Menneske! tag dette vare
Bacchum med Maiden bland,
Saa har det ei mindste Fare,
At du taber din Forstand.
Vandet dæmper Vinens Kræfter,
Hiint er koldt, som denne heed;
Lædskelse og Munterhed
Er jo det, du tragter efter?

No. 7.

Den adstadige Koe.

Paa fede blomsterfulde Eng
Omdansede en vild og utæmt Fole,
Ret som man seer den kaade Dreng,
Der nys er sluppet ud fra Zvang og Skole.

En gammel melkeriig og doven Koe
 I Græsset laae, og tog sædvanlig Middags-Koe;
 En løvfuld Bøg dens Leie overskygged,
 Sit Drev hun med adstadig Gumme tygged;
 Hun ønskede intet meer, thi hun var mæt,
 Men ærgred sig, at Folen sprang saa let
 Med slige Tegn til overvættes Glæde,
 Saa han ei gav sig Tiid engang at æde.
 Hun altsaa skændte — dog i største Mag'lighed,
 Og med en viis og sindig Langsomhed:
 See hvilket Fias! Hvor daarlige Optøger
 Kan Ungdommen dog hitte paa!
 Forvildet, galen den bestandig spøger,
 Ei en alvorlig Tanke Rum kan faae
 For lutter Leeg og Lyst — Den kloge Phylax laae
 Ved Koens Side, og besvared hende saa:

Lad, Bestemoer! lad Folen ikkun spille
 Den korte Tid han har at spille, i,
 Snart faaer han andet at bestille,
 Snart nærmer sig hans Nag og Slaverie.
 Hvi skulle vi ei vore Brødre unde
 At være muntre, mens de kunde?
 Hvi skulle vi ved vor Anarvorrenhed
 Forbesse deres glade Dage,
 Som ere dog saa saa? Fornuft og Sindighed

Vi kalde vores vrantne Klage
Der dog som allertieste
Er pure Alvind og Misundelse,
Fordi vi ikke selv kan Glæden længer smage.

No. 8.

Ulven og Bjørnen.

En Ulv tilligemed hans Naboe Bjørnen laae
Paa Sotteseng. De havde begge to
Den samme Svaghed; men hvori den just bestod,
Om det var Podagra med sin den vrantne Mine,
Uleilighed af tykt og slimigt Blod,
En svag Fordøielse, Tandpine —
Til Sagen intet gjør, ei heller jeg det veed.
Hvem den Omstændighed
Paa Hierte ligger, maae selv Bjørnens Doctor spørge.
(For Mester Ulv, hvis Kaar var Uffelhed,
Holdt Facultetet ei Umagen værd at sørge)
Men hvordan det end gif og ikke gif,
Saa finder jeg, at Ulven fik
Sin Helbred snart igien. Det første Brug han gjorde
Af samme, var at han ndmygelig
Opvarted Bjørnen, som endnu ei torde
Forlade Leiets, men forundred sig

Bed Ulvens Ankomst, og asmægtig spurde:
 Hvorledes gaaer det til, at du helbredet er,
 Og jeg, jeg ligger endnu her?

Mon, svarede Ulven, det vel Spørgsmaal være kand?
 Jeg arme Stymper var af Sygdom ikkun plaget,
 Men Deres Excellens, i Følge Rang og Stand,
 Med baade Sygdom er og Læge slaget.

No. 9.

Belinde.

Forleden Dag jeg i vor Naboes Urtebod
 fandt et Papir, hvorpaa en snurrig Fabel stod,
 Hvis Indhold jeg vil her levere,
 Skönt kun til liden Roes for Hr. Forfatteren,
 I hvo han end maa være.
 Jeg tænker, at en gammel Pebersvend
 (Med Læserindernes Tilladelse at nævne)
 Maa have friet til en toppet Deilighed,
 Og faaet Kurven, og er blevet vred,
 Og gaaet hjem, og i sin Hidsigthed
 Har skrevet dette Digt blot for at hævne
 Sig paa det smukke Kien. Alt Diemærket er
 Ei ganske reent, det seer enhver.
 Clarice! Om du læser Fabelen,

Da viid, at jeg er kun Afskriveren,
Dg har ei mindste Deel i den.

Belinde ved en Kilde laae og sov;
Det var mod Slutningen af Mai. Den ganske
Stov

Var fuld af Fuglesang, i Blomster alting stod,
Naturen med sin hele Skionhed praled,
Dg alle Baarens Krandsse maaled
Sig i Belindes Siel, saasnart hun slumred ind,
Med dobbelt, skiont forvirret, Yndighed.
Kast Helbred kaagede i hendes Ungdoms Blod;
For Nymphens Billedsvangre Sind
Kom Elskovs Guder frem, og dansed op og ned,
Dg Fauver tumlede sig blant Dryader,
Dg legte Bold med Roser. Hisset bader
Udonis sig. Ei nok. En skielmsk Zephir
Af hendes Skionhed hiertestukket blir,
Dg stryger hendes Kind med Silkebløde Binger.
Da i det samme — ak! — en Boreas
Grim, som en metaphysisk Disputats
(Euk Dinene Kritik!) mod hendes Ben sig svinger
Paa Kaynesfiere, og tar hannem fat,
Dg plukker ham med grusom Haand saa glat

Som fordum den Antiplaton'ske Hane.
 Dmsouft han spreller, Krymper sig;
 Belinde vaagner ved hans bittre Skrig.

Hver Landmand veed, at Ræven har den Gane
 Naar han faaer *) Junos Fugl udi sin Magt,
 Afklæder han for Ordens Skyld dens Dragt
 Før han beværter med dens lækkre Kiød sin Gane.
 Ei langt fra Nymphen et affides Sted
 Fremviiste disse Spor af Mikkels Graadighed;
 Belinde seer dem just, som hendes Drom forsvinder.
 Ak! raabte hun, ak! her jeg finder
 Zephirens Fiar, som for sin Kierlighed til mig
 Blev pillet. — Ja jeg skal, jeg skal erindre Dig,

Trofaste

*) Under dette Sted findes i Originalen følgende Note:
 Adskillige ville vel undres over, hvorledes jeg kom-
 mer til at give Gaasen denne Titel. Jeg veed nok,
 hvad man i Almindelighed forstaaer ved Junos Fugl,
 men mit Udtryk kan og gierne forsvares dermed, at
 Gæssene paa Capitolium virkeligen vare Jupiters
 fiere Egtefælle helligede (See Liv. 5 Bog). Naar
 man desuden overveier, med hvilken ugemeen Pa-
 triotisme disse samme Gæss frelste det betrængte Rom,
 saa synes det mig billigt at gjøre deres hele Art en
 Slags Honneur. Hvor tit opløfter man ikke til
 Skyerne langt ringere Fortienester?

Trofaste Elsker! Mens jeg kan mit Hoved bære
 Skal denne dyre Kest af dig
 Paa samme stedse plantet være.
 Her, kiere Læsere! (saa slutter Fabelen)
 Her skue I Oprindelsen
 Til denne rare Art af Prydelse
 Som kneiser nu saa stolt paa Fruentimrene
 I dette Bids og Smags Aarhundrede.

No. 10.

Nattergalen.

En Hyrdedreng i Skoven laae
 Og sang om Galathee med Fløitens kielne Stemme.
 Lous Nattergalen lurede derpaa,
 Og sagde til sig selv: Det maatte græmme
 En Kunstner sliq som jeg, om disse stolte Slag
 Ei ogsaa af mit Neb kan efterabes.
 Hvad Tone skulle ei i denne Strube skabes?
 Jo det er nok en farlig Sag —
 Den satt: sig i Skif, den rømmed sig,
 Og derpaa stemmed op og stræbte;
 Sin Kest den pined ynkelig,
 Og tusind falske Toner slæbte
 Med unaturlig Bold herfrem,

Men ingen endda ligned dem
Som Hyrdens Rør foruden Tvang frembragte.

En Lyd saa skurrende snart Lærkens Harm op-
vakte,

Der var bekiendt for Skovens Kritikus.

Hvad? Er J gal, Hr. Musikus?

(Saa raabte den) Kan J ei selv begribe

At Eders Strube ei er bygt, som Hyrdens Pibe?

J synger af Naturen ganske got,

Men viid, saasnart som J en anden efteraber,

Strax Eders Sang al Smag og Ynde taber,

Dg blir ei Skovens Lyst, men Skovens Spot.

Følg, Digter! dit naturlige Genie,
Dg syng, som dig din egen Geist indgiver;
Om end din Sang da mindre kunstig bliver,
Bli den dog meer behagelig og frie.
Tvang er forhad: Saasnart man mærker den
Vær vis paa, at man legger Bogen hen,
Dg ingen vil dig mere læse.
Tag ei til Mønster en nok saa anseelig Mand,
Naturen er den Musa, som dig fand
Den hældigste og beste Sang indblæse.

No. 11.

Den forligte Uven.

- " Du aldrig en forsonet Uven troe!
 " Han hævner sig, hvor længe han end lenter.
 " Had han, Trods Mundens Smil, i Hjertet boe,
 " Det bryder frem engang, naar du ei venter. " —

En hungrig Ulv sin Folke-Ret forglemte,
 Og tog fra Ræven et med Fare stiaalet Lam,
 Som denne for sin egen Mund bestemte.
 Hr. Mikkel blev i Hu saa gram:
 Sy! raabte han, sy, hvilken Skam,
 At sliig en Helt kan sig ei selv ernære,
 Men Frugten vil af andres Sved fortære,
 Ret ligesom et Menneske.
 Vor Ulv blev ganske flau ved den Bebreidelse;
 At skieldes for et Menneske,
 Det var og alt for slem, før aldrig Lammet smage,
 Saa tænkte han, og gav det strax tilbage.
 Vi ere Venner, jeg dig ei fornærme vil,
 Forlig Hr. Broder — ei! slaae til! —

Nu vel, ham Ræven Rabben giver,
 Og lover, alt skal være glemt,
 Men Breden desuagtet bliver
 Udi hans Hierterod til Hævners Time giemt;
 Og denne udeblev ei længe,
 Thi Mikfels Forfken snart opdagede
 At nogle muntre Bønderdrenge
 En Ulvegrav indrettede,
 Og at en deilig Hund, som var af Fedme glat,
 Paa Pælen blev til Lokkemad opsat.
 Nu havde Ræven nok. Han strax sin Ben opleder,
 Og kysser ham saa hiertelig,
 At Mester Ulv af lutter Dmhed græder.
 Ak! sagde Ræven, hvor det høiligen mig glæder,
 At jeg en Tieneste kan vise dig.
 Tænk hist i Skoven staaer en Hund saa stor, saa
feed,
 Men mig for stærk. Jeg har ei Driftighed
 At binde an med ham, men du ham nok kan tage
 Paa din Samvittighed. Hvor vil den Bidfken
smage!

Troesknyldig Ulv var strax bereed,
 Og fulgte sin Bevisers falske Fied
 Beundrende hans Artighed.

Hvad meer? — Slet intet. — O! det var
ret ilde!

Hvorfor? Man uden Noie vil
Begrube af sig selv, hvor det gik siden til,
At Rævens Trædsfthed vandt sit Spil,
Og at hans Ben, i det han plumpede
I Graven, først fik aabnet Dinene,
Og lærte Klogskab — men forsilde.

No. 12.

Den originale Edderkop.

I Midten af sin Bæv sad Edderkoppen roelig
Som Husbond i sin lille Kreds,
Og med sig selv var hiertelig tilfreds.
Ei langt derfra stod Biens Boelig,
En munter Kube, hvor Arbeidere
I tusind Tal hinanden krydsede
Foruden Døer brummende,
Da Edderkoppen nu en Times Tid
Betragtet havde Biens Flid,
Og saae, at den af Urterne
Sin hele Forraad samlede,
Udbred han med en haanlig Latter saa:
Bravissimo du raske Slave!

Din Stræbsomhed i Sandhed prises maae;
 Du intet af dig selv frembringe kand,
 Men raner dygtig i Naturens Have,
 Det kalder jeg at handle med Forstand: —

Jeg seer nok Grunden til dit Spotterie,
 Var Svaret af den kloge Bie;
 Du har en stor Indbildning om den Gave
 At spinde af din egen Mave.
 Men hvad er det, du skaffer for en Dag?
 En kien Original, som har ei Lugt, ei Smag,
 Ei Tælle, ei Bestandighed,
 Kort sagt, en Væv, som alle gysse ved.
 Det er ei nogen Skam til Hielp at tage
 Den deilige Natur, som byder ei omsonst
 Sin Rigdom frem, og med min Kunst
 Af Blonister-Støvet Vov og Honning at uddrage.
 Man elsker, agter og beskytter derfor mig,
 Naar hver en Stevekost forfølger dig. —

J unge, som Apollo gav Genie
 Til Sang, forgieves lebe J
 Til Grens og Udsødeligheds Tempel,
 Hvis Eders Arbeid bær ei Stempel

Af Læsning, Kundskab og Philosophie.
 Foragte J ved natlig Lampe
 At sanke Forraad, og befæste Eders Smag,
 O! Eders Bid vil Dag fra Dag
 Slevgieres, og tilsidst bortdampe,
 Og Mandens Fattigdom indfinde sig.
 Troer ikke, nogen Geist er af sig selv saa riig,
 At den behøver jo en mægtig Hob at lære.
 Saa fremt den Ild, som Musen tænder an,
 Skal holdes i bestandig Brand,
 Maa man den med Bibliotheker nære. —

No. 13.

Philosophen i Hundehuset.

Fix var alt blevet graae i Lænke,
 Og havde mange Aar lidt Sult og Frost
 Ved Herrens Port. J sliq en ussel Post
 Bliu man ret Philosoph, og vænnes til at tænke.
 Fix og fordrev saa mangen kiedsom Stund
 Med at betragte Verden, nota bene
 Saavidt han kiendte den: En stakkels Hund
 Der saa indskrænket er, kan nok fortiene
 Lidt Overbærelse, ifald han dømmes galt,
 Og slutter fra sit Hundehuus til alt.

O!

O! (sagde han engang) hvor er det dog en Plage
 Alt være til! Man lever alle Dage
 I Møie og Fortred, ja Verden er en Sæl,
 Hvori man til at druknes, flæbes væk,
 Og seer ei underveis det mindste Glimt af Glæde,
 Ei heller faaer engang saa meget, man kan æde.

Joli, den glatte Hund, sin Frues Tidsfordriv,
 Som paa en Kanapee sov bort sit meeste Liv,
 Og vaagned ei, undtagen for at lege,
 Og klappes, fløes, og æde lækre Stege;
 Joli tog sig en Dag en lille Motion
 Ned over Gaarden, og fik høre Fixes Klage. —
 Hvad Sladder, brød han ud, naar Verden var saa
ond

Som du paastaer, hvor kunde mine Dage
 Da finde hen i saadan Lyst og Røe?
 Jeg ei begriber, hvor en gammel Hund kan være
 Saaledes hen i Laaget. Du maa troe
 Det er en herlig Sag at leve. —

Blant Mennesker affiges samme Dom
 Om Livets Bærd. Hvor Lykkens Soelkin smiler,
 Og nye Forlystelse hver Dag i Møde iler,

O!

O! der er Verden skion. Men fiere Læser! Kom
 Engang for Løiers Skyld til ham, som boer
 Hist op i Qvisten, og sin Aand fortærer,
 Og paa det vigtige Problem studerer,
 Hvor han i Dag sit Middagsmaaltid faaer.
 Spørg denne Philosoph, hvad han om Verden
 tænker?

Jeg vædder ti mod een, at han ei skienker
 Den Ære for to Danske Skilling, men
 Skal giennemhegle, ja forbande den.
 I Eidskfabers Ruus Fornuften raver:
 Vil du om Verden rigtig demme, Ven!
 Da glem den Deel, du selv i samme haver.
 Og har din Siel ei Styrke nok hertil,
 Saa lad den være, sliq den være vil,
 Og viis din Klogskab i at tie ganske til.

No. 14.

Craсте.

Craсте var en Mand af Lærdom, Smag og
 Bid,
 Som havde ganske vel anvendt sin Ungdoms Tiid,
 Og altsaa havde Grund at haabe,
 At Verden skulde villig tee

Hans

Hans Dyd og Kundskab sin Hviagtelse.
 Men i en Post var dog Craft en Laabe:
 Hans Bæsen stille var, han lod sig altid see
 I jevn og ærbar Dragt, han aldrig praled,
 Og aldrig om sig selv med Bisald taled.
 Han meente, hans Fortienester
 Møt af sig selv fremlyste for enhver
 Bedkommende, foruden nogen Folk.
 Hvo som til Verdens Løb kun lidet kiender,
 Begriber altsaa let, han var ei af de Folk,
 Som Lykken strax i Møde render.
 Craft erfared, det var alt for sandt;
 Han blev foragtet, og heed en Pedant.
 Hans Broder derimod en Gienvei gik,
 Hvorved han Navn af lærd, af viis og duelig fik
 Ret, som man siger, for en Slik.
 Hvad? (tænkte da Craft) Hvi skal jeg ene være
 Useet og ubemærkt? Kom an!
 Paa Corydons Maneer jeg og vil Verden lære
 Hvad jeg er for en Mand.
 See nu, om ei Crafte faaer Forstand?

Den næste Dag med gyldne Tresser
 Hans Klædning prydes, og omskieres reent paa Fransk:
 Den største Ære for en Dansk,
 Det veed han, er at synes udenlandsk.

Craft gaar videre: Et halvt Pund Meel belæffer
 Hans velfriseerte Haar. Kort, inden otte Dage
 Er intet hiemgiort meer paa ham tilbage.
 Hat, Kiøle, Spænder, Skoe og Frak,
 Manerer, Væsen, Sprog og Snaak,
 Alt — alt er omstøbt i en fremmed Skikkelse.
 Han kommer tit paa Skuespillene,
 Han hopper om blant Fruentimrene,
 Han fladdrer op ad Beggene,
 Han synger Arier i fuld Henrykkelse,
 Nu en nyemodens Soelhat han berømmer,
 Nu han et nys udkommet Digt bedømmer.

Hvad skeer? Craft med Glæde bliver vaer,
 At han ei længer kaldes Nar,
 Undtagen af en stræng alvorlig Kuark, hvis Dom
 En Cavaller sig brøder intet om.
 Han blir til noget stort; dog langt fra ham
 At glemme dem, der hjalp ham op af Støvet;
 (En Last, som til vor Alders Skam
 Vel tusind gange bliver øvet)
 Nei! Skjønt ophøiet, han har end tilbage
 Saa megen Ære og Erkiendtlighed,
 At af sin Skræder og Haarstærker han lar tage
 To Silhouetter, som med Glas og Kammer

Bepnydede, paa et anseeligt Sted
Blant andre store Mænd ophænges i hans Kammer.

No. 15.

Løvinden i Barselseng.

En Løves Frue Gemahl nedkom engang
I Barselseng. Strax hele Skoven sang
Af Glæde; Dyrene lykønskende indfinde
Sig hos den stolte Regentinde.
Fra Morgendimring og til Soel gik ned
Hun for Opvartninger ei havde Fred.
Blant andre kom en næseviis Kævinde,
Et lille Ting, som nys var blevet til Mama
For fire smaa rødhaar'de Unger:
Dg her fandt hun kun een — Hvad Hærværk er det da,
Udbred hun spodsk, for hvilket disse Tunger
Saa ydmyg slikke eders Naades Lab,
Dg spørre op saa mangt et hylkelsk Gab
I Frydeskrig og dum Lovtale?
Hvor disse Store dog af lidt kan prale,
Dg gjøre vidt og bredt af ingen Ting!
Jo men, det er en Sag. Nei, eders Naade, bring
Som jeg, tre fire Fostre frem,
See det, det har Respect, og Fynd og Klem. —

Mon

Mon Barselkone taug til den Bebreidelse?
 Bliv ved din Frugtbarhed (hun svared smilende)
 Af Pøbel man den største Hob behøver,
 Jeg søder ikkun saa, men det — er Løver.

Spørg ei, hvor meget en Forfatter skrev,
 Men altid spørg, hvor got og skient det blev.
 Lucil blev aldrig roest, fordi han kunde byde
 En stridig Strøm af Bers fra ødste Pen at flyde;
 Skient ogsaa dette Pund har noget Gavn ved sig,
 Saalænge Specerie til Kræmmerhuse trænger,
 Og det ei Mode blir
 I Urteboderne at bruge reent Papiir.
 Apollos Krone ei af Strophers Antal hænger;
 Hvor lidt skrev Persius, og blev udødelig!

No. 16.

Caro og Flink.

Paa sin Frues høie Gunst
 Og sit Fløiels Halsbaand stoler
 Caro, som blant Spanioler
 Best forstod den ædle Kunst

At insinuere sig. —

Ubevogtet staaer en Kage
Hjst paa Bordet; den maa smage
Tænkte han, ret ypperlig.

Uden lang Betænkning han

Sig til dette Kan fordrister,
Bort med Byttet han sig lister,
Götter ret sin lækkre Tand.

Strax i Huset blir der Larm,

Man paa Fadet savner Kagen,

Tyven let er bragt for Dagen;

Herren løfter alt sin Arm

Til en billig Røffelse,

Men for Fruens Skyld han spares,

Dg kun mindelig advares

Ei at stiele tiere —

Flink, som i en maver Post

Gaardens Sikkerhed besørger,

Denne Nyhed neppe spørger,

Før han tænker: Man sin Kost

Allsaa uden Fare kan

Lidt forbedre. Caro bliver

Ikke straffet, saa tilgiver

Man vel ogsaa Flink, om han

I sin Hungers bittre Nød

Engang tør sin Pligt forglemme,

Dg til Trods for Verens Stemme

Stiele sig et Stykke Brød. —

Flink! min Flink! liid ei derpaa!

Dog han sticler, gribes, føres
For Domstolen, ingen røres,

Ingen vil i Forbøn gaae.

Han udbringes til sin Straf,

Jeg ham ei min Kng vil laane;
Fruen raaber: Man ei skaane

Skielmen! Prygl ham dngtig af!

Dette skeer, men er kun lidt.

Kan man større Grumhed tænke?

Flink maa med en evig Lænke

Endnu bøde for et Skrit,

Hvortil blot Elendighed

Han med Bold og Møie driver.

Caro derimod forbliver

Frie og yndet, glad og feed.

Claus dingler høit i Luften ved
En Vandvei. — Hil dig Retfærdighed!
Saa raaber Vandrereren, og løfter sin Kasket.
Den gode Mand har ganske Ret,

Claus stiaalet har, og derfor ber han hænge.
 Men naar man ydermere veed
 At Harpar var den Mand, hvis Penge
 Han tog, forsvinder al Medlidenhed,
 Og alle maa tilstaae, han slap endnu for let.
 Det gik saaledes til: Claus var i Trang og Nød,
 Hans Børn og Hustrue græd for Brød,
 Nu vidste han, at Harpar var en Mand
 Der eied Guld og Sølv, som Sand:
 Vel var ei Maaden just den beste,
 Hvorpaa han blevet var saa riig
 (Enhver har sin Maneer for sig)
 Men han forligtes snart med Himmelen,
 I det at han, som Jordens Ven
 Oplod sin Pengepung for den betrængte Næste
 Ved første Ord, mod Pant og tredive pro Cent;
 Det var den stakkels Claus bekiendt.
 Han altsaa hen til Harpar søgte,
 Som korsede sig for hans Uforskammenhed:
 Han nævned ikke Pant, men blot Barmhiertighed,
 Ket som om Folk med deres Penge spogte,
 Og hver en Præker uden Sikkerhed
 For Capital, Douceur og Rente
 De Riges Bistand kunde vente. —
 Claus fik det Svar, som han fortiente:
 Krepeer, min Ven! i Herrens Fred!

Jeg kan ei hjælpe ham, om han og var min Bro-
der. —

Hvad skeede? Den fortvivlte Stoder,
Som ingen Redning seer for sit og sine Liv,
Den næste Nat i Stilhed sig fordrister
At brække en af Harpar's kiere Kister,
Og som han der iblant Ducater rager,
Den vaagne Gnier ham opdager;
Han gribes, dømmes, og blir hængt som Tju.
Hr. Harpar beder for hans syndefulde Siel,
Og lader paa sin egen Regning læse
Til Enkens Trøst en Sielemesse,
Af hvilken ene Post enhver kan vel
Foruden Hovedbrud fornemme,
At denne Anecdote har ei i Norden hjemme.
Nei! den er hændet i det kiere Tydske Rige,
Den egentlige Plet jeg husker ei saa lige,
Og det vil heller intet sige.

Nok, medens Loven der sin Strængthed tømmer
Paa Skelmere af anden Rang, da svømmer
I Bølge og Lyksalighed
Blodsneren Hr. Harpar, og ei veed
Af Fare. Evertimod, enhver slaaer Diet ned
Af Redsel og Uerbedighed,
Saasnart han nærmer sig. Uviserne fortælle
Det allerringeste Tilfælde

Som møder ham. Faaer han en Hovedpine,
 Strax vaager Fama ved hans Seng,
 Og sukker med en from andægtig Mine.
 Saasnart han kommer sig, fornemmer
 Den kloge Skald Camoenens Drift og stemmer
 Til Jubeltoner sin høitideligste Streng. —

At Borgeren af Genf ei lever meer,
 Er saare vel. Mig synes, at jeg seer
 Ham ryste Hovedet og raabe: Er I gal?
 Et Eventyr i Steden for Moral!
 Skal Eders Fabel ei til Urteboden sendes,
 Da bør den ongefær saaledes endes:
 " Jeg raader dig, min Læser kier!
 " At om du vil ustraffet synde,
 " Kom ei med smaa Forseelser
 " For al den Deel i Verden er,
 " Thi det gaaer aldrig got; men du maa frisk be-
 gynde
 " Med grove kraftige Spidsbuberier,
 " Saa studser Themis strax — og tier. "

Nei Tak, min Hr. Rousseau! jeg har til Klamm-
 merie
 Med hele Verden ei den Lyst, som I. —

No. 17.

Den floge Tispe.

En Tispe af Forstand og god Erfarenhed
Med sterste Flid sin Afkom underviiste
At vinde Livs Ophold ved egen Sved.
Hun tog dem med paa Jagt, og stedse flog anpriiste
Den tidlige Arbeidsomhed.
Seer Eder her, Forældre! udi Speil:
Tit sagde hun: Alt andet kan slaae feil,
Paa Herregunst er ikke stort at bygge,
Et Pust den skønneste Forhaabning let kan rygge.
Hvor herligt da, at kunde med Foragt
Paa Uheld skue ned, og udi egen Magt
Sin Skiebne have! — Det en Dag sig hændede,
At hun besøgte en Naboerske,
Som ogsaa havde Hvalpe at besørge;
Men Mod'ren dem bestandig slikkede,
Den hele Dag de laae og pattede,
De vare bidste og uhestige,
Og seige Drog, skjønt altid bicffende.

Frue Søster, sagde hun, om jeg maa spørge,
Hvad kommer der tilsidst af sliig Opdragelse?
At klække Fostre op til Jordens Byrde,
Og ikke i Betids dem lære Tapperhed

Dg andre Dyrer, de kan sig ernære ved,
 Er jo det samme, som fra Fødslen dem at myrde.
 Naar Mangel treffer ind, de settes udi Knibe,
 Dg intet have lært, Fornuften selv jo gir,
 De maa til et ulovligt Middel gribe,
 Hvorfor maaskee en Steen om Halsen Lønnen blir. —

No. 18.

Det vanskelige A.

En Dreng i Skole gif Bogstaverne at lære.
 Nu skulde han da til at sige A;
 Men hvor den Dumhed end kom fra
 Det skal jeg lade usagt være,
 Noe, det gif aldrig an. Han lærte ei sit A.
 Den viise Mand, som Skolens Scepter bar,
 Dg udi saadanne Tilfælde øvet var,
 Forgieves søgte at faae A ind i hans Dre
 Ved Igentagelser, og mangt et kraftigt Slag;
 Men intet hialp: Omsonst var hans Umag.
 Det tunge Bogstav han beslutted da at føre
 Igiennem Biisdoms den bekiendte Kongevei
 Op til sin Lærlings Hoved-Skal. — Men nei!
 Selv denne Udkomst fandtes smukt
 Til Skolemesterens Forundring luft.

Hans

Hans Riis og Færle blev forgieves slidt,
 Bor Dreng kom lige vidt. —

Den strænge Lærers Kunst var reent udtømmet:
 Hans Siel stod stille, skjønt man ham indrømmed
 Den velfortiente Roes, at intet Barn
 Slap fra hans Arm vankundig. — Slemme Skarn!
 Modvillige! Vil du da aldrig lære
 At nævne A? Mon det saa vanskeligt kan være? —
 Nei (svared Drengen) nei! det ikke just; men see,
 Og jeg nu sagde A, hvad ville deraf synde?
 At sige ogsaa B man strax mig ville byde,
 Og derpaa med det hele A B C
 Min arme Hierne brude.
 Men Franz sig nok skal tage vare,
 At han ei styrter sig i saadan Fare.

Mit Barn! D vogt dig for det første Skrit
 Til Easterne; om du kun synder lidt
 I Dag, saa viid, du maa i Morgen synde mere.
 Din Dyd — af den blir Dag for Dag
 Til Strid og Modstand mere svag,
 Dens Fiende vil omsider triumfere,

Og føre dig i Skiændsels Lænke
 Maaskee langt videre, end du tør tænke.
 Stol ikke paa dig selv, og siig:
 Til rette Tiid jeg nok skal standse mig. —
 Stands Strømmen i sit Løb! Stands Ildens
 Magt,
 Naar halve Huset er i Aske lagt!
 Og kan du ikke det, o! du kan meget mindre
 Din egen Fart mod Ondskabs Afgrund hindre.
 Troe ei, du er din egen meer. Nei! nei!
 Du Herskab har, som dig tilstøder ei
 At løbe, naar du vil, din Bei. —

No. 19.

Lænestolen og Taburetten.

Ei hvilket Sladder! siger man
 Og Nykker slaaer paa spodske Næser,
 Naar denne Fabels Overskrift man læser,
 Mon Digteren har mistet sin Forstand? —
 Nei nei, min Ven! Forstand i vore Dage
 Er Bæde, som man faaer slet intet for,
 Og derfor den saa let ei fløiten gaaer.
 Men lad en Collecteur den ikkun gyldig tage
 For Jandskud til en Umbe — o! hvor glad

Udseied

Udfeied man den da! Udi den hele Stad
 Blev neppe tre Dusin fuldkloge Folk tilbage.
 Men kiere! Er det da saa græffelig en Feil.
 At lade Meubler i en Fabel tale,
 Da i hvert andet Huus sligt høres? Nu et Speil
 Er næseviist, og siger: Chloris male
 Saa mange Roser, som hun vil, paa gustne Kind,
 Hun er ei længer ung. Cleant er ikke blind.
 En Sopha i Hr. Orgons Stadsestue
 Svær høit, at Herren er en Slave af sin Frue,
 Og snart med baade Krop og Siel
 Vil høre Creditorer til. — Nu vel!
 Saa har en Lænestoel saamen og Lov 'at føre
 Sit Ord i Ravet med. Vær kun saa god at høre.

En stor udstoppet Lænestoel
 Som havde ei seet Dagens blide Soel
 I mange Aar, men stoltelig
 Bag ved et Skiermbret staaet og brnftet sig;
 Den samme Lænestoel fik Lyst engang,
 Maaskee for Tiden faldt den lang,
 At sfiende paa en Taburet, som stod
 Ydmngelig i samme Krog, og bøied
 Sin Ryg for Herrens magelige Fod,,

Naar

Naar han i Stolens Favn sin Middagsmad fordbied.
 " Af Veien Skulk, saafremt du kan!
 Jeg taaler Pøbel ei saa nær min Side,
 Og undres ret, hvor en fornuftig Mand,
 Som dog min Herre er, kan dig herinde lide.
 Hvad i al Verden troer du vel, du duer til?
 Slet intet. Nei! Men jeg er alle Meublers Krone,
 Og Sevners Guds og glade Drømmes Trone;
 Jeg fylder op med muntre Skuespil
 Hver Vinkel i min Herres Siel.
 Til Konge gier jeg ham af Træl,
 Betaler Renten af hans Gield,
 Gier at hans Mad fordeies vel,
 Og laaner Dyd og Troeskab til hans Kone.
 Mon nogen kan forlange meer?
 Du selv jo daglig seer
 Hvor villig og begierlig han sig slænger
 I mig, naar han til nogen Lykke trænger.
 Og dette Fortrin, som han giver mig,
 Bevæiser klart min Rang. Naar sad han vel paa dig? "

" Desværre' for ham (var Taburettens Ord)
 At han ei ynder mig. Det gaaer ei anderledes
 Paa denne syndefulde Jord.
 Snart en vellystig ved den Modstand kiedes,

Som Ærlighed hans Sandfers Drifter gjør,
 Om den er sund og nyttig, han ei spør,
 Thi han er feig, og ikke vove ter
 At kiempe mod sig selv: Men Hyleren
 Som smigrer ham, og kildrer ham til Døde,
 Den seer man ham med aaben Favn at mede,
 Han elsker Fienden, men er bange for sin Ven.

Forlad Hr. Rænestoel! En saa alvorlig Lære
 Er du vel aldrig vant at høre. Men gid kun,
 Gid kun din heibevaagne Herre
 Ket kiendte dig til Grund!
 Du fik din Afsskeed i den samme Stund,
 Troe mig, du maatte snart din stolte Plads forandre,
 Og ndmng op paa Løftet vandre
 Til Støv og dnb Forglemmelse,
 Og jeg fik strax dit Sted, det skulle du faae see.
 Er der vel større Pest for Helbreden
 End just den Magelighed, som du skienker?
 I dine Silkebløde Rænker
 Døer Munterhed, døer Livets Styrke hen.
 Du svanger er med Podagra og Gift,
 Med Qualmer, Mavevee og andet sligt;
 Af dine Favntag man faaer store Knuder
 Paa Leedene; I dine Drepuder

Boer Hovedpine. — O! jeg gyser ved at male
 Hvad Ont du mere gjør. Lad Herrens Legem tale!
 See disse tykke Been! Hør disse Angestikriig,
 Hvoraf ethvert, Barbar! anklager dig. — „

Som naar ved et uventet Argument
 En Præses seer sin Mening at gaae under,
 Han stirrer paa den kække Opponent,
 Tilhørerne indbilde sig, han grunder
 Paa nyt Forsvar; men af! han saa fortumlet er
 Af Slaget, som han fik, at han ei tænker meer;
 Saa stod og stum, da Taburetten endte,
 Den stolte Vænestoel, og af Uvillie brændte. —

No. 20.

Pris = Spørgsmaalet.

I de for Dyrene saa ærefulde Dage
 Som kom, og hastig gif igien,
 Hvis Ihu-kommelse Esopi viise Pen
 Har kaldet med historisk Flid tilbage;
 Jeg mener, i de gyldne Tider,
 Da Dyrene fra Bierne indtil Mider,
 Fra Hvale til de mindste Muslinge
 Besad Fornuft, og kunde bedre tale,

End

End største Delen af vor Alders Junkere,
 En Hane goel den fineste Morale,
 Et Usen skrødede Philosophie,
 En Dre brolede Forfædrenes Bedrifter,
 En Orne grynted Poesie.
 Der mangled ikkun Riv og Skrifter
 Saa havde hver en Skov, ja hver en Fuglereede
 Et lærd Academie fortient at hede.

I denne saa brillante Alder
 Sin viise Republik Kong Love sammenkalder,
 Og siger: Hver opmærksom høre til!
 Et vigtigt Spørgsmaal jeg udsætte vil,
 Hvo det besvarer best, han skal en Tiger være,
 Og dette Navn er ingen liden Ære.

Enhver gior taus sin Hierne ryddelig,
 Og i det glade Haab Inkonsker sig
 At Prisen bliver hans. Det store ventede
 Problem fremstiller sig: "Hvad er det stærkeste
 I Verden? Tænker vel, Børnlille! før I tale. —"
 Hr. Mikkel fremkom først, en stor Politicus,
 Som haabede at stiele ved et Puds
 Den stolte Præmie. Han visted med sin Hale,
 Medbeied sig for Løven, og udbrød
 I Lovsang over sammes Kræfter,

Som noget, hvorfor alt det Levende er nød
 Nødvendig at give efter.
 Han raabte, pegende til Lovens Gab:
 Hvo har vel slige skionne Tænder?
 Mon nogen Mage til de Seener Kiender,
 Der styrke, og de Klser, der pryde denne Lab?
 Som gammel Hofmand, vidste han
 At Hyflerie de Store vel behager;
 Hans Regel var: Berøm din Overmand,
 Og du hans Hierte til din Fordeel strax indtager.

De andre Dyr bemærked Rævens List,
 Dog torde ingen Siel af anden Mening være.
 Men endelig fremstod en maver Hund tilsidst,
 Og raabte overlydt: Det er de Stores Ære
 At høre, og at taale Sandheden.
 En Løve er vel stærk, men Hyfleren
 Er endnu stærkere. Hiin knuser sine Fiender,
 Men denne Siel og Hierte overvinder.
 Han sniger sig i hver en Fæstning ind,
 Hans Troldom gjør Fornuften blind
 Og Tyden værgeløs. Den Wiise selv, som gif
 I Kamp mod Gierrighed, mod sandselige Lyster,
 Som drabelig udholdte mange Dyster,
 Og altid Seier fik;
 Han fældes i et farligt Dieblif

Af Smiger, og er her en ussel Kryster.
 Man kiender Hylkeren, man hader og affkyer
 Hans falske Kunst, og for et giftigt Dyr
 Ham holder, dog med villigt Dre
 Enhver hans Loosang gider høre,
 Naar man den barske Sandhed flyer.
 Jeg mig paa hoers Erfarenhed beraaber,
 Og altsaa, naadige Hr. Løve! haaber
 At Præmien blir min. — Om Hunden blev en Tiger,
 Derom min Autor ei et Bogstav siger;
 Alt hvad han legger til, er dette,
 At Bæveren, som næst ved Hunden sad,
 Tilhvidsked ham: Du maver er med Kette!
 Man seer paa dig, at Sandhed søder Had,
 Og at dens Talsmænd faae kun lidet Mad.

No. 21.

Vrens Krands.

Høit stod et Bierg, hvis Top i Skyer skulde
 sig;

Dets Dpgang var saa steil og vanskelig,
 At ingen uden Skræk og Gysen den beskued,
 Et feilet Trin — og i en Afgrund Døden trued.

En Konge bygde her et Tempel, helliget
 Til Æren. Hvilken Helt (saa lod hans Ord) der vover
 Did op at stige, ham en Krands Gudinden lover,
 Hist oppe ligger den paa Alteret.
 Enhver den selv med dristig Arm nedhente!

Hans Folk forsamles. Enst til Krandsen brændte
 I alles Bryst, men Faren mod den stred;
 Man op til Templet et begierligt Die sendte,
 Men gruende igien slog Diet ned.
 Hvad? Findes ingen da, som eier Mod og Styrke
 Gudinden i sit eget Huus at dyrke?
 Enhver jo hendes Navn paa Læben bær,
 Enhver ved alle Leiligheder svær,
 At han har Æren over alting fier.
 Kom viis os det engang! Der, der staaer hendes Tempel.
 I Store! glimrer ved et lærerigt Exempel!

En drister sig — hvordan? — En drister sig
 derop,
 Ham følger Mængdens Syn til Biergets Top;
 Han kommer ned igien, og om hans Tinding skimrer
 En Krands, i hvilken meer, end Indiers Rigdom glim-
 rer.

Den skionne Krands! Af hvilken Ære
 At kunde sigt et Smykke bære!
 Enhver faaer Lust dertil, og troer, han kan ei være
 Enfsalig uden den. Man seer nu ned
 Med væmmelig Foragt paa Penge, Kierlighed;
 Kort: alle andre Lidenskaber
 Som i et Svælg, sig i den ene taber,
 I Længsel efter Ærens Krands.
 Af! dens fortryllende, dens stolte Glands
 Indtager baade Sind og Sands.
 Nu vel! Hvi ville I med Dnsker Eder plage?
 Det staaer jo til enhver en Krands at tage
 Paa Ærens Alter. — Ja! det Raad var got nok —
men —
 Men Faren? — Hvo vil vove sig i den?

Den floge Verden snart et bedre Raad ophitter;
 (Krands maa den have, hvor den kommer fra)
 Man til en Guldsmed gaaer, bestiller en af Glitter
 Paa samme Mønster, som den ægte — og hvad
saa? —

Man pynter sig med den. Man bryster sig.
 Mod Tienere og dybe Bux man tager,
 Thi Pøbels Dine lettelig
 Den estergjorte Glands bedrager,
 Skient Kienderen ved første Syn opdager

Det falske Arbeid. — O! hvad Under, at kun saa
 Har siden villet op til Herrens Alter gaae
 Med Nøie, Strid og tusindhaande Fare,
 Saalænge man har kundet faae
 En hjemgiort Krands af samme Nytte,
 Og ei behovet Fod fra Rænestoel at flytte!
 Thi hvo vil ikke Liv og Lemmer gierne spare?

No. 22.

Græshoppen og Torbisten.

J Engen en Græshoppe sad
 Som Vaarens Varme gjorde glad,
 Og sang saa got den kunde synge
 Torbisten nærmed sig, og loe:
 Din Tasse kan vel aldrig troe,
 At disse Toner listigt klinge?
 Din Røst er hees og hvissende,
 Uordentlig og skurrende,
 Kort sagt, du synger meget ilde.
 Jeg kjerlig dig advare vil,
 Vil du behage, saa tie stil!
 Omsonst du dog din Flid skal spille.

Græshoppen

Græshoppen svared sindigen:
 Jeg takker for dit Raad, min Ven!
 Og tilstaaer, at jeg er en Fusser.
 Men endnu har man ingen gang
 Hørt Prøve paa din egen Sang,
 Saavidt, Hr. Torbist! som jeg husker.
 Om jeg just ei henrykke kan,
 Jeg moerer dog en Vandringsmand,
 Men du ei moerer, ei henrykker.
 Af en, som andre spotte tør,
 Der billig fordres, at han bør
 Selv viise Verden Mesterstykker.

No. 23.

Den lille Jens.

Den lille Jens i Haven rendte om,
 Hvert Beed ham varelviis indtager;
 Han ogsaa nu til Tornebusken kom,
 Og Rosens Purpur strax fortrinlig ham behager.
 Af hæftig Fryd han høit i Væiret sprang:
 (Han saae den stolte Blomst just første gang
 Og kiendte ei dens falske Yndigheder)
 Fortroelig strakte han den spæde Haand imod
 Sin Skat, som troløs ham et smertend' Sting bereder.

Et Greb — og strax stod Jenses Haand i Blod.
 Nu au Papa! Hvor stem den Rose er,
 Jeg vilde tage den, og tænke, den beed; See her! —
 Jens aldrig mere Rosen rørte.

Men kort derpaa hans muntre Bei ham førte
 Til Hyacinthen, som i Himmelblaat var klæd,
 Og ndmng tog til Takke med
 Et ringe ubemærket Sæde.
 See Søn! (saa taled Faderen,
 Og pegede paa Hyacinthen hen).
 Pluk denne Blomst, og du ei Marsag faaer at græde,
 Den stikker ei, som Rosens braaddet Green.
 Vor lille Dreng var ikke seen,
 Før han forsøgte det, og fuld af Glæde
 Uskyldig raabte: Ak Papa! ak see!
 Hvor er den Hyacinth dog meget skjønnere
 End Rosen hist! Hvor smukke disse Blade!
 O Enst! den gjør slet ingen Skade:
 Hvor skal jeg ret den fæle Rose hade.

Spodske Piger, som ansee det for en Pligt
 Med Knipshed Eders Deilighed at væbne;

O! lærer i Betids af dette Digt
 At frygte for den stolte Roses Skiebne.
 En Veiler flyer fra Eders Arrighed
 I Armen paa en mere venlig Pige,
 Skiont hun er mindre skion. Ulykkelige!
 Naar Alderdommens Høst flaaer Eders Blade ned,
 Og naar I høre op at være smukke,
 Forsilde I da græmmes, græde, sukke,
 Og finde ingensteds Medlidenhed.

No. 24.

Hunden og Hareungen.

Fix kom til et Harehul,
 Fandt en liden Unge.
 Flabben strax af Band stod fuld,
 Baad blev Tand og Tunge.
 Staklen havde været qvit,
 Dersom bare Hunden
 Havde fulgt sin Appetit;
 Han laae alt i Munden
 Paa den sultne Kister, som
 Pludselig betænkte
 (Skiont mod Hunde=Skif) at om
 Pus han Livet skienkte

Endnu Uger to a tre,
 Blev han meget større,
 Kunde da fuldkomnere
 Ganen fyldestgjøre.
 Efter nogen Strid han lod
 Ungen i sit Reede,
 Og løb tørstig efter Blod
 Andet Bildt at bede.
 Daant Langøre var af Skræk,
 Men hvem der blev glædet,
 Det var ham, da Fix var væk
 Og hans Pels var reddet.
 Snart han vorte til, og sprang
 Over Bierg og Høie,
 Veien gjorde han ei lang,
 Fix stod ham for Die. —
 Tiden kom da endelig,
 Mester Fix ei hviler,
 Han med Flid han hungret sig,
 Nu til Skovs han iler.
 Sedt i Vanden smager han
 Alt den verne Hare;
 Hvilket Maaltid! Fix, du kan
 Kun din Umag spare.
 Enerrende han siger ind:
 Mon sig Pus vil skiule?

Nus er borte. — Alt er Vind. —

Tom er Harens Hule.

Hunden hænger Halen ned,

Skamfuld bort sig lister.

" Bed for stor Begierlighed

" Tit man alting mister.

" Nøisom tag den Lykke, Ven!

" Som i Dag kan nydes;

" Thi det uvist er, om den

" Dig i Morgen bydes.

No. 25.

Edderkoppen og Podagra.

En Edderkop uddrog en Boelig sig at finde;

Paa Veien han i Selskab kom

Med Podagra, som ogsaa reiste om

I samme Verinde. De fik i Sinde

At følges ad; Til sidst, da Podagra ei kunde

Udholde meer, tog den ind til en fattig Bonde,

Dg indlogerede sig i hans høire Fod.

Men Edderkoppens Attraae stod

Til et Pallads: Der sniger han sig ind,

Dg finder Binduet i Herrens Stadse-Stue

Aldeles efter sit fornemme Sind.

Knap ved forgyldte Karm han har
 Begyndt sin Bævd, før den skarpsynte Frue
 Med Hjertebanken blir den lede Tingest vaer.
 Hun falder om af Skræk — Paa Gulvet, meener
 man?

Nei nei! En Dame af saa høi en Stand
 Ei Qualme faaer, og ei Besvimelse,
 Med mindre hun er først saa nær en Canapee,
 At hun sig sømmelig paa den nedlegge kan. —
 Nu kan man sagte troe, det arme Dyr
 Blir ikke gammel paa sit valgte Opholds-Sted,
 En ivrig Stovekost hans Bygning feier ned,
 Og neppe nok han selv sin Død undflyer.
 Uroelig, sukker han, i det han løber bort,
 Uroelig Heihed er, og vaandefuld og kort.

Strax derpaa møder han sin gamle Kammerat:
 Hr. Podagra! Hvor er det fat?
 (Udbryder han) jeg Stakkel er forjaaget
 Af hiint Pallads, hvor jeg min Boepæl havde taget.
 Men du. — maaskee du samme Skiebne har? —
 Vist nok Hr. Ben! gav Podagra til Svar,
 Jeg handled som en Dosmer og en Nar
 Udi mit Balg af Boelig. Ei et Blund
 Har jeg havt Roe fra sidst vi taltes ved

Og indtil denne Stund.
 Min Bonde lod mig ingen Fred ;
 Snart ud paa Alger bag ved Ploven,
 Snart med den tunge Ør i Skoven,
 Snart hist snart her han jog mig op og ned,
 Og som du veed, Bevægelse er ei
 Min Sag: See derfor drog jeg nu min Bei.

Hør, sagde Edderkoppen da,
 Vil du, som jeg, Hr. Podagra!
 Saa bytte vi Herberge med hverandre.
 Gaf du ind til min Herremand,
 Og jeg vil til din Bonde vandre.
 Ved Leilighed man altid kan
 Hinanden Efterretning give,
 Hvorledes det os gaaer. Skal dette aftalt blive?
 Vel! raabte hiin — Som sagt, saa giort.

Det varede kun ganske kort
 Før disse Benner taltes atter ved,
 Og kysledes med Frnd og Kierlighed.
 Hr. Edderkop! comment vous va?
 Saaledes hilsed Podagra,
 Som alt var stemt i Hoffets franske Tone.
 Net skönt Fallille! svared hiin,
 Min Bæv er alt saa stor, som et Gardin,

Og intet Menneske forstyrer mit Arbeide:
 Jeg veed af ingen Frygt og Feide.
 Det eneste, som mig til Skade kan
 Indtræffe, er en Ildbrand.
 Men du? — O, jeg! jeg lever comme il faut,
 Hvor jeg blir pleiet, kan du aldrig troe.
 Man stryger, klapper mig, indsoeber mig i Klude,
 Og legger mig paa Fleiels Pude.
 Og Husets Læge, som er ret en ærlig Siel,
 (Gid det maa stedse gaae ham vel!)
 Han giæder mig med Apotheker-Sager,
 Saa at min Styrke brav tiltager,
 Det kan jeg dagligen fornemme;
 Adieu à revoir! Min Husbond venter hjemme.

No. 26.

Den reenglige Soe.

En Soe var Moder til et talriigt Kuld af Grise;
 Hun tænkte: Endnu er det mindste ikkun giort,
 At bringe dem til Verden, er ei stort,
 I Altiqhed og Dnd jeg ogsaa maa
 Min ædle Yngel underviise,
 Saa fremt det skal den vel i Verden gaae.
 Viid, viid er mine Pligters Kreds,

Jeg

Jeg overseer den grandt, og rigtig vil opfylde
 Alt hvad en Moder kan sin Afkom skyld.

Man finder ikke allesteds

En Dannekone, som saa ædelt tænker,

End sige nogen Soe som skienker

De spæde gryntende en god Opdragelse. —

En Hoveddyd, som jeg vil Eder lære,

Børnlille! siger hun, er at J reenlige

Dg altid pyntede bør være.

Seer Eder kun i Speil paa mig!

Seer her, hvor Peenhed dog er tækkelig.

Al Verden høres denne Dyd at prise,

Dg Beileren i sær, han skionner meest derpaa.

Hvor kient er det, naar J langs Gaden gaae,

At alle kan paa Eder viise,

Dg sige: Hvilke nydelige Grise!

Til Lærerinde de i Sandhed maa

En brav retskaffen Moder have;

Det er vist ikke alles Gave,

At danne Ungdommen med saadant Held.

Saa taled Soen. Mon hun vel

Det blive lod ved Ord? Nei! Hun gif strax afsted

Som Mønster paa anpriiste Keenlighed,

Dg grov sig i sin vante Søle ned.

Froe og Iykønskende sig selv hun laae,
 Og hine Frugter alt i Nanden forudsaae
 Som hendes Lærdom skulde bære —
 Er sig en Moder dog ei værd al Agt og Ære?

Chlorinde Laushed høit berømmer;
 Hold Tand for Tunge, raaber hun.
 Hun laster Svadsighed med aldrig trættet Mund,
 Endog i Søvne ved den stille Midnats-Stund
 Af ordriig Lærdom fuld er hendes Blund —
 Martine Drukkenskab fordømmer
 Hun er andægtig, hun har altsaa dertil Ret.
 Hvad spørger du? Om hun — Martine — selv
 ei drikker?
 Nei vist, min Ven! hun ikkun stundom hikker,
 Hvad kan hun for, at Maven er saa slet? —
 Cotill asmaler Gierrighed
 Med saadan Art, at man ret lystes maa derved,
 Han viiser denne Last i al sin Hæslighed.
 Men tredive pro Cent. — Nu hvor man dog kan
 lye?
 Han aldrig tager meer, end fem og tyve.
 Er det ei nok, at Folk, som trænge,
 Kan altid gaae til ham, og strax faae Penge? —

Hiin

Hiin Philosoph, som offentlig beviiser,
 At Brede er en dyrist Feil,
 Er ogsaa selv Laalmodighedens Speil.
 See om hans Hustrue ei hans Fromhed priiser?
 Men siger nogen ham imod,
 Dphidses rigtig nok hans Blod;
 Han skjelder — staaer iblant — Men er' Indsig-
gelsler
 I lærde Folkes Meninger
 Ei Næstnydere og Drefigen værd? —

Den onde Verden vist vil haabe,
 At disse Menneſker fremstilles her
 Som Mønstere paa Folk, hvis Levnet ikke er
 Den Lærdom liigt, som de paa Tungen bær'? —
 Men jeg med Kierlighedens Raabe
 Bedækker Næstens Feil, saavidt jeg kan,
 Endskjønt den Sag blir vist nok sand:
 " At et er at moralisere,
 " Et andet selv at vise Gierningen.
 " Saa mangan høres Dyd at lære,
 " Som derfor ikke øver den. — "

No. 27.

Hingsten.

En Hingst, som fattedes en Bagatel —
 Lidt Estertanke — (Mon den Mangel vel
 Kan regnes ham til nogen slags Bancere,
 Da selv hans Junker kan den stolt undvære).
 En vælig Hingst sin grønne Eng forlod,
 Og over Gierdet sprang med dristig Fod,
 Og giennem Naboemark han hurtig iulte,
 Og svømmed over en Krystalklar Flod,
 Og ferst i næste Skov sig ved en Kilde hvile.
 Den var hans Reises Maal. Han drak og lædsked sig.
 En Kæv, som dette saae, ei kunde bare sig,
 Men spurgte: Hr. Mart! Lad Dem behage
 Af medfødt Artighed at sige mig
 Om denne Kilde har bevæget Dem at drage
 Fra Deres Græsgang, eller om maaskee
 De har i denne Skov et andet Værende?
 Nei (svared Hingsten vrindskende)
 En hæftig Tørst min hede Jundvold brændte,
 Blot for at slukke den, jeg rendte
 Fra Hiem og fra Staldbrodre væk. —
 Nu — sagde Mikkel — nu da maa jeg sige,
 At Deres Naade er en artig Gief.

Paa Deres egen Eng der rinder jo en Bæk,
 Som Sølv et klar, hvis Vand har ingensteds sin Eige,
 Mon De har aldrig mærket den? —
 Nei! ikke det jeg veed, min kloge Ven!
 Bar Svaret, men jeg veed, at mange brave Heste
 Forsikre, at det Vand her findes, er det beste.

Man har fra gammel Tiid den Fordom, at
 man kan

Ei blive rigtig Lærd i Fødeland.
 Afsted man maa til andre Egne,
 Der tænker man, at Videnskaber regne
 Af Himlen ned, endskjønt man ofte seer,
 At Folk ei komme nær saa kloge
 Tilbage, som de var', da de uddroge.
 O Landsmand! see dig om! Høit brænder her
 Det Lys som du paa fierne Steder søger.
 Meer end for stolt Udlændingen alt er,
 See til, du hans Foragt for Norden ei forøger. —

No. 28.

Menneskehaderen.

Engang for meget længe siden,
 Da Verden var med sine Mennesker
 Langt anderledes, end den nu omstunder er,
 (Hvor alt forandres dog med Tiden).
 De Store plagde de Småe,
 Og disse hadede af ganske Hjerte hine,
 Man galuneret Dumbhed saae
 Ved Lykkens Haand til Verens Alter trine,
 Naar pialtet Wiisdom maatte staae
 Langt borte i en Krog, og skamfuld see derpaa.
 Man loved meget, holdt kun lidt,
 Fortæred meer, end man fortiente,
 Med Elskovs Helligdom man spøged frit,
 Og Munden ofte svoer, hvad Hjertet aldrig meente.

Paa denne Tiid (min Læser husker vel
 At jeg har sagt, det var i fordum Dage)
 Opstod Damint, hvis uerfarne Siel
 Ei vidste Lykkens Smil som oftest kun bedrage.
 Han holdt det for en afgjort Sag,
 At Dydens Løn blir aldrig ude,
 Og at Fortienester ei legges for en Dag,
 Før deres Eier de den visse Krands bebude.

Men

Men af! han feiled vidt;
 Den unge Mand kun kiendte Verden lidt:
 Det vared ogsaa kort, før han fornam
 Alt Dyd og Hæder, Last og Skam
 Ei altid følges ad. En hellig Iver brændte
 Udi hans qualte Bryst, som Suk paa Suk udsendte.
 Velan, jeg seer (saa raabte han)
 Alt Verden agter ei en ærlig Mand,
 Ja at Retskaffenhed er reen Forbrudelse.
 Hvo ville længer Vidne være
 Til sliq Ussknelighed, og sig fortære
 I en unyttig Græmmelse?
 Flye flye Damint! Til Huler, Orkener —
 Til Løver, Tigere — kun langt fra Mennesker.

Saa taler han, og skynder sig afsted:
 Foruden stor Besværlighed
 Han naaer en Skov, som til hans mørke Sind sig
stikker,
 For sine Brødre troer han her at være sikker,
 Og triumpherer i sin ønskte Eenlighed. —
 Men pludselig en deilig Morgenstund
 Han hører Biessen af en Hund,
 Og kort derpaa en Syngestemme
 Saa sød, at vores Eremit

Kan ei undgaae at standse lidt,
 Og før et Dieblif-Misanthropien glemme.
 Det rasler hist blant Bussene —
 Og før Damint faaer Stunder at undvige,
 Staaer for hans Syn lys levende
 En ung og velkabt Hyrdepige.
 Enhver kan selv i Wielands Bøger læse,
 Hvordane Dine, Mund og Næse
 Der tænkes ber hos smaa Hyrdinder,
 Som man i eenlig Drk saa uforventet finder.
 Jeg altsaa vel Beskrivelsen kan spare,
 Da der ved min Fortælling er
 En Hoben andre Ting at tage vare.
 Damint, Damint! Hvor er du her i Fare?
 Hvi løber du ei nu fra Menneſker?
 Han stod — Ei heller vidste hun
 Hvorfor man just skal flye, naar man er ikke bange;
 (De flebue Damers Kunst, som i beleilig Stund
 Udført, forviffer dem om deres Fange.)

Omfider taled hun ham til,
 Og Honning flød fra hendes Læber.
 Damint af alle Kræfter stræber
 At gæle den besynderlige Ild
 Som sneg sig ind i hans iiskolde Barm,
 Og gjør vor tappre Ven om Hjertet varm.

En magisk Kraft, hvorved kun Dyden røres,
 Uskyldigheden har, ser, naar den er foræent
 Med Deilighed. Hvo skulde meent
 At han, som nyelig var den hele Jord saa gram,
 Skal i Triumph med sængslet Hierte føres,
 Og af en Biørn forvandles til et Lam?

Naturen iff. er at spøge med.

Hyrinden gaaer sin Vej. Damint i hendes Fied
 Opsøger den fredsommelige Hytte,
 (Hans Skionnes Opholds-Sted)
 Og strax beslutter til dens Naboelav at flytte. —
 Han kommer i en Kreds af andre Folk
 End dem, han før har kiendt. Det varer kun saa
 Dage

Saa ei alene kan Damint paa nye fordrage
 Men elske Mennesker. Hans Die er hans Folk,
 Og taler Elskovs Bøn til hende,
 Som fra de vilde Dyr ham drog tilbage.

Her har Romanen Ende:

Damint en Hyrde blev, som man kan vel formode,
 Og lærte til sit ømme Hiertes Roe
 Af egen sød Erfarenhed at troe,
 At der blant Adams Børn er dog en Hoben gode.

No. 29.

Bijou.

En Hund var med sin Herre i Paris,
 Og lærte Artighed og fransk Galanterie;
 Hans Husbond dør. Bijou, som billigt, sørger,
 Saa god en Herre han knap mere faaer,
 En saadan Tieneste hver Dag ei rede faaer;
 Ei destomindre om en nye han spørger.
 Han render overalt i Stad og Land,
 Omsonst! Slet ingen tar ham an. —
 Imidlertid hans Tarme hæstige knage,
 Bijou var til et lækkert Taffel vant,
 Han seer sin Nød hvert Dieblig tiltage,
 Af sine Kunster han ei mindste Gavn kan drage
 Her, hvor enhver er selv, som han, galant.

Bijou beslutter da at gaae
 Hiem til sin Fødebye; Han tvivler ikke,
 At han jo der gier en anseelig Lykke. —
 En Hund af mine Videnskaber!
 Naar jeg mig lader see, o! hvor vil Mængden gloe!
 Hiemsføding baade Sands og Samling taber,
 Forbaust enhver udbrænde vil: Jo! jo!
 Hvor det Paris dog Bid og store Geister skaber!

Med disse Tanker gif han frem,
 Og Reisen vared ikke længe:
 Snart sagde Rygtet, at Bijou var kommet hjem. —
 Hans Venner samledes. Enhver vil trænge
 Sig til at see den vidt forreiste Hund,
 Som nu skal til at aagre med sit Pund.

Pasop, en gammel Helt, som mange Aar
 Har vogtet troe sin Herres Hiord,
 Og som mod Uly forstod i Feldt at drage,
 Og aldrig kom foruden Seir tilbage.
 Pasop kom frem som Oldermann
 For Byens Kiøtere: Velkommen! udbred han,
 Velkommen vær, Bijou! til Fødested;
 Siig os, hvad nyttig Kunst du bringer med,
 Hvorved du tænker dig i denne Bye at nære;
 Man meget udenlands kan see og lære.
 Formodentlig du vel forstaaer
 En nye Methode til at vinde
 Fordelen fra en Biern, naar du i Krig udgaaer.
 Maaskee du heller har i Sinde
 At gaae paa Jagt, og støre Harer op,
 Jeg seer, du har en tynd og smidig Krop.
 Du dig maaskee til Gaardens Bagt bestemmer,
 Til Køveres og Tyves Skrak,
 Du lader til at være kiel. —

Nei! svarede Bijou, da var jeg vel en Giel;
 Om Natten er jeg vant at hvile mine Lemmer
 I Herrens Lænestoel. Kort sagt, alt hvad du nu
 Har regnet op, er ei Arbeid for en Bijou.
 Slig grov Forretning kun Jer andre sømmer.
 Jeg danser, ligger todt, og sidder lige op,
 Jeg griber Brød i Lusten med et Hop,
 Jeg bær min Herres Stok, og ud i Parken svømmer,
 Naar han befaler det. Jeg bringer i min Mund
 Igien, hvad han har tabt. Spør man: Was spricht
 der Hund?

Saa veed jeg mesterlig at giøe og tude.
 Der hører du, hvad jeg har lært hist ude
 I Artigheds og Kunstes Fødeland,
 Og dermed troer jeg og, jeg kan
 Her rigelig mit Brød fortiene;
 Her findes ogsaa Folk af Smag og sund Forstand
 Jeg ikke andet skulde mene. —

Her taug Bijou og ventede
 Fordoblet den Erbødighed at see,
 Hvormed han var i Forstningen modtaget:
 Men af, han hæslig blev bedraget,
 Kun Spot han læste i det hele Selskabs Miner.
 Pasop igien tar Ordet, og fremtriner:

Saa har du da slet intet andet lært!
 Er saadant Gøglerie den fiere Føde værdt?
 Nei nei, Bijou! Blant vore Herrer finder
 Du ikke en, som dig i Huset tar.
 Troe sikkert, at en Spradebasse vinder
 Ei Livets Ophold her. Man siger: Pak dig Nar!
 Saasnart han nogensteds sig byder an. —
 Bijou kun haanligt loe, men Spaadommen blev sand:
 Hvor han kom hen, var Døren luft,
 Med al hans Artighed man jog ham smukt —
 Fra Huset. Hunger snart tog ham af Dage,
 Og Boreas adspredede hans Klage,
 Hans sidste ubemærkte Klage.

J Herrer Petitsmaitres, som
 Har intet lært til Verdens sande Nytte,
 Ei heller de Pedanterier skytte;
 O! takker Skiebnen, at I ei til Verden kom
 I hine søle og barbariske Egne,
 Der, hvor Bijou af Hunger maatte segne
 I Dødens kolde Arm; hvor ville det vel gaae,
 Om I ei anderledes kunde
 End ved en ordentlig Handtering, Brødet faae
 At putte ind i disse fiere Munde,

Som har saa meget Fransk udtalt,
 Saa ofte bandet, læiet, pralt,
 Saa mangen Elskovs Hede malt
 Udi en hees og yndig Arie?
 Ja da — da skulle man faae megen Nusk at see.
 Et Ord jeg Eder dog saa sagte sige vil
 I Dret; Bider, at der er, desværre, endnu til
 Saa mangen Knark fra Verdens gamle Tider,
 Som Folk af Eders Art ei lider,
 Men setter ene Priis paa Klogskab og Forstand,
 Og hvad som gavne kan.
 Maaskee det for en Sikkerhed
 (Da slige Knarke har endeel at sige)
 Var best, I gjorde Jer en Smule duelige
 Til Statens Tieneste; thi hvo kan Lykken troe?
 Maaskee at blot paa Dygtighed
 Bred og Befordring engang skal beroe.

No. 30.

Løgneren.

Lad Sandhed stedse paa din Tunge boe,
 Og for dit Hierte hellig være!
 Forlader du den kun et Dieblisk, da troe
 Du maa den skiendigste af alle Lænker bære.

En Løgn du skiule maa med tusind andre,
 Og idelig, som Proteus, forandre
 Din Skikkelse, paa det du ei skal blive holdt
 For den du e:; thi Mennesket er stolt
 Midt i sin Last. — I hvilke Billeder
 Indvikler du dig selv, hvoraf du aldrig meer
 Kan slippe ud, før du beskjemmet er,
 Og offentlig en Løgner heder.
 Hvad Frugter har da din Afvigelse dig bragt?
 Jo! — en fordervet Siel — og Blusel — og
 Foragt.

Hr. Sprik er en af dem, som gierne ville føre
 I Samqvem Ordet, men da han til Uheld veed
 Kun lidet, som fortæner Uatsomhed,
 Slaaer han sin Kloe i Folks Nysgierrighed,
 Og lader lutter Eventyrer høre,
 Som han personlig seet og fristet har,
 Da udenlands han i sin Ungdom var.
 Den lange Bane har gjort ham saa Kiempestærk
 I Løgn, og i det overordentlige,
 At han udskæier tit fra Muelighedens Rige.
 Hans Die skuet har det smukke Gitterværk,

Som staaer opreist ved Verdens Ende,
 Og freller mangt et Skib, og mangen vakker Svend
 Der let i strengend' Fart sig kunde did forrende,
 Hvorfra man ei har hørt, at nogen kom igien.
 En Ferskensteen han engang skjød
 I Vandet paa en Hiort. O Under! Næste Sommer
 Et Træ imellem Tafferne udbrod,
 Og Dyret, som han troede død,
 Med moeden Frugt ham selv i Møde kommer.
 Han og har seet Jerusalems Skomager
 I Hamborg. — Kort: En Hoben slige Sager
 Fortæller Språk foruden mindste Skæ,
 Og blir et Ordsprog for den hele Bye. —

Men han har en fornustig Kone;
 Hun i en kjerlig, dog alvorlig Tone
 Tiltaler ham, og siger: Kiere Mand!
 Naar du vil endelig, og endelig skal lyve,
 Saa stræb, at dine Vegne kan
 Dog i det ringeste lidt rimelige blive.
 Du trykker jo saa grovt, at alle væmmes ved
 Bort Selskab. — Språk indseer, at der er Billighed
 I hvert af Konens Ord. Heitidelig han sværger
 At bedre sig, og legger dette til:
 Min søde Skat! jeg troer, du selv afsværges
 Best af Forargelse, saafremt du vil

Din lille Sprik ved noget Mærke give
 Tilkiende, naar du seer, at han forvidt vil gaae,
 Saa skal jeg strax de fulde Seil indrive,
 Og inden visse Grændser blive. —
 Hans Kone lover det, og gir ham Haand derpaa.

Det varer ikke meget længe
 Før Regnens Vand begynder Sprik at trænge.
 Han brøder ud: Jeg saae engang
 En Kirke, som ti tusind Skrit var lang — —
 Madamen hoster — Sprik om Hovedet blir heed,
 Og for at redde sin Troeværdighed
 Strax søier til: Og et Skrit bred. —

No. 31.

Pafan.

Pafan, en from og stille Hund,
 Sin Ere satte i at gavne,
 Leanders Gaard ham høilig maatte savne,
 Da Dødens Haand tilstoppede hans Mund.
 Han nøiedes med ringe Kost,
 Og altid var aarvaagen paa sin Post.
 Forgieves hele Lyvebander
 Om Natten prøved paa at bryde ind,

De stedse fandt i ham en drabelig Modstander,
Som gjorde deres Raad til Bind.

Med alle sine Egenfkaber
Pafan dog aldrig pralede,
Skiont Hund, han troede vist, at Dnden taber
Sit Værd, saasnart den higer efter Glands,
Og at den aldrig sikkrere
Erobrer sin uvisnelige Krands,
End naar den mindst sig lader see. —
En sand Philosophie, saafremt vor Verden var
Besat med Barthiske Philantropiner!
Men spørg Erfarenhed, hvad Lykke har
En Dnd vel gjort, som med beskedne Miner
Fremstilled sig? Spørg Lykkens Jægere
I dette attende Aarhundrede,
Om nogen vel foruden Bind
I Lykkens blide Havn kan løbe ind?

Pafan var god og brav, men ikkuns lidet klog,
Og med sin Ydmyghed sig selv bedrog,
Thi ingen Siel blev hans Meriter vaer,
Ei blev han elsket, agtet, hædret,
Hans Vilkaar ei i nogen Post forbedret;
Men tvertimod, da han en Dag
Sin kiere Herres Haand vil slkke,

Blev

Blev han belønnet med et dngtigt Slag,
 Og et uvenligt: See den gamle Nar!
 (Pafan! det var en bitter Skaal at drikke)
 Han sneg sig skamsfuld bort, men en ærværdig Kat,
 Som dette saae, i billig Harm blev sat.
 Hoor skændigt, brød den ud, var dette Forhold ei!
 Kun Mennesker kan saa skamløse være
 At nægte Trofasthed et Smil, og Dyd sin Ære.
 Var jeg som du Pafan, jeg løb min Bei,
 Ei nogen Time jeg blev længer paa et Sted,
 Som stinker ret af Uafnemlighed.

Nei Mons! var Svaret, da blev jeg jo næsten
 varre

End min fornemme Herre.
 At man ei skionner paa min Tieneste,
 Ophæver aldrig min Forpligtelse
 Til at fortsætte den. En ægte Dydens Søn
 Uegennyttig er, og ikke skeeler
 Til nogen anden Løn
 End den, Retfærdighed uddeler
 Sin Dyrker i hans Hjertes Underste;
 En Løn, som Verden ei kan see,
 Og som beroer ei paa dens vaklende
 Og tit urimelige Domme.
 Og denne Løn, min Mons! bestaaer

Udi det søde Bifald, som den Fromme
Beständig af sit eget Hierte faaer. —

No. 32.

Cleant.

Cleant, en Lærd, en Morgenstund var vred,
Dg som en Tyrk, han tog afsted;
Hans Dine sunklede, hans Tunge bæved,
I hvi Fortørnelse han Røsten hæved.
(Seer her Philosophie i sin Triumph, I Lærde!)

Hans Ben Damint igiennem Gaden gaaer,
Han hører denne Støi, han stille staaer,
Til sidst han triner inden for,
Dg spørger: Ven! Cleant! Hvad er dog her paa
Færde?

Er du bestiaalet af en natlig Tny?
Har nogen villet røve dig dit Liv?
En stor Ulykke maa det være,
Som ei en Philosoph kan meer taalmodig bære.
Cleant til Gienfvar gav: Ulykkelig den Mand,
Der skal med slige Folk, som mine, trækkes!
Hans Sind og Helbred snart af Uergrelse maa knækkes.
Af fiere Ven! Min Tiener — Du hvad han? —
I veed,

J veed, det er fra gammel Tiid min Biis,
 At Klokkeren syv om Morgenene precis
 Maa Theemaskinen i mit Kammer suse.
 Min Tiener, denne Skurk, hvis Hals jeg burde knu-
 se —

Fortæl, indbrød Damint, foruden Hidsighed —
 Cleant soer fort: J selv kan slutte
 Om jeg ei Marsag har at være vred:
 Tænk! dette stemme Beest i Dag først bragte ned
 Mit Theevand Klokkeren syv tre og et halvt Minute. —

Det høist ubilligt er at snise,
 Naar Lærdoms Sønnen ved Pedanterie
 Bankundige Staldbredre! viise
 At de er' Menneffer, som vi.
 Nei heller bør vi deres Fromhed priise;
 De vide nok, at læge Dine due
 Ei til at see den fulde Glands og Lue
 Af Biisdoms stolte Rang, og derfor venligen
 J tynde Skyer de indhulle den.

No. 33.

Kunstdommeren.

I vor oplyste Tiid man ofte faaer at see
 En Sværm Kunstdommere fremtrine,
 Som med en meget vigtig Mine
 Bestemme kunde Reglerne
 For Smag, Musik og Poesie,
 Og hver en Kunst, som kaldes frie,
 Ved blot og bart Genie.
 Spørg ei, om de har slige Ting studeret?
 Om de har i Erfarings Skole været,
 Og der anvendt en ret alvorlig Stund?
 Den kierlige Natur har skienkt dem dette Pund,
 O Under! uden mindste Møie.
 Maa saadant ei hver Patriot fornøie?
 Ja lokke Glædens Band ud paa hans Kind? —
 Men herved falder en Historie mig ind,
 Der, skient forældet, skal sandfærdig være:
 Som jeg annammed den, saa vil jeg den frembære.

Paa Livens Bryllups-Dag indbød man alle
 Fugle

Til Hoffet, for at holde en Concert:
 Hver skulde synge, som han havde lært.
 Den sorte Ravn, og den bredhoved Ugle,

Selv Skaden, Storken med de høie Been,
 Og Kragen sad paa samme Green
 Som Nattergalen og de rette Sangerinder.
 (Saa Skovenes Regent for got befunder)
 Hver paa sin Viis istemmed nu —
 En gylpede, entuded: hu! hu! hu!
 En skreg, en fladdrede,
 En peeb, en knæbbrede,
 En fleited, en slog høie Triller,
 En anden Slag i Slag med kunstig Strube spiller.
 Og alle disse saa adskilte Røster
 Foreentes til en sær og yndig Harmonie,
 Som hele Hoffet fandt Behag udi.

Kun Eslet ene paa sit fløge Hoved ryster —
 Jeg hører, sagde det, en hæslig Skurren i
 Det Løi, som eder saa henrykker.
 Er saadant musikalske Stykker?
 Saa taabelig en Dom enhver fortørnede;
 Men Ræven raabte smidskende:
 " Ei mine Herrer! Hvo kan siint, som Eslet, høre?
 " Det er jo lutter Dre. — "

No. 34.

Moralisten.

En gammel Gedebuk faldt engang paa at ville
 I den bekiendte Daphne Skov
 En Moralistes Rolle spille.
 Han nynnstred alle Skovens Synder,
 Omfider traf hans Balg paa Graadighed og Rov,
 Med hvis Bestraffelse hans Midkierhed begynder.
 Du tænker vel, at Mads sin Prædiken
 Oprimsed for den grumme Løve,
 For Biernen, Ulven og de andre Dyr, som røve
 Blant deres Brødre meest? — Jo men!
 Nei han udsaae sin Tver klogelig
 Et Maal i hine ringe Klasser,
 For hvis Fortærmelse han ikke frygter sig.
 Den samme Wiisdom sees hos de tobeente Madser,
 Som over Peblens Feil af Harme skumme,
 Men ved de Mægtiges Misgierninger
 I dybeste Respect er' underdanigst stumme. —

Den raske Katteslægt det var som Bulken her
 I Skole tog; Han ret med Fynd og Klem
 Blodgierig Argelist bebreider dem,
 Og stod paa Rotters og paa Muses Beste.
 Barbarer! raabte han, som spise eders Næste,

Og gaae til Mord i Iystig Dans,
 O! lærer dog af mig og mine Lige
 Den rare Dyd, som kaldes Toleranz.
 Mon en af eder kan med Rette sige
 At noget Levende har under Madses Tand
 Udstønnat Suk om Hævn? Med lidet Straae og Band
 Jeg nøies, og forlanger ikke
 At have Kød til Mad, og Blod til Drikke. —

Deri gjør De og vel, fik han til Svar,
 Det ville ikkun slet bekomme Bukkemaver.
 Men Hr. Magister! sæt engang, De var
 Udrustet af Naturen med de Gaver
 Som vi, med Hurtighed, og Kløer, og Tænder,
 Mon De da ikke selv i Jagten fandt Behag?
 Man Deres Fromhed nok for Resten kiender,
 Som kosted Dem forleden Dag
 Halvparten af det ene Horn — Min Herre!
 Jeg beder meget, lad os Ratte være.

O! Gud bevare os! Saa leve vi ei her,
 Vi vogte os for Verdens falske Snarer;
 Lad Celie see til, hvorledes hun forsvarer
 Sin Stads og Pragt, og store Maaltider.

Saa sukker Marthe, skient det lønlig hende skær
 I Hiertet, at hun ei formedelst slette Kaar
 Kan ligne Celie. — Til Fods Hr. Orgon gaaer,
 Fordi han ei har Raad at age;
 Kareter, skriger han, opfandt den gamle Drage
 Til Brug for hvem, som paa den brede Bei
 Vil magelig afsted: Jeg vil til Himlen jeg —
 Jeronimus har ondt i Fødderne,
 Han derfor Dans og Enstighed fordømmer,
 Og i sin Lænestoel om Paradiset drømmer,
 Som ham tilkommer, frem for de Ussindige,
 Der springe om, ugudeligen sunde —
 Dog kiere Læsere! at slæbe frem
 For Dagen hver og en, der ligner dem
 Jeg nu har nævnt, ei femten Penne kunde.
 Thi hvø gier sig ved visse Leiligheder
 Ei Dyder af Nødvendigheder?

No. 35.

Den sande Philosophie.

Udi en dunkel Skov ved Alpers Fod
 En liden ensom Hytte stod.
 Her lever en Arist, som intet Selskab søger,
 Men gravet ned blant lærde Bøger

Og philosophiske Betragtninger,
 Lar Verden være, sig den er,
 Og alting uden for sin Hytte glemmer.
 Mon sigt et Liv ei ganske stemmer
 Med Wiisdom overeens? Jo vist!
 Enhver udraaber: Ak! hvor viis er dog Arist?

Imidlertid begynder man at tale
 Om nok en Philosoph, som roses overalt,
 Hver Dag nye Rytter ham afmale
 Som Wiisdoms Monster. Det som Salt
 For en Huusmoder er, er for Medborgere
 Den dydige Cleant. — En Mand af disse Gaver
 Maa endelig Ariste see.
 Han ufortøvet sig til Reisen laver,
 Ifører sig sin Kaabe, kiemmer glat
 Sit lærde Skieg. — Hvordan? Et Skieg Ariste ha-
 ver?
 Hvad andet? — Uden Skieg Philosophie god Nat!
 God Nat al Wiisdom! — Han tar Vandring=Sta-
 ven fat.

Han kommer til den ønstte Stad.
 Hvor bliver nu hans Hierte glad,
 Her er en Ven, en Wiisdoms Broder, inde.
 Han spørger strax: Hvor er Cleant at finde?

Der — der i hiint Pallads. — Hvad! Wiisdom i
et Slot?

Han troer man med ham driver Spot.

Dog gaaer han ind. Forbausede Arist!

Cleant boer rigtig her; jo det er alt for vist.

Han venter nu at see en Boelig fuld af Beger,

Paa Bordet Globber, Vinkeler,

Og Tuber og Halb-Cirkeler,

Som det sig sømmer i Philosophiens Skole —

Men andet finder han, end det han søger.

En Sal med Floiels Lænestole

Og Ensekroner og en Canapee,

Modtager ham. Hvor stor er hans Forbauselse!

Snart lader sig Husherren see,

Men i en Dragt, som gier Ariste reent forskrækket:

Han stirrer taus, som en, der nys af Søvn er vækket.

Forlad (udbryder han tilsidst) jeg ventede

At treffe her Cleant, ham Røgtet har afmalet

Som Dnds og Wiisdoms Speil. —

Du tager ei, var Svaret, feil.

Cleant er jeg. Men man maaskee har talet

Saa vel om ham, at han er ikke fiendelig

I den Person, du seer for dig.

Sandt er det, jeg paa Wiisdom legger Bind,

Og stræber — Men! (saa faldt Arist ham ind)

Howdan

Hvordan kan dette Huus og denne Pragt forenes
Med sand Philosophie? Jeg tænkte at en Biis
Paa saadan Daarlighed ei satte Priis.

Jeg holdes ogsaa for en Philosoph at være,
Man troer, jeg gjør min Titel ei Banære,
Men min Maneer at leve paa, den er
Saa vidt adskilt fra din, som Nat fra Dag;
At dømme, om den ei Fortrinnet bær,
Det blir din egen Sag.

Bil du kun laane mig et agtsomt Øre,
Saa skal du selv faae høre. —

Cleante lyder paa sin Giests Fortællinger,
Og svarer endelig: Jeg tilstaaer, Ven! der menes
Endskjønt urettelig, at Wiisdom ikke groer
Udi Palladserne. Den Himlens Datter boer
I Hytter, siger man, hvor Verden stolt foragtes,
Og Mennesket i Bøger kun betragtes.
Jeg derimod for min Part troer,
Den er den Wiifeste, som gavner meest sit Folk,
Som, naar paafordres, er en ivrig Sandheds Tolk,
Og virksom i sin Kreds til Statens Nytte;
Som samler Gods og Guld, men blot
Paa det at han kan gjøre andre got,
Og Dyd mod Armods Bold beskytte;

Som elsker Pragt, paa det Arbeideren maa leve.
 Siig, hvordan gif det til, om alle bleve
 Til Eremiter? Om enhver, som du, undslog
 For Borgerpligter sig, og i en Hytte drog,
 Og leved der blot for sin døde Bog?
 Hvad? Wille Verden da en Drk ei blive?
 Et Chaos? Maa du mig ei Bifald give?

Wær ikke døv imod Fornuftens Stemme.
 Spørg selv din Følelse, du skal fornemme,
 At Mennesket er skabt til Selskab og til Gliid,
 Og ei til at betragte bort sin Tiid.
 Jeg har, Arist! som du kan see,
 Her Huus og Tjende,
 Og udi Staten Embede,
 Og (smil min Philosoph!) en Egtemage,
 Og Alkom, som jeg bør til Landets Vel opdrage.
 Det er mit Kald, som Borger, Menneske,
 Cleant har ingen Ret sig derfra frie at tage.

En Philosoph, Arist! og finder Veilighed
 At giere andet got. Han altid er bereed
 At vederqvæge Fattige og Synge,
 At trøste de Ulykkelige,
 At hindre Bold og Undertrykkelse,
 Medlidende at tørre Taarene

Af Enfers og af Faderløses Kinder;
At føre den Bildfarende.
Tilbage fra en Last, som ham forblinder,
Den Blindes Stie, og den Haltes Fod,
Den Trættes Stav, og den Forsagtes Mod,
Kort: Sine Brødres Ben maa Philosophen være,
Og dette, min Arist! er Wiisdoms sande Ære.
Vil du nu Navn af Wiis fortjene,
Forlad din Hytte, ley ei længer ene,
Gaa ud i Verden, bliv en nyttig Mand,
Driiv Uager med dit Pund, og glæd dit Land! —

Saa talede Cleant. Hvad skeer? Arist gaaer
ud,

Dybt føler han ethvert af disse Bud.
Han slænger Raaben, lar sit Skieg afraage,
Og reiser Menneske tilbage.

No. 36.

Den blinde Ulv.

Jeg husker ei, hvad ubliid Hændelse
En Ulv engang sit Syn berøvede.
Noget er det, at han nødtes til at leie
En gammel Ræv, som kiendte alle Veie

I Marken

I Marken og den næste Skov,
 At følge sig, naar han udgik paa Rov.
 Hr. Mikkel ham med Raad og Daad ledsager,
 Og Ulven aldrig paa hans Trofskab klager.
 Han hjalp ham til saa mangt et Giestebud,
 Hans Bid var Ulvens Kraft og Styrke,
 Hans Indsigt Ulvens Lys i Mørke;
 Han kastede saa kloge Planer ud
 Til Fangst og Næring, at hans Ven bekiendte tit,
 Han følte knap det Tab han havde lidt.
 O! maatte han kun saa fornuftig være
 At holde Mikkels Raad bestandig udi Ære,
 Og overgive sig hans viise Styrelse!
 Men her kun videre:

Det hændte sig engang, at Ulvens Lugt for-
 kyndte

Et Udsæl i Nærværelsen.

Begierligen han strax derhen sig skyndte,
 Men Ræven holdt ham an, og sagde: Ven!
 Rør dette ei, thi det forgiftet er,
 Jeg visse Kiendemærker seer
 Som giøre min Mistanke alt for grundet.
 Men naar blev sulten Ulv lærvillig fundet,
 Hvor man om Afhold præket har?
 Hans Appetit til Uheld pirret var,

Ham

Ham intet fra sit Forsæt kunde drage,
 Han skulde, og han vilde Uadslet smage.
 End meer, han Rævens Raad med haarde Ord afbrød,
 I Steden for, han burde dem velsigne,
 Og med en Graadighed, hvori kun Ulve ligne
 Sig selv, anfaldt det skadelige Kiød,
 Og følte snart, at Døden trængte sig
 Igiennem hans opsvolmte Aarer.
 Da raabte han om Hielp med Suk og hede Taarer,
 Men Ræven svared spottelig:
 Hr. Principal! mit Raad du agted ringe,
 Nu ligger du i Dødens Baande stiv;
 Bær kun din Straf, og viid, at den som ei kan tvinge
 En farlig Lyst, fortjener ei sit Liv. —

Du har Fornuft, o Menneſke! hvis Raad
 Du følge bør i alt dit Verk og Daad.
 Og lokke Lysterne, strid mandelig,
 Bær Herre i dit eget Hierte,
 Lad Seiren ei berøves dig
 Den koste nok saa megen Smerte.
 O! underkue dog dine Sandser
 Dræb den Begierlighed, som sig forskandser

Udi din egen Siel! Saa sømmer det din Rang.
 Hvor mangen en, som ei har Mod at døde
 En dyrisk Lyst, maa ikke derfor bøde
 Med Skam og evig Undergang?

No. 37.

Hans og Per.

To Naboer havde hver sin Søn.
 Den ene Dreng heed Hans, han var en Pudsenmager,
 Hver Morgen over ham kom nye Klager,
 Hvorfor et livsuld Stryg til Frokost blev hans Løn.
 Hans Fader græmmed sig, og Skolemesteren
 Forsikred, Hans var fød til Ravnes Trøst og Glæde,
 Som skulde ham engang i Galgen æde. —
 Den anden Dreng heed Per, en stille en,
 Som aldrig loe, og leegte med de andre;
 Udstadig, som en Præst, man saae ham vandre
 Med Bogen under Arm til rette Tiid
 I Skole, hvorfra han med Vidnesbyrd om Flid
 Kom altid hjem. Hans Fader elsked Penge,
 Og var ved Aaget blevet riig;
 Den gode stille Per blev usformærkt ham liig,
 Og laante alt paa Pant til andre Dreunge.

Han kunde i sit tolvte Aar — betænk! —
 Procenten regne ud af smaa og store Summer,
 Og derfor fik han paa Arithmetikvens Bænk
 Med megen Roes det allerførste Nummer.

En Dag blir Hans sendt ind til Staden
 At købe noget til sin Faders Huusbehov,
 Han møder Broder Per paa Gaden,
 Som og har Vrinder for sin. Nu Gud skee Lov!
 Udraaber Hans; hvor er jeg lykkelig
 I det jeg saa beleilig træffer dig.
 Mig mangler nogle Mark endnu,
 O! laan mig dem, du er ved Muffen, du,
 Det veed jeg. — Per betænkksom svarer: Sandt!
 Jeg har vel lidt hos mig, men Hans! foruden Pant,
 Hvad kan jeg vel betroet et Odeland,
 Der maaskee aldrig mig betale kan?
 Den store Skalk gjør en bedrøvet Mine,
 Og sukker: Kiere Per! Hvor kan du en dog pine?
 Jeg ikkun denne Palle har
 Med lidet Gods udi. Per svarer: Ei du Nar!
 Er den ei nok? Giv hid! Der har du Penge.
 Jeg frygter Gud, min Næste maa ei trænge;
 Jeg veed, hvad Mangel er, skönt jeg er ung.
 Med nogen Strid faaer Per sin Billie frem,

Erobrer Pakken, og de følges hjem.
 Per glæder sig, at samme er saa tung:
 Her har du Ret for dit, og lidt tilovers, tænker
 Den lille Jøde, og formoder ingen Rænker. —

De tridse af, og Sveden drypper ned
 Af Per, som bær sin Bylt, thi Dagen var saa heed
 Som nogen Dag i Julii kan være.
 Omfæder kom de til Landsbyens Leed
 Hvor begges Hiemstad var. Nu Tak min fromme
 Per!

Var Hanses Ord, fordi du vilde bære
 Min Pakke hjem. Her er nu, som du seer,
 De Penge du saa kierlig mig forstrakte;
 Og med det samme ham sit Laan tilbagerakte.
 Per var forbaust og flau. Men Hans blev ved:
 Alt du ei skal for Utafnemlighed
 Beskyldte mig, jeg dig en venlig Lærdom giver;
 Fæst ingen Troe til en ved Alager samlet Skat!
 En Alagerkarl af alle er forhadet,
 Og som et Maal for Verdens Skud udsat,
 Saa tit, som mueligt, han med Rette narret bliver.

No. 38.

Rosen og Natfiolen.

Med sit skionne Purpur praled
Rosen stolt mod Middags Soel;
Fuld af Haanhed den tiltaled
En nedbøiet Natfiol:
Stakkels ufuldkomne Søster!
Du dog Havens Udskud er.
Hele Dagen jeg forlyster,
Dg balsamisk Lugt frembær,
Mens du Kold og halvdød føler
Tungen Kraft af Himlens Ild,
Men til sildig Aften neler
Førend du dig aabne vil.
Du desuden har for Diet
Ei det allermindste smukt,
Dg Naturen vred har føiet
Grimhed til din sieldne Lugt. —
Dio! saa svared Natfiolen,
Lie med saadan daarlig Snak!
Jeg undviger Middags-Solen,
Derfor bør mig dobbelt Tak.
Veed du ei, de beste Gaver
Skal man sparsomst skienke bort?

Jeg nye Bøllyst daglig laver
 For min Herre, men kun kort,
 Mener du, jeg stort udretted
 Med en ødsel Gavnildhed?
 Hastig jeg hans Sandser trætted,
 Hastig blev han af mig kied.
 Men see nu, hvor froe han iler
 Hen til mig, naar jeg min Skat
 Nabner? See kun, hvor han smiler
 Mildt mod den Kierkomne Nat?
 Stolte Skionne! du forglemmes,
 Naar min Ambra bryder frem. —
 " Snart man ved Bøllyster væmmes,
 " Naar man altid nyder dem.
 " Skal man i din Omgang smage
 " Immer frisk Fornøielse,
 " Brug din Gave at behage
 " Med en viis Indskrænkelse. „

No. 39.

Den gamle Thy.

En gammel Thy blev ud til Galgen bragt,
 Og Strikken om hans Hals var allerede lagt;

Nu skal han døe. Vardon er ei at vente.
 O! Skade, at han ei kan stiele meer!
 Skal denne ædle Kunst da hænges op med ham,
 Og i det mindste ei til guter læst indrente
 Sin Dyrker noget? Hvilken Skam!
 Han sukker dybt, og rundt omkring sig seer.

Hvad nu? — Et Baand ved Bødlens Lomme
 flænger,

Her strømmer Liv tilbage i hans Bryst,
 Hans klemte Hierte føler Trøst,
 Han herer i sin Siel den velbekiendte Røst:
 Frisk op! Her noget ude for dig hænger!
 Med stille Kunsterefaren Haand
 Han nærmer sig det elskelige Baand:
 Gud veed, hvordan han bær sig ad,
 Nof, Bødlens Uhr umærkelig forandrer
 Sin Plads, og ned i Skielmens Lomme vandrer.
 Endnu engang i Livet blir han glad:
 Min Ven! forret nu kun sit Embede,
 Jeg døer med al Fornøielse. —

Hvad? siger man, sligt kan ei Sandhed være,
 Ved Livets Grændseffiel at staae,
 Og stiele, og ei mindste Nytte faae

Af det man stiaalet har? — Nei! Slige Tryk
 Har aldrig været til. Forfatteren maa lyve.
 Nu vel! Jeg just ei selv den Handelse har seet,
 Men mon den derfor ei kan være skeet?
 Er deri vel Modsigelse?

Hist Orgon, som paa Gravens Bredde staaer,
 See hvor mod Næstens Guds han ivrig strækker
 Sin zittrend' Haand. Ei noget andet vækker
 Hans matte Følelser, end Lust at sammenpuge
 Endnu lidt Riigdom, som han ei kan bruge.
 Naar Døden vinker alt, da ester Guld at tørste,
 Er denne Daarlighed vel mindre, end den første?
 Nei, nei! Saalænge vi en Orgon see,
 Saa maa vi tilstaae, hiint kan ogsaa gierne skee. —

No. 40.

Eslet, som Drage.

Jeg har med stor Umag opdaget et Fragment,
 Hvis Indhold vidner om dets Alder;
 Hvorledes sig dets Hr. Forfatter kalder,
 Tilstaaer jeg, er mig ubekiendt.
 Nok, han en Græker var. De Lærde giette maa
 Det ørrige, og hver for sig paastaae,

At hans Hypothesis er netop just den sande;
Jeg tør mig ei i Stridigheder blande,
Med Kaarde og med Pen jeg søger lige Slet,
Og derfor gir den hele Verden Ret.
Fragmentet, som er kun en Fabel, lyder saa:

Engang lod Zeus for Moerskabs Skyld udgaae
Det Bud, at hvilket Dyr der vilde Navn forandre,
Behøved ikkun til en hellig Lund at vandre,
Og søge sig Patent derpaa.
Mercurius var der bestilt
Til Expedition. Zeus havde sig indbildt,
At i den hele Skabnings Kreds
Var alt med ham og med sig selv tilfreds.
(Han skulde kiget ind i vore Tider)
Forbausset blev den viise Tordner vaer,
At saa kun skjøtted om at være, hvad de var,
Fast intet Dyr sit rette Navn meer lider.
Hver valgte sig et nyt, alt estersom hans Sind
Og hans Begreb om Ære gav ham ind.
En Hest blev Elefant, en Hare Tiger,
En Grevling heder Ulv, en Naar til Biørn opstiger.
Den hele Skov blev snart besat
Med Dyr af første Rang. Man hilsend en for Kat,
Og see! det var en Krokodil. En Muus
Foer med sin Karakter, som Hiort, ned i dens Mave

Midt i sin Høiheds første Ruus —
 Et Esel kommer og, og vil en Titel have.
 Det legger sig i Støvet for Mercur,
 Og kysfende hans Fod et bedre Navn begierer.
 (Erfarenhed den Dag i Dag os lærer,
 At det er Hofmod's Bane, ja Natur,
 At krybe lavest, naar den høiest higer;
 Den paa de bare Knæ opstiger
 Ud Verens Trappe, som en from
 Andægtig Pilgrim i Rom
 Paa scala santa gaaer til Himmelen.)
 Hvad vil I være, Ven!
 Saa taler Manx Søn; Siig frem, hvad Jer beha-
 ger!

Vel! svared Eslet, jeg har altid holdt af Drager,
 Fordi de sig saaielden lade see,
 En Drage vil jeg altsaa være. —

Han bliver det. Han reiser Dreene,
 Og svær, at Jorden ham skal ikke længer bære.
 Til Firmamentet vil han op,
 Thi han har altid hørt, at Drager kunne flyve,
 Og gammel Sagn kan dog ei lyve.
 Han fra en steil og farlig Klippetop
 Begynde vil sin Flugt, og Soel og Maane seer
 Alt under sig. Han springer ud. — Hvad skeer?
 Tungt

Tungt falder han, og knuser alle Lemmer,
 Og græsselig et Klage-Skraal istemmer.

En Ræv, som var kun Ræv, forbi den Skry-
 der gik,

Og sagde leende: Høistærede Hr. Drage!
 Det slaer mig aldrig feil, at du jo Vinger fik
 Med dette Navn; Hvi lod du dem tilbage?

No. 41.

Det himmelfaldne Billede.

Zeus fra Olymp engang til Jorden sendte
 Et Skilderie, som saadan Opkrift bar,
 At hvo som sig ved dette Ansigt kiendte,
 Bestemt til en Planet af første Rang han var.
 Man veed, hvor ugemeen og rar en Ære,
 Som Helte ikkun nød og Guders Yndlinge,
 Det fordum holdtes for, et Himmel-Lys at være,
 Og blinke hist blant Stierne.
 Nu, denne samme Løn blev ogsaa her udsat,
 Kun at man det nedsendte Mønster ligned.
 Enhver sit kiere Speil tog sat,
 Løb til det Sted, hvor Billedet var sat,
 Bespeided sine Træk, og sammenligned

Ethvert af dem med Jovis Malning — men
 Desværre! der var stor Forskiel paa ham og den.
 Slig Skionhed, Edelhed og Ynde,
 Som Zeus udfordrede, blev ei saa let at finde.
 Net ynkeligt det var at see,
 Hvor glad enhver kom frem, og haabede,
 At han den rette var — men drog paa Arlene,
 Og efter kort Beskuelse
 Gik flau og skulvende tilbage.

Mon ingen tør den viise Zeus bedrage,
 Og sig tilegne, hvad han ikke bør?
 Jo, Aben — han er dristig nok til sligt.
 Mig, siger han, er Jovis Billed liigt,
 Hvo ei kan see, at jeg er dets Original,
 Maa være baade blind og gal.
 Hvad intet Menneske, det Aben tør;
 Han fordred Lønnen, og sig strax en Stjerne meente,
 Men fik det Svar, som han fortiente.

Den Viise fielden med sig selv fornøiet er,
 Han egne Mangler alt for grundig giennemseer,
 Man fiender ham paa hans Beskedenhed.
 Men Daaren derimod i blind Vankundighed

Bifalder

Bifalder strax sig selv. Sandt, sandt var Jovis
Ord

Bed denne Leilighed: Jo meer man sig tiltroer,
Desmindre sand Fortieneste man har,
Just Ubeskedenhed er Mærket paa en Nar.

No. 42.

Boreas og Phoebus.

Blant Kulde og Is tæt under Nordens Poel
Sad Boreas en Dag udi sin Rænestoel
Med grusom Stolthed i de barske Miner.
Mild Phoebus i det samme triner
Af Ostens Porte frem, og Lys og Varme gik
Med ham paa Jorden ud. Det slemme Indfald fik
Strax Boreas at nykke Riv og Trætte,
Thi Fred er ham forhad. — Han springer ud,
Og raaber spodsk: O svage Gud!
Hvad bider du dig ind? Jo, jo! du er den rette.
Du sleger for den kiere Mark og Eng,
Som taarefulde staae, saasnart du gaaer i Seng,
Og skiuler dig for dine stakkels Planter.
Du ei formaaer en Fjær at løfte af sit Sted,
Men see, hvor alting skielver ved

Min blotte Aande. — Hui! blir jeg retskaffen vred,
 Da raser Undergang i alle Verdens Kanter.
 Naturen blandes: Jord blir Hav;
 Og Bierge reise sig af Seemands Grav,
 Du selv tar Flugten bag Midnattens Dække;
 Og Eegen rykkes op med Rod,
 Og Drkner skabes der, hvor Paradiser stod,
 Utidig Vinter storkner Hyrdens Blod,
 Hvert Blomster dør, som dine Smil udflække.
 See hist en foeret Vandringsmand,
 Forsøg nu, Stymper! om du kan
 Med al din Magt den Kappe fra ham rive,
 Hvori han hyllet sig af Skræk for mig.
 Dog hvad? Du vil omsonst udmatte dig,
 Det er jo ligefrem. Om end Saturni Søn
 Sin Torden og sin Egnild ville give
 Dig for saa kiel en Daad til Hæders Løn,
 Saa blev du endda lige nær.
 Men see, hvor let en Sag for Boreas det er. —

Han derpaa hidsig falder an
 Den Reisende, som til sin Lykke er en Mand
 Der veed at holde fast paa hvad han ei vil miste.
 Kort, denne svøber sig saa tæt
 I Kappen, at Hr. Boreas blir træt,
 Og færdig er af Harm og Skamfuldhed at briste.

• Hvorledes

Hvorledes er det fat, min tappre Gud?
 Brød Phoebus fuld af Latter ud,
 Mon dette Brændsen for din Allmagt være?
 Velan, Storpraler! nu vil jeg dig lære,
 At miné blide Smil skal mere virke,
 End al din Voldsomhed og Styrke.
 Troe mig, o Boreas! at Overtalelser
 Udrette meer end Tvang og Trudseler,
 Grov Haardhed altid maa et trodsigt Nei formode,
 Den best naaer Maalet, som gaaer frem med gode. —

Saa taled Phoebus, og udlod.
 Paa vores Vandringsmand en Straaleflod,
 I faa Minuter kaagte alt hans Blod,
 Og hele Kroppen i en Sveddamp stod.
 Han var ei seen, før han frivillig skilte
 Sig ved den Kappe, som han nys ei slippe vilde. —

Hvad sagde Boreas? — Han rysted sine Lok-
ker,

Saa Phoebus blev med Sne og Is bestænkt,
 Og mumlede i Skieget: Ei for Pokker!
 Hvo skulde saadant tænkt? —

No. 43.

Polakken blant Røvere.

En Virtuos paa Sællepipe,
 Som med sin Biørn i Landet reiste om,
 Blev engang bragt af Røvere i Knibe,
 Just da han midt i en assides Drken kom.
 Han bæved for sin Pung, der ei var tom,
 Men indholdte skionne Stykker
 Af Orter, Piecer og Parnkker,
 Som Biørnen havde danset for.
 Hvad skal han gribe til? Han ene staaer
 Mod fire raske Folk, som ingen Snaak vil høre,
 Som den udsøgteste Beltalenhed
 Forgieves stræber til Raison at føre.
 O Bamse! raaber han, jeg er bestæd
 I Ned og Waande, som du seer;
 Viis nu, du har din Herre kier,
 Anvend de Kræfter, som Naturen dig har givet,
 Og hold mig disse Skielmere fra Livet.
 Din Frihed jeg dig til Belønning skienker,
 Og leser dig herved af dine Lænker.
 Frikk Bamse! Lad nu see, du Karl er for din Hat! —

Polakkens lodne Kammerat
 Knap mærker, han var løs, før han —

Greb,

Greb, tænker du, sin Herres Fiender an. —
 Nei, langt fra Meningen!
 Han streg ad Skoven til, alt hvad han kunde løbe,
 Og lod sin Herre staae igien
 I Stikken, og sit Liv for rede Penge købe.

Vent aldrig Troskab af en Slave,
 Vent aldrig Mod og Tapperhed.
 Med Tvang og Lænker, Hug og Aue
 Erhverves ingen Kierlighed;
 Og uden den er Pligt, Natur og Dyd
 Ei andet, end et Navn, en Lyd
 Som farer bort paa Veirets Vinger.
 Vil du, at noget voves skal for dig,
 Deel Frihed ud, vær elskelig,
 Og Alsmagt selv du da til Manddom tvinger. —

No. 44.

Den ønime Moder.

En Aue fik engang en lille Søn. —
 Søn? siger man; en Unge skal det kaldes.

Nei

Nei see, hvor jeg strax ind i Ordet faldes!
 Det er fortrædeligt — Madam, det var en Søn,
 Det siger jeg endnu. Har jeg ei Lov at give
 Hvad Navn jeg vil til det, hvorom jeg selv skal skrive?
 End om jeg faaer det Jndfald i min Brede
 At lade Moderen en Barselkone hede?
 Hvo vil forbyde det? — En Aabe fik en Søn.
 Det har man da alt hert; og denne syntes hende
 Saa uforligneligen skien,
 At hun ei kunde Diet fra den vende.
 Den smukke Gannymed,
 Og selv den skielmske Gud for Kierlighed
 Bar' Uglebilleder mod hendes kiere Foster.
 (Saa lidet det en Moder Foster
 At oversee de Feil, som hendes Ret vanzurer)
 Naturens Yndling! Skønneste!
 Du er Papas udtrykte Billede,
 En yndig Dvist af ædel Rod opspirer.

Hun tog den spæde Engel i sin Arm,
 Og trykte ham saa kierlig til sin Barm,
 At Blodet standsed ham i hver en Aare,
 Og Dinene sig dreied om, og brast,
 Og Mandedrætten i en Hast
 Tog Flugten, og ei Gnist af Liv var meer at spore.

Hvor mange smukke Dannedoner tage
 Ved lutter Umhed ei de fiere Børn af Dage!
 Omsonst, at Skiebuen til snehvide Haar
 Bestemte dem; i Livets første Baar
 De svinde hen. Hvoraf? Af overdreven Pleie.
 Af Piller, Draaber, Pulvere,
 Af — dog! Hvad nytter en Fortegnelse
 Paa Dræbemidlerne?
 Vil man blot til den emme Moder see.
 Den Stakkel daglig af unødigt Angst faaer Qualmør,
 Og det uskyldig' Noer blir dog fra Dag til Dag
 Trods al Forsigtighed alt mere svag,
 Og som en vissen Rose falmer.
 Til Døden endelig
 Forbarmer sig,
 Og det udpiinte Barn i Graven hjælper ned.
 Siig nu, hvad dræbte det? — Kun Ubefierlig-
hed.

No. 45.

Bord-Discoursen.

En vakker Hob af Kævne, Skader, Krager,
 Bar kommet sammen paa de lækkre Levninger

Af

Af en udflæbet Hest, hvis høie Gout enhver
 I dette Edelay fortryller og indtager.
 Man kiender disse Herrers Appetit,
 At altsaa Nieb og Kløer blev ikke sparet,
 Ei heller meget til den næste Dag forvaret,
 Derpaa kan Læseren spendere frit
 (At sige, hvis han er Liebhaber)
 En udsøgt ziirlig Modens Fed
 Af dem, Thalia nu omstunder ødler med
 Til Fremme for de smukke Videnskaber,
 Og for den gode Smag — Jeg ikkun vil
 Ved Bord-Discoursen, som min Fabel sigter til,
 Opholde mig for denne gang. Man taber
 I Sandhed intet ved at høre den;
 Af Mavens Fylde, som af Hjertets, Ven!
 Fremkomme tit de største Mariteter.
 Har du ei mærket, at vor Landsmand Peter
 (Han fik nok dette Navn for Rimets Skyld,
 Saa tænker du — Tys, tys! rør ei ved denne Byld,
 Om du ei klamres vil med os Poeter)
 At Peter, siger jeg, fremfører ei et Ord,
 Saalænge der er Tomhed i hans Mave.
 Men sæt ham ved et velforsynet Bord,
 Strax er han alt, hvad du vil have:
 Oprømt, veltalende, og fuld af Spøg,
 En Stund naiv, en anden episk høi,

Og critisk — ja det faaer den Stakkel best at vide,
 Hvis Skrifter eller blot Person han ei kan lide.
 Jeg skulde snart af denne Marsag troe,
 At Dunst af Dyresteeg kan avle Tanke,
 Og Smag og Bittighed paa Mistbænk groe.

O! vee, min Geist, hvor du omvanker!

Du glemmer, at du engang ydmyg skal
 Til Regnskab fordres i en streng Journal,
 Hvor du en kien Figur vil giøre.
 Lad derfor strax din Fabels Fortgang høre. —

Den Bord-Discours, som ved ommeldte Giestes-
bud

Da vanked, gik paa allehaande ud.
 Den irred om fra Skovens Nyheder
 Til Politik, derfra til Bind og Bæir;
 Løgn hørtos ogsaa, og Bagtalelser. —
 Hvorledes? — Dyrene har samme Kilder
 At øse Snik Snak af, som Mennesker?
 Hvad mon en Ravn, en Krage sig indbilder? —
 Madam, bliv ikke vred; Her taltes ei et Ord
 Om Baand, Garnering, brunrødt Pudder,
 Anretningen ved Frue Splendides Bord
 Blev ikke nævnt engang. Det høifornemme Sludder

Om Danserinders og Aktrisers Pund
 Har De endnu for Deres egen Mund —
 Ved et forvovent Spring (men er det vel min Sag?)
 Kom Giesterne tilsidst i deres rette Fag.
 Samtalen faldt paa Sang og Tonekunst.

Ihr Herren! At vi os for Verdens Noes be-
 mæie,

(Udbred en gammel Navn) er reent omsonst.
 Et eneste af Nattergalens Slag
 Kan dens fordervede og grove Smag fornøie
 Meer, end vor mandige Concert en ganske Dag.
 Nu veed enhver, som har Fornuft og Dre,
 At alt, hvad der er stærkt, henrivende,
 Harmonisk, fuldt af Udtryk, flydende,
 Skal man just af en sliq Forsamling høre
 Som vores. Men hvad hjælper det,
 Saalænge Verden troer, vi synge slet?
 Hvad Middel er der til at naae den Ugtelse
 Hos Publicum, som vi unægtelig fortiene?
 Den Sag udkræver nok lidt Overleggelse.
 Kort sagt: Hvad tage vi os for? — Kun dette ene,
 Saavidt som min Forstand kan see,
 (Lod Svaret af en velerfaren Krage)
 At vi med myndig Nir de andres Sange vrage.

Vi sætte os høit over Mængdens Dom,
 Og laste hver en Lyd, hvorfra den endog kom,
 Saasnart den sammes Bisald finder.
 Troer mig, Ihr Herren! at man mere vinder
 Ved dette simple Greb, end i en Hast forstaaes;
 Vil man ei nyde — vel! saa skal man frygte os.

Som sagt, saa giort. Man prøvede Methoden,
 Og fandt, at den var usorbederlig.
 Snart kom den nye Kunst i Moden
 Ved dristig Daddel at ophøie sig.
 Selv de tobeente Dyr foruden Fiær
 Som Plato kaldte Mennesker,
 Optog' den med en Uttraae uden Rige,
 Og nyde daglig dens Belsignelser
 Til Opkomst, Bært og Flor for Videnskabers Rige.

No. 46.

Den mangehovedede Drage.

Et Eventyr jeg vil fortælle om en Drage,
 Som levede i gamle Dage;
 Og det forunderligste var,
 Alt han paa brede Skuldre bar.

Meer end et hundred Hoveder
 Af lige Lykkelse, af lige Form og Længde.
 Nu, det var ogsaa sandt, det var en grusom Mængde!
 Men det er ikke nok. Her Under fleer:
 Ethvert af disse Hoveder
 Var med en egen Siel og særskilt Tænkemaade
 Forsynet ved en Fæes Gavnildhed,
 Skiont alle andre Feer ei uden Marsag spaaede
 At den blev Dragen ei til nogen Baade.

De havde Ret. Et Hoved vilde frem,
 Et andet vilde samme Tiid tilbage,
 Et talte Fredens Sag med Fynd og Klem,
 Et andet bød, man skulde Sværdet drage.
 Som Fisken et befandt sig best i Vand,
 Et andet elskede det tørre Land.
 Kort sagt, de kom i ingen Post tilrette,
 Ei engang i at søge Næring op
 For deres fælles Krop.
 Imidlertid den arme Stakkels Drage
 Faaer Virkningen af denne Trætte
 At føle; neppe kan han Nauden mere drage.
 Hans Helbred blir et Offer for Partier,
 Hvis Klammerie til hans Indvolde svier.
 Han tæres ud, og bliver Dag for Dag
 Alt mere svag. —

Men Hovedernes Tvist ei Dragens Fare ender,
 Den voxer snarere, og blodigt Slagsmaal blir,
 Og dødelige Bid af glubfke Tænder
 Et Hoved rasende det andet gir. —

Dog er et eneste paa den halvdøde Drage
 Saa klogt endnu, at det sig holder smukt tilbage,
 Og tager ingen Deel i den indbyrdes Krig.
 Det sidder stil, og venter snildelig
 At hine skal hverandre legge øde.
 Ei heller i sit Haab det finder sig
 Bedraget. Snart dets Kammerater bløde
 Af egne Banesaar. Nu hersker det alene,
 Og alle dets Bestræbelser forene
 Uhindrede sig til een Punkt, til Dragens Vel,
 Som føler nu en mærkelig Forfskiel
 Paa det, at svækkes og udtæres
 Ved mange Hoveders Uenighed,
 Og det, med Wiisdom at regieres
 Af et, som hersker ene, og i Fred. —
 Vor Drage voxer til, blir stor og feed.

No. 47.

Phylax.

I Hr. Arantes hele Gaard
 Medad fra Kammertieneren
 Françoisen og Hovmesteren
 Til Ladefogden og de nedrige Betiente,
 Var ingen Siel, som i sit Kald anvendte
 Slig Flid, og som forstod det han udgav sig for,
 Saavel, som en af Herremandens Hunde,
 Hvis Navn var Phylax. Denne kunde
 Indhente hvilket Dyr det skulde være,
 Han løb ei, men han fløi, og var en Ære
 For den høiadelige Jagt. Saa rask
 Som Phylax var, saa stærk og modig
 Var han tillige. Tit han kom forstødt og blodig
 Fra sin Forretning, og fik mangen dngtig Dase
 Af den fortvoulte Kronhiort, i hvis Side
 Han sig med dristig Tand fast ville bide:
 Men intet svækkede hans Tapperhed.

Arante var en Mand af Billighed,
 Som alle Slags Fortienester paaskionned,
 Han traf ei nogen Dyd, at han den jo belønned.
 Min brave Hund (saa taled han) er værd

Alt han og engang i sit Liv skal smage
 Hvad Bellyst er og glade Dage,
 Da han saa vel har lært, hvad Gliid og Arbeid er.
 Hvor vil hans Jver for min Tieneste
 Og Trofskab efterdags tiltage? —

Den gode Phylax blev til sin Forbauselse
 Kaldt ind til Herren, lagt paa Silke-Canapee,
 Og mættet med det lækreste
 Som var paa Taffelet. Ei Fruens egen Glæde
 Den deilige Present fik bedre Mad at æde.
 Tre Dage varede denne Fest,
 Og derpaa blev Arantes lodne Giest
 Sendt ud igien til sine Kammerater,
 Dem han forargede strax med de fornemme Rader,
 Som han i Stuen havde lært.
 Den simple Kost, som han saa nyelig havde tært
 Med Glæde, ville nu ei længer smage.
 Beständig drømmed han om hine gyldne Dage,
 Og ønskede sig sin Canapee tilbage.
 Med Alvinds Suk og bitter Græmmelse
 Han huskede, hvor Present i Bellyst levede.
 Den brave Phylax blev (o Skade!) reent om-
skabt,
 Mod, Ild og Kraft, og Arbeids Lyst var tabt;

Kort, fra han blev trakteert paa Herrens Slot;
Han gjorde aldrig mere got. —

Goddædighed kan blive Tyrannie. —

Bevar os Gud! hvordan? — Jo! naar den fører
rer

Sin Yndling ind udi en Leveart, som rører
Hans Siel, men som han ei kan stedse blive i.
De korte Dieblikkens Enst
Der evig burde fremmed være
For ham, antænder i hans Bryst
Nye Dnsker, som hans Aand fortære.
Han var maaskee lykkelig før — hvorfor?
Fordi han vidste ei af bedre Kaar.
Men hvor er nu hans Nøisomhed?
Hvor er hans Hjertes Røe? Han væmmes ved
Sit Kald og Stand, og skeeler sukkende
Hen til de Scener, som hans uforsigtige
Belgiører lod ham engang see.
Han bliver dræbt af lutter Kierlighed. —

No. 48.

Chloris.

Jeg veed ei selv hvad der af Chloris gif;
(Maaskee det hører til de Noder, Koner have,
Naar de til Barsel lave)
Nok var det, Chloris Lyst engang til Læsning fik.
Den første Bog hun tager fat
Til Føde for sit Bid, er tusind og en Nat.
Hun finder, at en skinsyg Mand
Har fordum lært en Fugl at tale med Forstand,
Og lært den at fortælle skiulte Sager
Om et og andet, som tildrog sig, naar han var
Paa lange Reiser. Hvilken Nar!
Hvor mangen Mand sig selv dog sindriig plager!
Den lille Sladdrer og til Straf ham bar
Meer end et Budskab, som hans Hierte
Forboldte Harm og bitter Smerte,
Ehi alting ikke just de gode Mænd dehager. —

Saa læste Chloris og i Veiret foer,
Og slængte Bogen paa sit Bord.
Nu traf det just, at hendes kiere Mand
Nys havde sig en Papegoie faaet:
En Dag, da han var ud i Byen gaaet,

Faaer Pope ont, og døer. — Hvoraf? saa spørger
man.

Hvor kan jeg vide det? Nok! Chloris møder
Sin Mand i Døren, da han kommer hjem,
Og kan for Suf og Graad knap føre Ordet frem.
O! hvilket Bud! O, hvor mit Hierte bløder!
Min søde Ven! End Pope, som er død!
Den Fugl, jeg elskede saa inderlig
Fordi jeg vidste, den behaged dig.
Her hede Taarer atter flød —
Nu, nu! Giv dig tilfreds, saa svared Manden,
Jeg kan jo let forskaffe mig en anden.
O nei! Gjør aldrig det (var Chloris Ord)
Jeg maatte udstaae meer, end nogen troer,
Om den saa ilde kom, som hiin, af Dage;
Du veed, hvor om jeg er — Mand! Skaan mig
for den Plage!

No. 49.

Den blodige Tvefamp.

En Løve udgav i sit Rige
Det Bud, at hvilket Dyr som sig tør understaae
Med noget andet ud for Haand at gaae,
Skal en Ulykke faae.

(3 Lø=

(I Lovens Cancellie udtrykker man sig saa)
Om denne Lov saa slet, som blant os Mennesker,
Blev holdt i Skoven, skal jeg ikke sige;
Det ikke heller Sagen er.
Jeg kun fortælle vil, at tvende Harer finge
Engang det Indfald, at til Trods
For Lovens strænge Bud de ville slaaes:
Hver af dem rustet sig med en nyestebet Klinge.
Homeri Musehær ei mere frygtelig
Var væbnet, da den drog mod Frøerne i Krig. —

Nu holder man vel for, det er mod Heltes Skik
Bed saadan Heilighed Farvel at tage
Med Venner, Børn og Egtemage;
Men dette holder ikke Stik,
Ehi jeg optegnet for mig finder,
At Harerne tog' virkelig
(Og at de Helte var', det nægter ingen mig)
Et ømt Farvel fra de bedrøvede Harinder.
Hvad skeer? De hulkende Harinder,
Som stadig meente, en Ulykke vilde skee,
Eensstemmigen besluttede
At giøre i Duellen Hinder,
Og kaste sig for Matestættens Fod —
Hielp Løve! hielp! Her vil udgydes Blod!

Lad vore Mænd dog ei hinanden dræbe! —
 Med majestætisk Smil Regenten svarede:
 Børnlille! Bærer roelige!
 Naar saae man Hareblod ved Sværd at flæbe?
 Giv Jer tilfreds. Hver Lov har sin Undtagelse,
 Og den om Tvekamp — den angaaer ei nogen Hare.
 Det stakkels Dyr jeg nok Tilladelse tør skienke
 At slaes saa meget, som han vil.
 Troer mig, han sætter ei sit kiere Liv paa Spil.
 Gaaer hjem! Det har ei mindste Fare,
 At nogen af Jer bliver Enke. —

No. 50.

Sommerfuglen og Bienen.

En Sommerfugl i Haven flagred om
 Fra Beed til Beed, fra Blomst til andet,
 Snart dens ustadig' Flugt besøgte Rosen, som
 Af svanger Knop uns blødende fremkom,
 Snart Tulipen, af Guld og Purpur sammenblandet.
 Som den nu paa en skion Murikel sad,
 Kom Bienen flyvende, og raabte: Hvad?
 Er du og en af de vindskibelige
 Der drage Honning hjem, som jeg og mine Lige?

J Sand-

J Sandhed, det er meer, end jeg formodet har. —

Pardieu! var Sommerfuglens Svar,

Du seiler vidt, ifald du tænker

At jeg paatager mig Arbeidsomhedens Lænker.

Monfieur de papillon er ingen Nar.

Jeg elsker Frihed og et ugeneret Liv,

Blot Dienslyst og Tidsfordriv

Min Hensigt er, naar jeg nedlader mig

Paa noget Blomst. Den blide Sommer,

Som aldrig meer tilbage kommer,

Er skabt, Seigneur! til at forlyste sig;

At bade sig i Middags-Solens Straaler,

Og lyde i en salig Lediggang

Paa Nattergalens Aftensang.

Det er Naturens Bud: den ma foi tilmaaler

Enhver sit Foer foruden Slæb og Sved.

Naar Sommeren er endt, har Livet Ende med,

Hvad havde man da vel for al ens Flittighed? —

Min Tanke (svarede den kloge Bie)

Vidt adskilt er fra din heri.

Jeg lever for en Tiid, som useilbarlig kommer

J Hælene paa din indskrænkte Sommer.

Naar du ei meer er til, jeg i min Vinter-Boe

Belønnes for min Flid med Dverflod og Roe.

Jeg har den stolte Troe, at en fornøyet Vaar
 Skal til min stille Kube raabe:
 Udgaer, I Wiisdoms Børn, udgaer,
 Og hilser det gienfædde Aar!
 At du har intet slegt at haabe
 Behøves ei, at du fortæller mig,
 Det sees alt for tydelig
 Udi den Leve-Art, som du har udvalgt dig. —

D! I hvis snævre Udsigt naaer
 Kun over nogle korte Aar
 Til Gravens Rand, som lystelig belee
 De svage Aander, der udstrække
 Haab og Forventning videre,
 Og holde dem for Overtroens Gieffe.
 I Fernans Lærlinge! Jeg undres ei
 At I bestrøe hvert Skrit paa Livets Wei
 Med glade Blomster, og slet intet vill'
 Udrette for en Stand, som ei er til
 I Eders Tanker; ja! Hvad skulle Eder drive
 Til gavnlig Flid? Hvad Eders Bryst oplive
 Til Borgerdyd? Hvorfor forædle og ophøie
 Med Estertanke, Flid og Nøie

En Siel, som staaer og falder med sit Huus,
 Som skal omkomme under Støvets Grus? —
 Men om uhældigviis Voltair' og Epicur,
 Og hine Sønner af den hellige Natur
 Tog seil, (thi vi er' alle Mennesker)
 Var det da ei Umagen værd
 At have til en Sikkerhed
 Lidt Forraad samlet for den lange Evighed,
 Hvor ei bons mots og Indfald gielde meer,
 Hvor ingen af en Raad Satire leer,
 Men hvor en stræng alvorlig Dommer vil
 Udforske, hvad man har brugt Tiden til? —

No. 51.

Crispinus.

Crispinus havde ei sin Eige
 I Kundskab om den lærde Alderdom;
 Han vidste paa en Pril at sige
 Hvad hver en Gade heed i Theben og i Rom.
 Han var et Under i Historien,
 De Biises Lygte i Tids-Regningen,
 Og blot behøved paa en gammel Mynt at sliffe
 For strax at smage, om den ægte var.

Imidlertid undsaae en hidsig Feber ikke
 Sig for at legge sin profane Haand
 Paa denne store Mand, som i Triumph den bar
 Til Gravens Rand. Galeni stolte Kunst
 Modsatte sig dens Angreb, men omsonst;
 Crispinus maa og skal sin lærde Aand
 Opgive, det er alt en afgjort Sag,
 Hans Læge har bestemt den sorgelige Dag.

Som Lærdom glædede vor Patient i Live,
 Saa kan og ene den ham Trøst i Døden give.
 Hans Venner samle sig fra alle Kanter,
 Og underholde ham med Varianter.
 En af dem siger ved en Hændelse:
 Man nyelig har i Haandskrift fundet
 En Livius, hvoraf den hele Jord kan see,
 At Hr. Crispini Gising var vel grundet
 I den bekiendte Strid angaaende
 Det Udtryk, som er brugt om Kodemesterne.
 I Folge samme skal ei læses est,
 Som Reiske vil, men erat skal det være. —
 Den Syge reiser sig; Nu Himmelen skee Ære!
 Udbryder han, saa har jeg rigtig læst,
 Trods alle de Modsigelser, hvormed
 Man hidtil brækket har mit Hierte.

Min Kraft fornyes. Al min Smerte
 Forsvinder, som en Dug for Solens Herlighed. —

O Underværk! Hans Feber er forbi,
 Og Faren, som han svæved i.
 Meer karst, end før, han sees paa nye at læse,
 Paa nye sin tappre Pen at hvædse
 Mod sine lærde Avindsmænd.
 Til Vægner gjorde han Hr. Doctoren,
 Og Gravere og Bedemænd
 Gik samtligen en lang anseelig Næse.

No. 52.

Spurven paa Taget.

Liden Spurv paa Taget sidder,
 Friz i Gaarden blir den vaer.
 Ak! hvor nydeligt den quiddrer!
 Den sig vist nok fange lar.
 Derfom jeg kun torde driste
 Mig derop? Saa høit — men dog —
 Friz maa ikke Himlen friste,
 Er han ei tilfulde klog?
 Udaf Drengens Dine blinker
 Enst og Frygt afverlende:

Haabet venlig ad ham vinker,
 Faren er saa skrækkende.
 Fuglen synes mod ham smile,
 Fuglen er hans Moies Bøn:
 Nei! Han kan ei længer hvile,
 Her nu hjælper ingen Bøn.
 Hat og Kiol han af sig kaster,
 Endnu sidder Spurven stil.
 Hvilken Glæde! Froc han haster
 Op ad Taget. Bøvsomt Spil!
 Veien selv kan Helte skrække,
 Hvor faaer Frix da saadant Mod?
 Falde ned, og Halsen brække,
 Det blev vist, gled kun hans Fod.
 Børn og Narre de tør gjøre
 Det som Manden gyser ved.
 Frix! Din Engel vel udføre
 Dig af denne Farlighed! —
 Under nok! Med Liv og Lemmer
 Secr jeg ham sit Maal at naae,
 Han en Seierssang istemmer,
 Byttet er han vis nok paa.
 Men hans Ukomst Fuglen skrækker,
 Snedig Spurv er ingen Giel.
 Ket som Frix sin Arm udstrækker,
 Bips — saa fløi hans Yndling væk.

Vær vis, min Ven! og ei begier
 Den Lykke, som man kun med Fare kieber!
 Skue alting an udi sit sande Værd,
 Før efter noget du paa slibrig Bane løber.
 Man tænker tit, man er sin Lykke nær,
 Og troeles den i samme Stund forsvinder.
 Dens skuffelige Glands forblinder
 Enhver, som ei udrustet er
 Med Klogskab og med Nøisomhed,
 Og lærdomsfuld Erfarenhed.
 Den sande Lykke, som bestaaer i Hjertets Fred
 Og i en god Samvittighed,
 Er (Himmelen skee Tak!) af den Bestaaffenhed,
 At man sig Deel deri kan sikkert love
 Foruden just sin Hals at vove.

No. 53.

Canariefluglen.

At ønske sig i andres Sted,
 Det er den store Daarlighed
 Som dræber Livets Glæder.

Damint begierer Eleons Lod,
 Men kiender ei den skiulte Braad,
 Som Eleons Dine væder.
 O Ben! mon du blev lykkelig,
 Om Himlens Bink adlyded dig,
 Og kroned dine Dage
 Med hver en Blomst, som din Attrae
 Og blinde Eyst faldt hæftig paa?
 Lad dig dog ei bedrage.
 Guds viise Die ene seer
 Hvad dig og alle tienligt er,
 Hvad Kaar enhver kan taale;
 Tag da med en forneiet Aand
 Den Skiebne af Forsynets Haand,
 Som det vil dig tilmaale.

Det hændte sig (fortælles der) engang
 At en Canariesugl for aabent Vindve hang,
 Betragtende fra sit forgyldte Buur
 Den deilige og smilende Natur.
 En stor beblomstret Mark den saae
 Hvor tusind Lærker sig af deres skiulte Keder
 Opseinged syngende Foraarets Yndigheder.
 Ved Markens Ende laae

En Skov, som Gienlyd gav af lutter Glæde.
 Vor lille gule fængslede
 Udbred da sorrighuld og sukkende
 I denne Sang sin Skiebne at begræde.

Og jeg, jeg lever her, som død!
 Slet udeluft fra al den Fryd, som mig omringer;
 Forgives jeg udspender mine Binger
 At ile til Naturens aabne Skied,
 Og sætte mig paa samme Grene
 Som disse Brødre, og min Nøst forene
 Med deres; men min længselfulde Flugt
 Fornemmer snart min Friheds grumme Skranke. —

En Svale i Nærværelsen,
 Som hørte denne Sang, gav saadant Svar: Min
 Ven!

Betænk dog selv, om det er ret og smukt
 At du saaledes paa dit Fængsel anker?
 Et Fængsel, som din hele Lykke gjør?
 Sæt, nogen aabnede dit Duskens Dør,
 Sæt, dine svage og neved' Fiere
 Dig kunde til hiint Selskab høre,
 Saa sang du vel maaskee en Sang til Friheds Ære;
 Men snart den grumme Hunger kom,
 (Og Hunger er ei med at spøge)

Forstod du da din Føde at opsege?

Nei! snart, min lille Ven! snart, snart du maatte
om

Til dit forhadte Fængsel vende,
Og dets Belsignelse taknemmelig erkiende,
Og synge kiont Da Capo for dit Foer.
Troe mig, at den som sig ei selv kan nære,
Er ilde tient med Friheds Ære;
Canariesuglen best i Buret boer. —

No. 54.

Den dobbelte Faddergave.

Det var ei rart i fordum Tiid at have
Med Barselgilderne en Fee til Giest,
Som gierne hændred sig en Fest
Med en og anden Faddergave.
Var Feen god, saa fik det lille Barn
Dyd, Skionhed, Riigdom, Mægt og Lykke;
Var Feen derimod (som hændtes tit) et Skarn,
Saa vanked der en Feil, en slags Ulykke.
Og ugienskaldeligt alt saadant var.

Med Sanders Bugge saaes ei mindre end et Par
Af disse frygtelige Fruer,

Jmellem

Imellem hvilke et særdeles bittert Had
 Fra Arilds Tid stod end i fulde Luer.
 Enhver af Lanterne, og meest den enime Moder
 Ved dette dobbelte Besøg blev hierteglad,
 Da man med Grund en dobbelt Skienk formoder.
 Den ene Fee udbød: Jeg giver dig den Ære,
 Min Søn! at du i dine Drenges-Aar
 Skal allerede for en voksen Karl passere.
 Gientagne Fryderaab udi den hele Gaard
 Fra Sal til Sal et trefold Echo give:
 O! hvilket Underverk vil Sander blive! —
 Nu kommer Touren til den anden Fee:
 Tys! raaber Faderen, tys, lad os høre!
 Familien er lutter Dre.
 Hun nærmer sig, og siger smilende:
 I dine Karles-Aar (Naturen bør sin Ret)
 Vil jeg, min Søn! at du en Dreng skal være. —
 En Dreng Madam? Hvordan forstaaer hun det?
 Saa munter man. Men see, hun er alt borte.
 Thi Feernes Besøg er' altid korte,
 Som man af Hr. Gallan kan noksom lære.

Imidlertid vor Sander voxer til:
 Man mærker strax, at Børneleeg og Spil
 (Et herligt Omen) er ei Drengens Sag,
 Han bliver meer karlagtig Dag for Dag.

Med to og tredive Forandringer Hr. Sander
 I femte Aar alt ganske færdig bander,
 I siette høres den forkyrste Engle-Læbe
 Alt med den niende Comoedie-Sang at stræbe.
 Det næste Aar ved Sancte Hans Dags Tider
 Kneb han sin første Qvinze lava,
 Og lærte Grundene til L'hombre af Papa.
 Saaledes lykkelig han fremad skrider
 Mod den Fuldkommenhed, som ham forjettet var;
 Jeg vil ei tale om den Omsorg, som man har
 For hans udvortes Deel, at den blev Karleliig,
 Enhver let forestiller sig
 At Spænder, Skoe, Berloffer, Hat og Best
 Var efter Skuepladsens Mode.
 To Sporer ogsaa af hans Been udgroede,
 Endskjønt Forældrene ham aldrig vove lode
 Sit dyrebare Liv paa nogen Hest.
 Alt dette er kun Bagateller
 Imod de raske Spring af Sanders stærke Siel:
 Han neppe tretten Vintre tæller,
 Før han beleer den lave Træl
 Af Pøbels Dvertroe, som frygter for en Gud,
 Han selv tilbeder kun Gudinder,
 Og vasker med Satirens Lud
 Hvert Hoved, hvori han ei Fernans Wiisdom finder.

Skjønt han har intet lært, er han dog hjemme
I alle Kundskabs Fag, og giver diervt sin Stemme.

Har nu den første Fee ei rigtig holdt sit Ord?
Jeg haaber jo, thi nu er Sander blevet stor,
Og har alt været Karl i sytten Aar. Nu falder
En nye Epok for vores Helt, der bliver
Ei fuldt saa glimrende: Den anden Fees Alder.

Som naar et Træ sin Frugt for tidlig giver,
Og overhørigt mod Naturens Ræst
Af Vaar gier Sommer, og af Sommer Høst,
Betyder det ei got; saa moednedes for Tiden
Vor Helt. Nu vil vi see, hvordan det gaaer ham
siden.

Det første Trin, som nedad gik
Fra Karle=Værdighed, var det at Sander fik
En Hosbond, som tillod ham ikke
At handle længer efter eget Lykke.
En Hosbond? — Gauske vist — og hvo var han? —
Hr. Kaufbold kaldte sig den brave Mand.
Det var en Bertshuusshelt, som havde den Forstand
At legge Nag paa unge Mennecker,
Især paa riige Arvinger.

Han nærmed sig til dem, omspandt dem så behændig
 Som Edderkoppen, og blev hastelig
 For disse fiere Børn nødvendig.
 Dem han saaledes antog sig,
 Uddrog han siden ei sin Skjts, saalænge
 Der var en Hviid igien af deres Penge.
 Ham maatte Sander blindt adlyde,
 Forlyste sig, slaae Bindver ind,
 Og raffe, og betale andres Viin,
 Gaae ud, og komme hjem, ei efter eget Sind,
 Men eftersom Hr. Kaufbold vilde byde.
 Er dette Sander, som i sine første Aar
 Kieft spillede paa sin Præceptors Næse,
 Og bandte paa, han ikke ville læse?
 Jo! Zeens Spaadom rigtig gaaer
 I sin Opfyldelse. Han maa, som andre Drenge,
 Ei af sig selv, men af en Mester hænge.
 Hvor er han nu forandret! See han leger
 Med Duffetoi, som Jøder sælge ham
 For firedobbelt Værd. Han Fingre peger
 Paa Gaden ad en Mand, der med sin Stok (o Skam!)
 Behandler ham, som om han var et Barn,
 Og kalder ham et slet optugtet Skarn.
 Du gamle Knark! Kan han sin Skiebne staae imod?
 Den fører ham i Demant Lænker

Beständig nedad til den Punkt, hvor han forlod
 Naturen, som ei taaler, at man krænker
 Dens Bud og Orden ved en ringe Ting,
 Langt mindre ved saa græffeligt et Spring
 Som Sanders var. For nu at drive
 Sin Hævn saavidt, som Hævn kan gaae,
 Lar den fortørnede Natur det ikke blive
 Ved det vi have hørt. Hans Krop den ligesaa
 Til Barndom flytter ned. Men da det ei gaaer an
 I Hensigt til hans Bert og lodne Hage,
 Saa gjør den det ved ham hans Styrke at betage,
 Og svække al den Kraft, som hører til en Mand.
 Den bruger Kierlighed og Biin,
 Og Nattevagt og Kaart og Medicin
 Til dette Diemeed. Udi det tyvend' Aar
 Bor Sander gusten, som en Dødning, gaaer.
 Han taaler Lusten ei, han klædes af og paa:
 Den naadige Mama ham hjælper selv i Seng,
 Og pleier ømt sin søde Dreng. —

Her, kiere Læser! vil vi lade Sander staae.
 Jeg frygter, hvis vi fulgte længere
 Hans Spor, da skulle vi omsider faae at see
 Ham i hans sidste Levedage
 Til Sveb og Bugge bragt tilbage.
 Den Seier var for stor for en barbarisk Fee. —

No. 55.

Tobaksrøgen.

I di sin Bænestoel den gamle Fader sad,
 Som Fædre pleiede i fordum Dage,
 Og lod Port'rikkos tændte Blad
 Af et udhulet Leer sig listig smage.
 Med andre Ord: Han røgte paa sin Pibe;
 Hans lille Søn paa Gulvet gaaer,
 Og pludselig det Jndfald saaer
 En Deel af Røgen i sin spæde Haand at gribe.
 Den gamle, som var en kortsigtlig Mand,
 Saae med et Fadersmiil sin Yndlings Stræben an,
 Og sendte ud med Glid en Skye, saa hvid som Uld;
 Nu, tænkte Barnet, skal jeg nok saae Næven
 fuld.

Han griber hid sig til, og selv sit Klov adspreder,
 Han hopper op, og jager om, og sveder,
 Og Utaalmodighed afmaler sig
 I hvert et Træk. Snart, snart vil Jesper
 græde.

Hvor er jeg dog ulykkelig!
 Papa! Den stemme Røg vil aldrig bie mig. —
 Ei, ei, min Søn! Hvo vilde Dine væde?
 Et Gode, som saa ubestandigt er,

At det forsvinder, naar man det vil komme nær,
Er det vel Sved og Taarer værd?

No. 56.

Dyrenes Tab af Fornuft og Mæle.

Jeg er forvissat om, at Fabel Læsere
Tit have spurgt sig selv: Hvordan kan det dog være?
I fordum Tiid var' Dyrene
Jo alt, hvad Mennesker nu ere,
De havde sund Fornuft, de tænked, talede,
Som man kan af Esopi Skrifter see;
Men nu er det forbi. Tilluft er deres Mund,
De bræge, gise og miave kun.
Hvad Siel-Eynerne angaaer,
Da er der knap saa mange Spor
Af Vid og Tænkraft tilbage
Hos dem, at nogen Petitmaitre kan
Sig dermed hielp frem i vore Dage,
Skjønt Himlen veed, han kun behøver lidt Forstand. —

Min gode Læser! du har Ret.
Dit Spørgsmaal kan i Sandhed vække

En Philosoph til Grublen, selv Bonnet
 Skal tilstaae, det er en haardskallet Nød at knække.
 For Musen derimod er intet Dække
 Saa tykt, at jo dens Syn igiennemtrænger det.
 Ved hendes Hielp jeg altsaa veed
 Om denne hele Sag den næicste Beskeed,
 Og hvad jeg veed, vil jeg dig nu fortælle.

Mens Dyrene tilforn besad Fornust og Mæle,
 Begyndte de blant anden Daarlighed
 At spille høie Spil. Zeus liged ned
 Paa Jorden, da han herte dette Rngte,
 Og saae at Sygdommen tog Overhaand,
 Og at man alting kunde frygte
 Af sammes Raserie, hvis ei en vældig Haand
 Den standsede i rette Tiid;
 Thi al Arbeidsomhed og Gliid
 Blev qvalt, og tusind nye Lyder
 Fortrængte de medskabte gamle Dnder.
 Kald, Pligt, naturlig Kierlighed
 Forsvandt, og Utrosskab og Gierrighed
 Og Ladhed kom i deres Sted.
 Høns glemte baade Eg og Rede,
 Og Hunden taug om Natten stil,
 Naar Lyven brækked ind, og pønsed kun paa Spil.

En Hest blev hen til Rideskolen sendt,
 Men lærte intet, thi hans Hu var ganske vendt
 Fra det han havde at bestille,
 Hen til den ene Lyst at spille. —

Da blev Saturni Søn opbragt til Brede,
 Og raabte: Ei! hvor er det dog fatalt,
 At mine Gaver overalt
 Til Misbrug, Synd og Daarlighed skal lede!
 Ufsionsomme, som ikke bedre
 Forstaae at nytte disse Pund,
 Hvormed min Gavnildhed har villet eder hædre,
 I skulle miste dem fra denne Stund. —
 Kun stakket blev de arme Beesters Skræk,
 Fornuften var i Dieblirket væk,
 Og siden denne Hændelse
 Har de bestandig maattet være
 Maallose og uvidende. —

Seer Eder her i Speil, paa det I kunne lære
 O Mennesker! at handle klogere.
 Jeg indestaaer Jer ei — Nei paa min Ære! —
 Jeg indestaaer ei for, hvad der kan skee
 Med Eder selv, om Zeus blir alt for vred;
 Han er i Sandhed ei at skiemte med.

No. 57.

Den stolte Tusindskion.

Stolt, som en liden tolvaars Pige
 Der nyelig har aflagt sin Barnehat,
 Og seer sit Haar den første gang opsat
 Paa vorne Damers Wiis; Saa stod
 En Tusindskion (I Floras malte Rige
 Et Nebelblomst) ved Æbletræets Fod,
 Og udi disse Ord sin Hofmod høre lod:
 Du, du vil og en Art af Blomster bære!
 Hvor latterligt? Først ere de saa smaa
 Og uanseelige, som Blomster vel kan være,
 Og dernæst sidde de ei længer paa,
 End til en liden Vind bevæger sine Vinger;
 Et Pust, og al din Herlighed
 Som Snee i Gangen drysser ned.
 Men see om nogen Storm en Tusindskion vel tvinger.
 Den raser, jeg kun ad den leer,
 Kief hele Sommeren jeg seer
 At rulle over mig, og endda er den samme;
 En Dverg gier Goliath til Skamme. —

Min lille svadsige (var Æbletræets Svar)
 Din Tale viiser, at du er en Nar.

Du du fortiente, at en Abild sig
Medlod til formelig Disput med dig,
Hvor var det let din Stolthed at beskjemme?
Du synes ganske vist at glemme
At hvort et Blomst, hvormed den blide Baar
Begynder mig, om Hestens Rigtigdom spaaer.
Men hvad bebuder al din Purpur-Flor?
Slet intet. Du er blot i Snak og Løfter stor.
Jeg med Naturens beste Ketter
Belgiørende min Eiers Gane mætter:
Bie nogen Tiid, og du skal faae at see
Til din Forvirring og Ydmygelse,
Hvad Priis din Herre paa dig setter. —

Omsider kom den gyldne Høst,
Og Havens Dyrker med et smilend' Die
Saae tunge Grene at nedbøie
Sin Byrde mod hans Mund. Nu fik han Lyst
At smage Frugten af sin Sved,
Og som han sig til Vbletræet nærmer
Med ubekymret Fod han træder ned
Den stolte Tusindskion, hvis Deilighed
Og store Mod den ei for Undergang beskiermer.

Han lurker Dag fra Dag
 I Haven for at faae Oplysning om den Sag.
 En Odder dukker op, og strax igien gaaer under.
 Ha ha, god Karl! saa er det dig —
 Ja du skal med dit Skind betale mig.

Han lader sit Gevær, og passer paa sin Fiende,
 Og siger: Gid du maatte faae i Sinde
 At stikke Snuden frem endnu engang:
 Den lille Fisker gjør ham Tiden ikke lang.
 Der er han atter — Herren skyder —
 Bandskorpen skiald og rystede derved.
 Og Odderen — er alt i Sikkerhed
 Paa Bunden af sit Hiem. Men ak! En Karpe flys-
der,
 Og atter en. Kort sagt, den hele Park er dækket
 Af døde Fiske i et Dieblis.
 Der staaer vor vrede Mand forskrækket,
 Og gruer for den Hævn han fik.

Man kan af ovenmeldte lære,
 Af hæstige Harmes gjør Fornuften blind,
 Og at hvert Middel, som den giver ind,
 Er farligt, og gjør Ondt, som oftest, værre.

Min Ven! saa tit du vil paa Uheld raade Bod,
 Betænk dig først, og lad dit varme Blod
 Afkjoles. Hidseghed var sielden god.

No. 59.

Lofke = Parykken.

I Endskland en assides liden Stad
 Var blevet faderløs; Den Mand som sad
 Ved Byens Roer med Navn af Borgemester
 Var død. (Ehi Døden og de Stores Huse giester)
 Ham blev til Estermand fra Hovedstaden sendt
 En Herre, som var vel bekiendt
 For sine gode Egenskaber:
 Raadstuen ei ved den Forandring taber
 Hvad Embeds Duelighed angaaer,
 Men Damon (dette var hans Navn) dog aldrig faaer
 Sin Formands Agt og Myndighed. — Hvorfor? —
 Han til Ulykke bær sit eget Haar.

De gamle Skatteborgere
 Som deres Magistrat friseret see,
 For Byens Vel bekymrede
 Opsylde den med Sul og Jammerklage,

Og troe, at der til Verdens sidste Dage
 Ei være kan ret langt tilbage.
 Den offentlige Sorg gir Gienlyd allevegne;
 Matroner spaae om Pest og Krig,
 Og Jomfruer og Karle undre sig
 At Himmelen ei lader Blod nedregne,
 At Solen skinner nu, som før,
 Og at ei deres Dvæg paa Stalden døer.
 De beste Mænd begynde da at stille
 Tilsammen deres Hoveder,
 Om Aftenen de samles ikke
 Som før, for Æll og Soppener at drikke,
 Nei! deres Sammenkomst betyder noget meer.
 Kort, de beslutte til Borgemeesteren at skikke
 En Deputation, og bede ham
 At han ei dem og Sig vil længer gjøre Skam.
 Den næste Dag Gesandterne indfinde
 Sig hos sin høie Dyrighed,
 Der ei begriber, hvad man har i Sinde.

Hr. Damon! udbød da Formanden, dette
Sted

Har før Lutheri Tiid havt Kiøbsted-Rettighed,
 Og nært sig ærlig, og betalt sin Skat,
 Men aldrig har vor Bye seet nogen Magistrat,

Som bar sit eget Haar. De lokkede Parykker
 Er', haabe vi, i alle Stykker
 Til Byens Tars best skikkede,
 Som de, der give meest Anseelse.
 En Embedsmand, som fordrer Endighed
 Og sine Undermænds Erbedighed,
 Maa viise, at han og den at fortiene veed.
 Vi ville meget gierne troe,
 At under en Berget Forstand kan ogsaa boe,
 Men aldrig denne Vir, hvormed man skal befale,
 Den Kraft, hvormed en Mand, som De, bør tale.
 Derfor saaes enhver af Alderdommens Fædre
 Den Post, hvori han var, heel viiselig at hædre
 Med store Lokker; troe De os,
 Det var ei got at byde Trods
 Til sliq en Mand: enhver slog Diet ned,
 Og taug saa stille, som en Muur, naar han blev
 vred.

Blant sliqe Fædres Tal vi enske Dem at regne,
 Og derfor komme vi paa samitlig Byens Begue
 Ydmygeliq at requirere:
 De ville Deres Haar, som forderligst, affkiere,
 Og bruge en Paryk af den Model,
 Hvormed den salig Mand, hvis Fodspor De bør følge,
 Regiered denne Bye saa længe og saa vel.

Ved denne Leilighed vi kan ei heller dølge,
 At vi og ønsked Deres Krop
 I dt mere Forhold til det høie Sæde,
 Som De i Stadens Raad bør fylde op.
 Vi kiende simple Skrivere,
 Som det langt bedre vilde klæde
 At sidde i den Eænestoel, hvor De
 Hr. Damon! taber Dem, saa man kan neppe see
 Om De er, eller om De ikke er tilstæde.
 Dog slaae vi os i denne Post til Roe,
 Og med Frimodighed forvente,
 At om De nogen Tiid skal blant os boe,
 Saa vil De det forsømte snart indhente
 Ved Sorgløshed og Søvn og gode Maaltider,
 Og jevnlige Forfriskelser.
 Vi haabe vist, at det har dermed ingen Fare,
 Vor Stad har megen Fred og skionne Fødevarer,
 Kort, Hr. Bormester nok sin rette Omkreds faaer,
 Naar Han kun søier os, hvad Hovedet angaaer. —

Du leer, min Læser! men maa du dog ei til-
staae,
 At det, som oftest, gaaer i Verden saa:

Man bytter Wiisdom bort for Wiisdoms Dragt,
 Og alle Ting staae under Grillers Magt.
 Er det Religion, hvor ofte blir den ikke
 Begravet under Kirkens Skikke?
 Er det Philosophie, den har sin Mode;
 Om Sandhed spørges ei, men om Methode.
 En Hofmand gaaer det ifkun slet,
 Hvis han ei bøier Knæ for Madam Etiquett.
 I Selskab dømmes man din Character
 Af den Façon, hvorpaa din Kiøle skaaret er.
 Kort sagt, min Ven! i alle Stænder
 Man Dinene fra Hovedsagen vender
 Til nogen Bagatel, hvorpaa man hæftig driver;
 Enhver har en Parnø, han strider for,
 Bær du ei den, da viid, du aldrig bliver
 Hans Mand: Du maa i øvrigt være stor,
 Og god, og klog, og brav, saa meget som du gider,
 Kan dog alligevel dig for sin Død ei lider. —

No. 60.

Skattegraveren.

Paa Sotteseng en gammel Bonde laae,
 Og som han følede, at Døden ham bespendte

(Skient

(Skient han sin Engdoms Grædſke Navn ei
kiendte)

Tiltaled han sin Søn og Arving ſaa:
Mit Barn! jeg døer, og efterlader dig
Den Jord, hvorpaa jeg har ernæret mig.
Du bliver riigere, end du maaskee forventer,
Thi viid, at i hiint Algerland
En Skat er ſkiult, ſom, naar du med Forſtand
Vil bruge den, og ſette den paa Renter,
Kan giøre dig til en lykſalig Mand.
Tab ikke Modet, om du den ei ſtrar kan finde;
Den ligger dybt, der hører Arbeid til,
Din Arm og Spade maa ei ſkaanes, om du vil
Opdage den, men jeg, jeg ſtaaer dig inde
For din Umages Løn, og haaber, at du troer
En kierlig Faders ſidſte Ord. —

Saa taler han, og døer. Hans Søn kan neppe
vente

Til han begravet er, før han ſin Skat vil hente.
Han tager Spaden, og til Arbeid ſig begiver,
Ei nogen Klimp uſmulret bliver;
Hvorfor? Kan hvert et Stykke Muld
Ei være ſvangert med det enſkte Guld?
Men Skatten gier ham Tiden lang,
Den vil ei viiſe ſig; han til en anden gang

Sit Haab opsette maa. Den igienkomne Svale
 Fortæller ham, at han ei længer kan forhale
 At saae sin Sæd, saafremt han høste vil:
 Skjønt heel ugierne, maa han dog dertil.
 Det Frøe, som han da nu betroer
 Ein ved sliq Gravning vel beredte Jord
 Med saadan Hest hans strænge Arbeid kroner,
 At de forbauste Naboer
 Hvis Agre ikkun Klinte bær,
 Og Morgenfruer og heistammed' Tidseler,
 Forsikre deres kiere Koner
 Til Trost og Lindring, at han har giort Pagt
 Med gammel Erich, men vil de kun give agt
 Saa skal de inden søie Tiid saae see
 Dem begge to i Lusten flyvende.

Imidlertid kan Hans (det var hans Navn) ei
 glemme

Sin Faders Ord og den forborgne Skat;
 Saasnart han har sin Agers Grøde hjemme,
 Tar han sit gamle Arbeid fat,
 Og hakker, spader om med største Fliid,
 Men alt omsonst, han finder ei en Hvild.
 Til sidst hans Haab og Mod forsvinder,
 Han kiedes ved at søge meer,
 Men saaer igien, og næste Høst han vinder

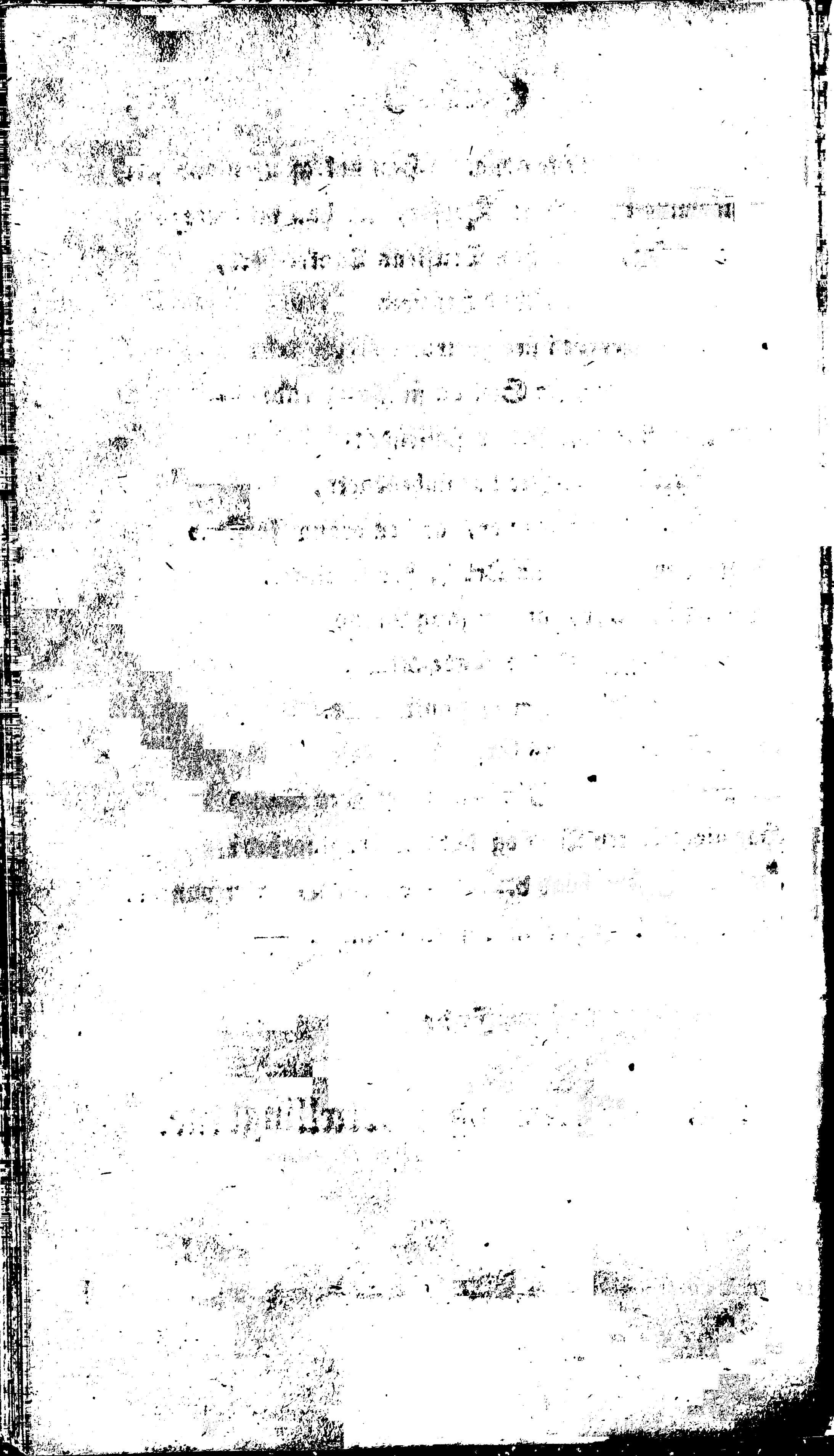
Langt

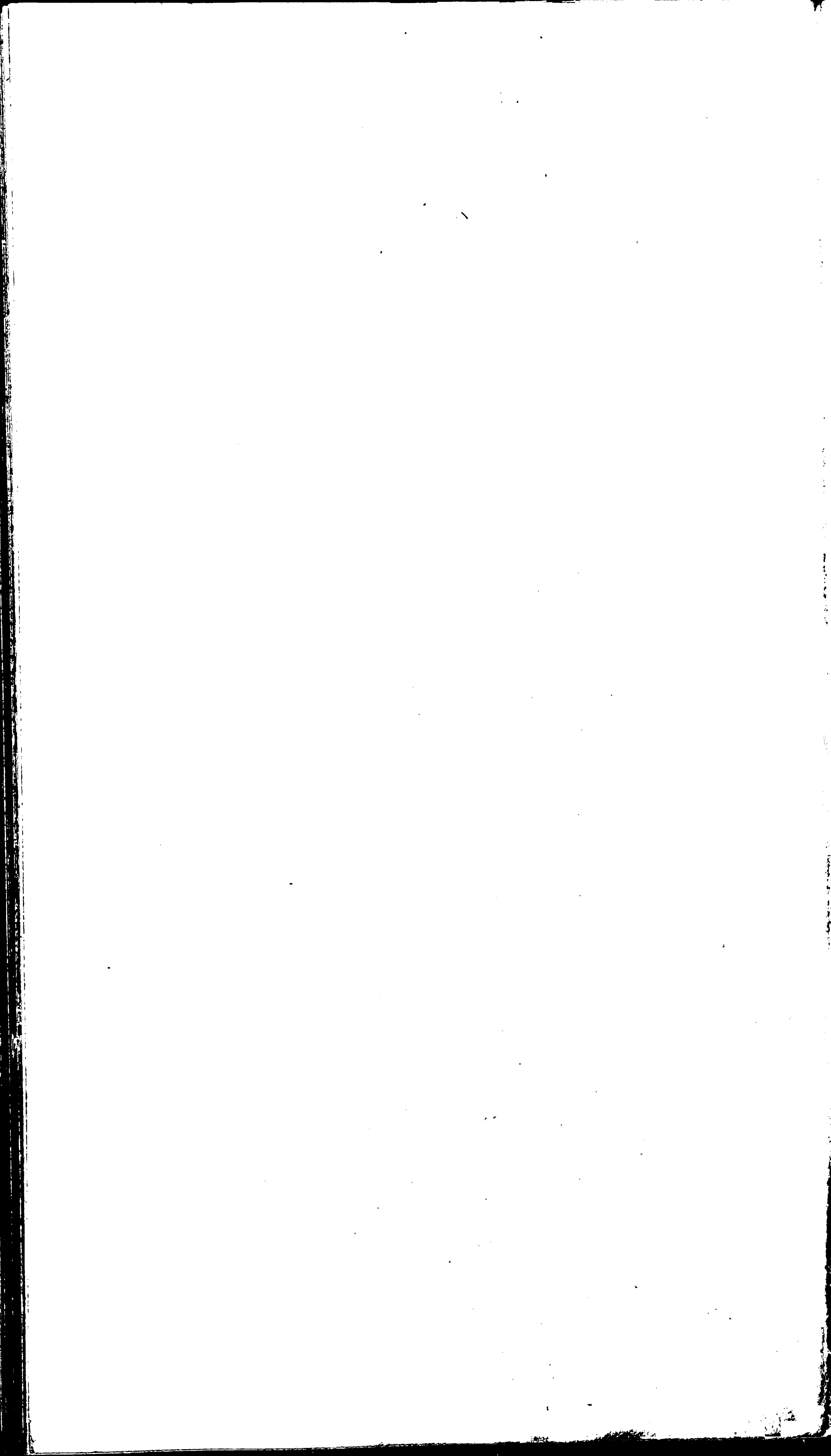
Langt meer end første gang. Han nok af Velstand seer
 At strømme ind til sig: Derfor, før han vil gjøre
 Fleer Forsøg, maa han Præstens Tanker høre,
 Med hvilken brave Mand han veed
 Hans Fader levede i sær Fortroelighed.
 Her aabner Hans sin Siel og sit Anliggende —
 Den Geistlige ham svarer smilende:
 Hvad Eders Fader Jer har aabenbaret,
 Er sandt, men Sagen er, at i en vrang Forstand
 Hans Mening og hans Ord I har forklaret.
 Man let begriber, at den salig Mand
 Som kiendte Riigdoms sande Kilde,
 Til Flid og Arbeid Jer opmuntre vilde.
 Har disse tvende Aars Erfarenhed
 Ei lært Jer, kiere Ven! at ufortrøden Sveed
 Har givet Agren Bort og dobbelt Frugtbarhed?
 Her seer I selv, hvad der ved Spadens Brug er vundet:
 Gaae hjem! I har alt Skatten fundet. —

Ende

paa Fablerne og Fortællingerne.

Edvard Storms

samlede

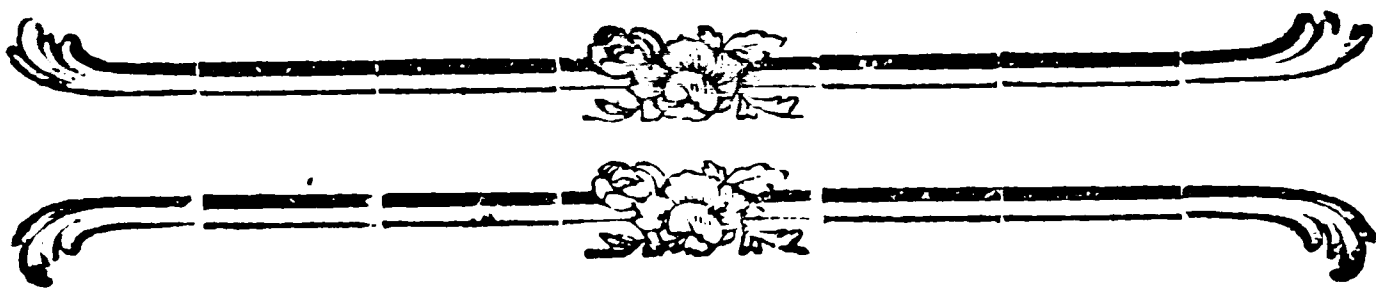
Digte.

Kjøbenhavn,

trykt hos Johan Frederik Schultz.

1785.

F o r e r i n d r i n g .

I Almindelighed bedømmer man en Mands samlede Arbejder paa en gandske anden Maade, end enkelte Stykker, der udkomme hvert for sig. Man skulde vente det Modsatte af hvad der virkelig skeer. Er noget rimeligere, end at man af Forfatteren til et enkelt Stykke (særdeles naar det ikke er vidtløstigt) kræver den yderste Flid, Præcision, Styrke, Rigdom og Politur? Alt dette har Publikum desuden Ret til at fordre af enhver Udarbeidelse, som man legger for dets Dine, enten den er stor eller liden, men hvorledes gaaer det gemeenligen til? For at blive i miteget Fag, vil jeg blot tale om Poesier. Finder et lidet Digt ikke Bisald, saa slipper Autor med, at det enten bliver hastig glemt, eller man tæn-

fer, han kunde en anden gang, eller i en anden Materie blive heldigere. Har man derimod en heel Samling for sig, sær en Samling, som Digteren selv har valgt og bestyret; saa gaaer man en god Deel skarpere til Værks. Umuelig kunne dog alle Stykker have eens Værdie, Spor af Menneskelighed vil allevegne findes. Læseren bærer Erindringer af et eller andet soagt Sted med sig til næste Stykke, strax læser han allerede med mindre Fornøielse, han støder sig endnu engang, husker paa det forrige, begynder at blive mistroisk, og taber lidt efter lidt sin Algt for Digteren, uden at tænke paa: Ubi plura nitent &c. Dette har Erfarenhed lært mig at være Tingenes sædvanlige Gang, jeg har ofte hørt en heel Samling lastes for et eneste Stykkes skyld: Hvorvidt det er Ret eller Uret, vil jeg ikke her undersøge; min Hensigt med denne hele Anmærkning, er kun at vise, hvad en Digter vover ved at samle sine Arbeider, han stiller, saa at sige, sit hele Talent og sin Character blot paa engang, man kan overse ham
fra

fra alle Sider, og nu vil det give sig, i hvilken Klasse han skal settes.

Denne Prøve har jeg vovet at underkaste mig, ved at udgive nærværende Bog. Uagtet jeg slet ikke har den Tanke at forhverve mig noget stort Navn blant de Danske Digtere (som vilde og kun være til liden Trøst for den, hvis Legems Brøstfældighed daglig minder ham om, hvor høi Tid det er at rive Sindet løs fra Smaating, og at jage efter en bedre og varigere Krands) saa kan jeg dog ikke sige, at jeg er ligegyldig mod mine Medmenneskers Dom. Dette skal saaledes forstaaes, at, om jeg end ikke kan hede en stor og glimrende, saa vil jeg dog heller ikke holdes for en unyttig og foragtelig, eller, hvilket endnu var værre, skadelig og forførfisk Digter. Heri bestaaer al min Ærgjerrighed, høiere gaae ikke mine Ønsker.

Med denne Erklæring søger jeg dog ingenlunde at excipere eller snige mig fra Kritikens retmæssige Domstoel. At troe mig under den, var overdrevet Beskedenhed, og at troe mig os

ver den, var ikke ligesvem Daarlighed, men
 Kaserie. Muserne og den sunde Kritik ere
 Hjertens Veninder. Uden demne blive hines
 Arbeider til evig Tid kun Fuskerie. Det er
 sandelig ingen Skam at lære noget, paa hvilken
 Maade det og skeer. Man vil derfor overalt i
 denne Bog finde, at jeg, hvad de tilforn trykte
 og bedømte Stykker angaaer, har med Glæde
 ført mig enhver god og grundig Recensents Ud-
 varsel til Nytte, og jeg agter fremdeles, saa
 længe jeg beholder Lust og Helbred til at skrive
 noget, at modtage og anvende al den Under-
 viisning jeg kan faae. Hvorfor skulde jeg ikke
 ønske at give mine Arbeider den mueligste Guld-
 kommenhed? En anden Sag er det, naar en
 Journalist kommer anstigende med personlige
 Fornærmelser, Spot og Latter, og andre slige
 usle Daaben, da foragter man ham, isald man
 er klog, eller beklager ham, thi det at være ond
 er dog altid en ynkelig Tilstand.

Jeg skylder nu Læseren Rede for de
 Aarsager, som have bevæget mig til at udgive
 denne

denne Samling. I endeel Aaringer har jeg skrevet adskilligt sammen. Jeg tilstaaer gierne at Digternes sædvanlige Skiebne her paa Jorden burde have skrækket mig, og dæmpet denne Skrivelyst, men hvo har sølet den hellige Varme i sin Siel, og sang ikke? Hvo har kundet modstaae de blide, de vinkende Musers Tillokkelser? Meget, især af min første Ungdoms Arbejder, behager mig selv aldeles ikke længere. Noget har jeg troet kunde ved Omstøbning og Afpolering blive lidt taaleligere, end det var i sin første Skikkelse. Dette har jeg her samlet og forsøgt med endeel Mønt og hidtil utrykt. Hiint har jeg derimod gandske forkastet, saaledes, at jeg ønsker, det aldrig mere maae læses, eller høre Navn efter mig. Hvad jeg altsaa for Efterlægten vil vedkiendes, skal bestaae i denne Samling, i de forhen udgivne Fabler og Fortællinger, og i de hellige Sange efter Uz's og flere Tydske Digteres Originaler. Ifald jeg efterdags lader noget trykke, skal jeg nok mage det saa, at det og kan høre til denne Klasse.

Mit svage Helbred har drevet mig til til at haste med dette Arbeide, deels for selv at raade over Balget, der maaskee ikke ville blevet strængt nok, om andre efter mine Dage faldt paa at samle mine Skrifter, deels for at kunde rette de heri optagne Stykker efter min egen Indsigt og Overbeviisning. Havde jeg blot raadfort mig med min Fordeel, som en Digter i min Forsatning lettelig kunde fristes til, saa kunde denne Bog blevet meer end dobbelt saa tyk, men jeg har bestandig havt den gode Bidas Advarsel for Dine: *Altum aliis assurgat opus, tu nocte dieqve exiguum meditator, ubi sint omnia culta*, og jeg har i det mindste stræbt at efterkomme den i alle sine Deele. Med alt dette er her maaskee endda meer, end der vel burde være. Publikum havde vist nok intet tabt ved at undvære s. Ex. de saa kaldte Selskabs- eller Klub-Sange; men de skade jo dog heller ikke til en Afverling, og dersom jeg ei havde fuld Visshed derom i min Samvittighed, skulde jeg aldrig have skrevet, end sige, udgivet dem. Jeg er
lige-

ligesaa lidt Elsker af Hjertets Vebredelser, som Hader af uskyldig Munterhed.

Foruden de tilforn aftrykte og paa mange Steder, meest i periodiske Skrifter og andre blandede Samlinger adspredte Digte, vil Læseren her finde adskilligt ganske nyt, særdeles aandelige Sange, saavel originale, som oversatte. Disse sidste ere kun trende, og staae i et Auhang for sig selv. De første har jeg udarbeidet ved visse Leiligheder i Livet, blot for min egen skyld. Men siden er jeg faldet paa den Tanke, at de ved at læses af andre kunde maaskee ogsaa stifte nogen Nytte, og hvor skulde det glæde mig, om det endog kun var hos een eneste af mine Brødre. Mod denne Scier tilbyttede jeg mig ikke Iliade Sangerens Laurbærkrands.

Endnu maa jeg sige Læseren to Ord. Da jeg ikke er Theolog af Profession, og kien-der foruden Bibelen kun faa Bøger i det geist-
lige Fag, saa har jeg ikke kundet give mine aandelige Sange det lærde Anstrøg, og de dogma-
tiske Prydelser, som mange synes saavel om.

Er da et sundt og rigtigt, skjønt i ikke just lærdt Begreb om Religionens Sandheder, forenet med en varm Følelse af de samme, ikke nok til at skrive christelige Sange, naar man ellers kan skrive Vers, og har Genie til Digtetekunst? Jeg har mærket, at Andagten fryser ofte ved den lærdeste Psalme, naar derimod Naturens og Følelsens simple Sprog tænder Hjertet i Flamme. Jeg veed, at mine Sange ere Udskydelser af mit eget Hjerte, men om jeg har havt Hæld til at udtrykke mig paa den beste og kraftigste Maade, vil den redelige Christen, som læser dem, snart erfare. Kun een af dem, nemlig den sidste, har tilforn været trykt, dog ikke just aldeles i sin nærværende Skikkelse.

Subscribenternes Navne.

A.

Herr Aagaard, Conferensraad.

- Aagaard, Secretair i Høieste Ret.
- Aagesen, Secretair.
- v. Namodt, Lieutenant i Artilleriet.
- Abel, A. S., Præst.
- Abildgaard, Profess. ved Veter. Skolen.
- Abildgaard, S.
- Abildgaard, Sognepræst paa Christianshavn.
- Album, P. Præst.
- Altwelt, Mynsterskriver ved Holmen.
- Amberg, S. C. Suldmechtig.
- Andersen, A. Risbmand.
- Andersen, O. Procurator.
- Andresen, C. Litteratus.
- Anker, B. Etatsraad.
- Anton, B. Forvalter ved Holmegaard.
- Antvorskou, Cancellist.
- Arbin, P. Bye og Raadstue Skriver.

Herr

Sub scribentere.

- Herr v. Arctander, Lieutenant i Artilleriet.
— Arngren, P. Kjøbmand i Christiania.
— Arnesen, J. Kjøbmand ib.
Jomfrue Astrup, Skuespillerinde.
Herr Atke, Cancellieraad og Kirkeskriver.
— Agerfen, Kjøbmand.

B.

- Herr Bache, Botanisk Gartner.
— Baden, Professor.
— Baden, P.
— Baggesen, Litteratus.
— Bading, Regiments Quartermester.
— Balsløv, Kongelig Fuldmægtig.
— Bang, Cancellist.
— Barth, J. Cancellieraad og Byefoged.
— Bartholin Michel, Etatsraad.
— Bast, C. S. Sognepræst til Ballensved.
— Bast, P. D. Prof. Theol. og Præst i Næstved.
— Becher, Material Forvalter ved Holmen.
— Bechmann, Bogholder ved Østers. Handel.
— v. Bech, Lieutenant i Artilleriet.
— Bech, D.
— Becher, Inspecteur.
— Becker.
— Bendike, Procurator.
— Bendike.
— Bendisen, B. Student.

Herr

Subscr ibentere.

Herr Bends, Auditeur.

— Bends, Jurist.

— Berg, Justitsraad og Zahl Casseret.

— Berg, C. S. S. Min. Cand.

— v. Berged, Lieutenant.

— Berner, O. Garver.

— Bernhoft.

— Beyer, P. G. Provst i Tybjerg Herred.

— Bie, Cancellieraad.

— v. Bielefeldt, General Adjutant.

— J. R. v. Bielle, Ridder, Amtm. over Bord;
og Tryggew. Amter. 2 Ex.

— Bierg, Fuldmægtig ved Amtstuen.

— Bierck, P. Capitain i Søe Staten.

— Bilging, Kjøbmand i Christiania.

— Bindesbøl, Student.

— Birch, Sognepr. i Glostrup.

— Bluhme, B. Fuldmægtig.

— Bohn, Cancellist.

— Borch, O. Fuldmægtig i Hof og St. Retten.

— Borch, J. Litterat.

Mad. Boye.

Herr Mag. K. Boye, Coll. Schol. i Christiania.

— Boyesen, P. O. Kjøbmand i Christiania.

— Braad, Fuldmægtig.

— Braag, Veiermester i Bergen.

— Brackel, Kammerherre.

— Bradt, D. L. Secretaire.

— v. Brandorff, Lieutenant i Artilleriet.

Herr

Subscribenter.

Herr Brandorff.

- Brandt, Præst paa Ullensager.
- Brasch, Kammerraad og Renteskriver.
- Braun, S. Lieutenant i Søe Staten.
- Brede, D. Rigsmand i Christiania.
- Bredsdorff, Student.
- Bremer, Visiteur i Fridrichsstad.
- Broager, Kammerraad.
- Brochmann, Krigs Assessor.
- Brochmann, Regiments Quartiermester.
- Brose, Borgemeester i Bergen.
- Brunbek.
- Bruun. T. Theatermaler.
- Bruun, A. P. Litteratus.
- Bruun, J. N. Sognepræst i Bergen.
- Bruun, Catechet.
- Bræstrup, Maler.
- Bræstrup, Lic. Med.
- Brønlund, C. paa Toldboden.
- Buchner, Justitsraad og Stads Physicus.
- Bucktrup, Student.
- Bull, Justits Secetaire.
- v. Bühring, Lieut. ved Artilleriet.
- Bschmann, Justitsraad.
- Bøgh, L. S. Student.
- Böttcher, Præst til Wallsebye.

Subscribenterne.

C.

- Herr Calmeyer, M. Kjøbmand i Christ.
— Cappe, G. Grosserer i Bergen.
— v. Caroc, Lieutenant ved Artilleriet.
Hs. Ex. Hr. Geheimeraad Carstens.
Herr Clasen, L. W. Seilmager
— Clausen, C. Kjøbmand i Christ.
— Clausen, P. ligesaa.
— Clausen, P. Student.
— Colbjørnsen, Statsraad og Laugmand.
— Colbjørnsen, J. E. Litteratus.
— Cold, M. Procurator.
— Colding, N. Kjøbmand i Christ.
— Collet, J. ligesaa.
— Collet, P. Studerende.
— Cortsen, Conferensraad.
— Cramer, C. Pakhuusforvalter.
— v. Czernikow, Ingen. Lieutenant.

D.

- Herr Daae, J. C. Litteratus.
— Daae, S. ligesaa.
— Dahl, J. C. Student.
— Dalberg, ved Soldboden.
— Dan, Justitsraad.
— Darre, Student.
— Debes, Hospitals Forstander.

Herr

Subscribenterne.

G.

Herr v. Gatz, Oberst Lieutenant ved de Siellandske
Draguner.

- Geelmuyden, K. Procurator, 4 Er.
- German, S. Student.
- Giedde, Kammerherre. 2 Er.
- Gierløw, Virkedommer ved Forløw.
- Giertsen, S. Sognepræst til Sengeløse.
- Giørg, Student.
- Giørup, Litteratus.
- Goldt, Decanus.
- Graah, Justitsraad.
- Gram, M. E. Justitsraad.
- Green, ved Negotien.
- Grove, Cancellist.
- Grum, J. P. paa Toldboden.
- Grüner, Kammerherre.
- Grüner, Sognepræst til Torver.
- Grønbech, Isefræmmer.
- Grønbech, C. Studerende.
- Grønlund.
- Gundelach, Kammer = Secretair
- Gundelach, Profurator.
- Gunnerus, E. Litteratus.

H.

Herr Haagen, Høieste Rets Advocat.

— v. Hadelen.

Herr

Subscribenterne.

Herr Hagen, Apotheker.

- Hagerup, Secretaire.
- Halberg, J. S. paa Holmen.
- Halling, S. Res. Cap. paa Rberg.
- v. Hals, Lieut. i Artilleriet.
- Halse, J. C. S. S. Min. Cand.
- Hammerich, S. C.
- Hansen. Ober Soldbetient i Bergen.
- Hansen, Sognepræst til Schielbye.
- Hansen, Personel. Capellan.
- Hansen, S. S. Feldbereder i Nestved.
- Harboe, Lieut. i Søe Etaten.
- Harboe, Secretaire.
- Hartwig, Toldskriver i Christiania.
- Hasberg, Sadelmager.
- Hasler, Krigsraad.
- Hasløw, i Hof og Stads Rietten.
- Hass, Klokker i Christiania.
- Hauch, Kammerjunker.
- Haurig, Kammerraad og Renteskriver.
- Hegge, C. T. Foged i Norge.
- Heiberg, Secretaire.
- Heiberg, D. Proprietaire.
- Heiberg, P. A.
- Heiberg, C. Landmaaler.
- Heidemark, J. Capellan.
- v. Heiliger, Capit. ved Artilleriet.
- Helgerud, Klædehandler.
- Helt, W.

Subscribenterne.

- Herr Helgen, Justitstaad.
— Henrichsen, Hofbager.
— Hensemman, A. Litteratus.
— Herfort, J. Fuldmægtig.
— Herløw, paa Toldboden.
— Hertz, C. Student.
— Hertz, J. M. ligesaa.
— Hey.
— Heyerdal; P.
— Hindrup, Auditeur.
— Hiort, Etatsraad og Berghauptmand.
— Hiort, K. Forvalter paa Forsløv.
— Hiort, W. C. Litteratus.
— Hiorthøi, Provst og Sognepræst.
— Hoe, S. Borgemeester i Bergen.
— Hoftved, Stud. Jur.
— Holbye, N. Sognepræst til Vesteregede.
— Holm, Amtsforvalter.
— Holm, Forvalter.
— Holm, B. Sognep. til St. Ped. K. i Næstv.
— Holm, J. Architect.
— Holmboe, Foged i Norge.
— Holst, Præst til Alger.
— v. Holten, S. Smedker i Næstved.
— Hopmann, ved Negotien.
— Horn, S. J. Doct. Med.
— Horn, S. Fuldmægtig i Hof og Stads Retten.
— Hornsyld, D. Litteratus.
— Hornsyld, J. ligesaa.

Herr

Subscribenterne.

- Herr Horster, S. Kjøbmand i Christiania.
— Høpfer, J. S.
— Høvinghoff.
— Hoyer, Lieutenant i Søe Etaten.
— Hyllestedt, Mægler.

J.

- Herr Jacobsen, Mægler.
— Jacobsen, S. Kjøbmand i Christ.
— Jaunsen, A. Soldinspecteur.
— Jensen, J. Kjøbmand i Christ.
— Jensen, Fuldmægtig.
— Jensen, S. Student.
— Jerndorff, C.
— Jessen.
— Jessen, S.
— Jessen, G. Chirurgus.
— Jordan, C. Kjøbmand i Bergen.
— Ipsen, A. Revisor.
— Junghans, S. Student.
— Jürgensen, Mægler.
— Jørgensen, Bogholder.
— Jørgensen, L. E. Kjøbm. paa Kongeb. 10 Cr.
— Jørgensen, S.

K.

- Herr Kahrs, D. Præst.
— Kahrs, G. ligeledes.

Subscribenterne.

- Herr Keiserlingk, Kammerherre. 2 Gr.
— Kuntel, J. S.
— Keyser, W. Litteratus.
— Kiep, M. Decanus.
— Kierulf, C. Secretaire.
— Kierulf, J. Litteratus.
— Kierulf, W.
— Kilde, S. Litteratus. 2 Gr.
— Kinkel, Justitsraad.
— Kirkegaard, ved Negotien. 7 Gr.
— Kiær, Veiermester.
— Kiær, S.
— v. Kjøbke, Lieutenant.
— Klattenhof, Organist.
— Klingenberg, C. Student.
— Knudsen, Secretaire.
— Knudsen, P. A. Litteratus.
— Koefod, Reg. Ov. Mester ved Gard. til Fods.
— Koren, W.
— Kraft, C. S. ved Negotien.
— Krag, S. Guldsmed i Nestved.
— Kragballe, Copiist.
— v. Krebs, Professor.
— Kreidal.
— Krog.
— v. Krog, Major i Artilleriet.
— Krohn, Ober Auditeur.
— Kruse, M. Litteratus.

Subscribenter.

- Herr Krøyer, Capitaine.
— Kufner, Ober-Auditeur.
— Rønnemann, Justitsraad.

L.

- Herr Lampe, N. Sognepr. til Aversie.
— Langbal, Fuldmægtig ved Asiat. Comp.
— Langbal, Assistent ved samme.
— Lange, K. Høieste Rets Advocat.
— Lange, Magazin Forvalter.
— Lange, S. C. ved Asiatiske Compagnie.
— Lange, S. M. Decanus.
— Lange, S. Hofmester.
— Larsen, S. Riismand i Christ.
— Larsen, J. ligesaa.

Frue Justitsraadinde S. E. Lassen.

- Herr Lassen, Justitsraad og Gen. T. Forv.
— Lassen, W. C. Sognepræst til Næss.
— Lassen, N. Student.
— Lau, D. Justitsraad.
— Lau, C. S. Toldveier.
— Laub, Cancellieraad.
— Laub, S.
— Laub.
— Lautrup.
— Lemvigh.
— Lemvig, J.
— Lesspe, Student.

Subscribenter.

- Herr Leschly, Toldskriver.
— Leth, Comsunt. Casserer i Christ.
— Leth.
— Levander, S. M.
— Lie, A. Mægler i Christiania.
— Lie, J.
— Liebenberg, Buntmager.
— Lill Lund, S. B.
— v. Linde, Major.
— Linde, Assessor.
— Linderup, Student.
— v. Lindholm, S. Lieutenant
— v. Lorenz, C. Lieutenant i Artilleriet.
— Lorenzen, J. Student.
— Luge, Statsraad.
— Lund, Toldinspecteur i Christ.
— Lund, Krigs Secretaire.
— Lund, C. Student.
— v. Lunde, Prem. Lieut. ved Artilleriet.
— Lunding, M. Cand. jur.
— Lüwyn, J. Riismand i Christ.
Hs. Ex. Hr. Geheime Raad Luydorff,
Læseselskabet i Nestved.
— Det Nyfalkiske Læseselskab.

M.

- Herr Madsen, S. Riismand i Christ.
— Magnussen, S. C. ved Negotien.

Herr

Subscribenterne.

- Herr Mandix, Secrétaire.
— Mandix, J. Auscultant.
— Mariager, J. Student.
— Mariager, K.
— Marstrand, P. S. 10 Cr.
— Martin, P. S.
— Matthiesen, Justitsraad.
— Mehl, P.
— Meinertzen, P.
— Meinke, L. A. Justitsraad.
— Meinke.
— Messel, Postmester i Christ.
— Meyer, Cancellieraad.
— Meyer, J. U. Fuldmægtig ved Soldboden
— Meyer, P.
— Meyn, Professor.
— Meinike, A. J. W. Stud. pharm.
— Misleth, S. C. Rismand i Nestved.
— Moe, Secrétaire.
— Moestue, Rismand i Christiania.
— Mohr, U.
— Moltke, A. G. D. Greve.
— Monrad, Rect. Schol. i Christiania.
— Monrad, L. Licent. Med.
— Mouritzen, J. C. Vinhandler i Nestved.
— Munch, M. Res. Cap. til Taarnbye.
— v. Mund, Lieut. i Oldenborgske Regiment.
— Munthe, Copiist.
— Munthe, E. Litteratus.

Subscribenter.

- Herr v. Müller, Oberst Lieutenant.
— Müller, Conferentsraad.
— Müller, G. Kammerraad og Conf. Cass.
— Müller, N. G. Degn i Søllerød.
— Mühlenstedt, Apotheker.
— Møhl, S. C. Student.
— Møller, C. Fuldmægtig paa Holmen.
— Møller, O. Agent.
— Møller, Sognepræst til Karbeck.
— Møller, J. M. Obervisitour.
— Møller, L. Fuldmægtig.
— Møller, S. Perykmager.
— Møller, J. Student.
— Møller, N. Possementmager i Christ.
— Mønsted, D. C. Student.
— Mørk, P. Kjøbmand i Næstved.
— Mørk, A. L. Student.
— Mørch, A. M. ved Negotien.

N.

- Herr Nielsen, Assessor.
— Nielsen, L. Kjøbmand i Christ.
— Nordenberg, Kongelig Forvalter.
— Mag. Nyerup.
— Næss, Renteskriver.
— Næsser, Bager i Næstved.
— Nørregaard Fuldmægtig ved Toldboden.

Subscribenterne.

O.

Herr Obelay, Bogholder ved Banquen.

— Olivarius, C. S.

— Olrog, S. S. Min, Cand.

— Olrog, T. Foged i Norge.

— Olsen, P. B. Consulat Secretaire.

— Olussen, Landmaaler.

— Omfen, C. S.

— v. Oppen, Lieut. i Artilleriet.

P.

Herr v. Pahlen, G. D. ved Negocien.

— Paludan, P. Præst paa Christianshavn.

— Petersen, Justitsraad og Amtmand.

— Petersen, Præst i Colding. 2 Ex.

— Petersen, M. Consul.

— Petersen. Skoleholder i Christiania.

— Petersen, Fuldmægtig.

— Petersen, Medicus.

— Petersen, S. C.

— Petersen, P.

— Petersen, L. Student.

— Ploen, J. Kiøbmand i Christiania.

Frue Pontoppidan.

Herr Poulsen.

— Poulsen, Hoved Magazins Forv. paa Holmen.

Herr

Subscribenterne.

Herr Poulsen, J.

- Pram, C. Kongelig Fuldmægtig.
- Preisler, J. D. Kongelig Skuespiller.
- Preus, Consumt. Contr. i Bergen.
- Pullich, J. B. Vaand Fabriquer.

Q.

Herr Qvist, Farver.

R.

Gomfrue Radich, B 2 Ex.

- Rahbek, A. S.

Herr Rahr, C.

- Fricherre af Ranzau, Oberst over det Sielland.
1ste Drag. Regiment. 2 Ex.
- Ranøe, Doct. Med.
- Rasmussen.
- Raunkilde.
- Rejerssen, Etatsraad.
- Rejerssen, Justitsraad.
- Reisler, C. G.
- Riegels, J. S.
- Riegelsen, P. Gen. Adj. og Capt. i Søe Et.
- Ring, J. P. Residerende Capellan.
- Rogert, Landsdommer paa Bornholm.
- Rose, Litteratus.
- Rosenstand, Ober Aud. og H. R. Advocat.

Herr

Subscribenterne.

Herr Rosenstand.

- Rosenvinge, Lieutenant i Søe Etaten.
- Rosing, M. Kongelig Skuespiller.
- Rosing, S. Toldcontrolleur.
- Rosted, Conrect. Schol. i Christiania.
- Rothe.
- v. Kummelhoff, Lieutenant i Artilleriet.
- Rugow, Fuldmægtig paa Amtstuen i Corsøer.
- Råde, M. Maler.
- Ryberg, J. C.
- von Røepstorff, General Major.

S.

Herr Saabye, Grosserer.

- v. Saintaubin, Lieut. i Artilleriet.
- Samsøe, O. J. Litteratus.
- Sandberg, Catechet i Christiania.
- Sandvig, B. C. Litteratus.
- Sæptorph, P. Cap. til Nikolaj Kirke.
- Schavenius, Riibmand i Christ.
- Schebye, Præst i Helsingøer.
- Echebye, O. J. Student.

Hs. Exc. Herr Geh. Raad og Stiftamtmand Scheel.

Herr Schielderup, S. Sorenskriver.

- Schieldrop, Præst i Opøloe.
- v. Schiern, Cap. ved de Siellandske Drag.
- Schifter, Secretaire.

Herr

Subscrivere.

- Herr Schjørring, Kammermusikus. 2 Gr.
— Schjøtt, C. G. Just. Raad og Reg. Ov. Nest.
— Schjøtt, J. Kammerraad.
— Schjøtt, Secretaire.
— Schjøtt, N.
— Schmidt, Biskop over Aggerhuus Stift.
— Schmidt, Stabs Chirurgus.
— Schnell, paa Holtegaard.
— von Scholten, Kammerjuncker.
— Schousted, N. C. Student.
— Schow, Etatsraad.
— Schriver, J. Kiøbmand i Christ.
— Schule, Kobberstikker.
— Schumacher, ved Anat. Kam.
— Schwarz, Kongl. Instructeur og Skuespiller.
— Schwindt, N. Fuldmægtig.
— Schyth, J. Land-Inspecteur.
— Schytte.
— Schyø, J. L.
— Schæffer, Hølsforster.
— Schönheyder, Doctor og Prof. Medic.
— Sebbeløw, C. W. Sognepr. til Glumøse.
— Seerup, P.
— Sehestedt, N. Kammerherre
— Sehestedt, O. R. Kammerjuncker.
— v. Selmer, Lieut. i Artilleriet.
— Sigismundi, J. Kiøbmand paa Åberg. 2 Gr.
— Smit, Krigsraad.
— Smit, C. B. Copiist.

Herr

Subscribenter.

Herr Smith, A. Fuldmægtig.

— Smith, Cancellist.

— Snour, Mat. Forv. ved Holmen.

— Sommer, Justitsraad.

— Sommerfelt, D. A. S.

— Sonnin.

— Sontum, B. Kammerraad og Stiftamtstfr.

— Spandet.

— Spin.

— v. Sprechler, Lieut. i Artilleriet.

— Stabel, C. Studerende.

Hs. Excell. Geheimeraad Stampe.

Herr Statt, J. Fuldmægtig.

— Stendrup, P. Toldskriver.

— Stephansen, Justitsraad.

— Stibolt, Kammerherre.

— Stillesen, C. Studerende.

— Stockfleth, Præst til Tugthuset i Christ.

— Stockfleth, J. S. S. Min. Cand.

Frue Storm, Etatsraadinde.

Herr Storm, J. Schichtmester.

— Stub, L. Fuldmægtig ved det Asiat. Comp.

— Stub, J. Student.

— v. Stubenrauch, Lieut. i Kong. Reg.

— v. Styhr, Lieutnant i Artilleriet.

— v. Suckow, Major og Gen. Adj.

— v. Suckow, Lieut. i Artilleriet.

— Subling, J. L. Mægler i Bergen.

— Suhm, Kammerherre.

Herr

Subscrivere.

- Herr Sundius, Doct. Med. Stads Physicus i Christ.
— Svane, paa Soldboden.
— Sverdrup, Slotsprest til Aggershuus,
— Swiger, L. G. Hofmester.
— Sædring, Oberberider.
— Sprensen, Stud. Phil.

T.

- Herr Teisner, W. Riismand paa Kongsberg.
— Thaarup, J. Havne Casserer.
— Thaarup, T. Informator ved Søe Cadet-Alk.
— Thomsen, J. Student.
— Thomson, L. Klædehandler.
— Thornam, S. Sognepr. til Sandbye.
— Thoroup, A. G. Litteratus.
— v. Thun, Lieutenant i Søe Staten.
— Thunboe, N. D. Søe Krigs Comm.
— Thygesen, Litteratus.
— Thyggesen, L.
— Tilemann, S. J. Student.
— Titchen, J. S. S. Min. Cand.
— Tode, Doct. og Prof. Med.
— Torm, Cand. jur.
— v. Tranmoes, Capitain i Artilleriet.
— Trant, Statsraad.
— Tregder, P. Leverandeur paa Kongsberg.
— Tryde, S. Sogneprest til Fensmark.

Herr

Subscrivere.

- Tullin, Student.
- Tuxen, Gen. Krigs Commissær.

U.

- Herr Vahl, C.
- Vorndran, Kammer Secretaire.

V.

- Herr Vad, G. Student.
- Wadskier, R. ligesaa.
 - Wadum, J. Kammerraad.
 - Wahr, S. S. Coll. Schol. i Christiania.
 - Walker, Ribmand.
 - Walter, Student.
 - Wandal, Cand. Med.
 - Wang, T. I. Resid. Cap.
 - Wang, S. Ribmand i Christiania.
 - Wangensteen, S. Foged i Norge.
 - Wangensteen, O. ligeledes.
 - Warberg, Landmaaler.
 - Warnstedt, Kammerherre.
- Hs. Excell. Sr. Wilh. Friherre af Wedel Jarlsberg,
Geh. Conf. Raad.

- Herr Wederkinch, Student.
- Weise, Etatsraad.
 - Welding, Commandoskriver paa gammel Holm.
 - Wellejus, Sognepræst til Herlufsmagle.
 - Wessel, General Aud.
 - Wessel, J. Studerende.
 - Wesselhoff, Handskemager i Nestved.
 - West, S. Litteratus.
 - Wepels, Kammerraad.
 - Wepels, S. L. 4 Gr.
 - Wepels, W. 10 Gr.

)

Herr

Subscribenter.

- Wexels, S.
- Wielsgaard, Sognepræst til Næsbye.
- Wille, J. Corresp. ved Grøn. S.
- Willensen, Justitsraad og Præsident i Christ.
- Windekilde, Oberinspecteur.
- Windelboe, Kammerraad.
- Windfelt, Reg. Ov. Mester.
- Winther, S. L.
- Witte, S. S. Glarmestersvend.
- Wiwild.
- Wold, Oberhoffs Rets Advocat.
- Wolqvarg, M. Reg. Ov. Mester.
- Worm, O. Decanus.
- Wormskiold, Justitsraad.
- Wulf, Apotheker.
- v. Würzen, C. Lieutenant i Artilleriet.
- v. Würzen, Lieut. i Norske L. Reg.
- v. Würzen, S. Entrepeneur.

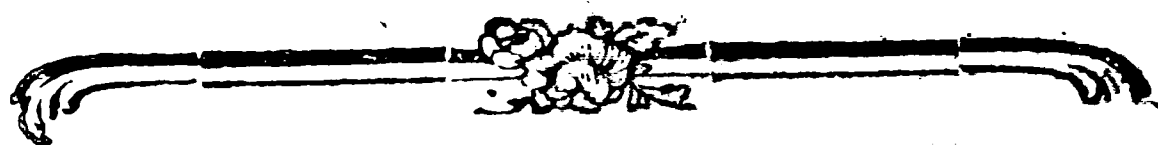
Z.

- Herr Jahr, J. G.
- Jarthmann, S. C. Litteratus.
 - Jeuthen, Assessor.
 - Zimmer, Lieut. i Søe Etaten.
 - Zuschlag, Modellerer.

D.

Herr Grn, Consumt, Insp. i Bergen.

Register

over

de Digte,

hvoraf

denne Samling

bestaaer.

Indføds Ketten, i 4 Sange.	Side 3.
Ode over Indføds Ketten.	— 47.
Ewald, eller den gode Digter.	— 55.
En Sang om Jøndalen.	— 72.
Erlands Ode til Jutuls Bierget	— 87.
Negeren, eller Alcanzor til Samire.	En
Elegie.	— 93.
Ode til mine Urtepotter.	— 101.
Foraars Solen, en frie Ode.	— 104.
Sommeraftenen.	— 108.
En vred Digters Afsked med sine Muser.	— 111.

Lyri-

Register.

Lyriske Digte Første Afdeling.

Den sande Lykke. Efterligning af Hor.	
3 B. 1 Ode.	Side 117.
Til Frue Serpentin. Efter Hor. 3 B.	
15 Ode.	— 121.
Til Melpomene. Hor. 3 B. 30 Ode.	— 122.
Nøisomhed. En frie Efterlignelse af Hor.	
2 B. 18 Ode	— 124.
Krigerens Opdragelse. Efter Hor. 3. B.	
2 Ode.	— 128.
Hymne til Spadille.	— 131.
Den 28de og 29de Januarii med tilhøren-	
de Selskabs Sang.	— 136.
Zinlars Vise.	— 142.
Bernstorffs Vise.	— 146.
Thorwald Vidførle.	— 153.
Niels Lembaks Vise.	— 158.
Etærkødder, en Klub Sang.	— 164.
	Pouchens

Register.

Punchens Dyrer, en Klub Sang	Side 167.
Paa en Bøns Fødselsdag.	— 170.
Det orthodde Afguderie, en Drikkevise.	— 173.

Lyriske Digte

Anden Afdeling.

bestaaende af aandelige Sange.

Christnes Haab.	Side 176.
Bøn.	— 178.
Længsel efter Christum.	— 180.
Der er ikke Salighed i nogen anden. Ap.	
G. 4, 12.	— 182.
Klage.	— 186.
Bøn om Trøst i Døden, efter Mad. Rowe.	— 189.
Trøst i Sielens Lidelser.	— 192.
Christnes salige Lidelser.	— 195.
Bøn om Andagts Fryghed.	— 199.
Lovsang for betimeligt Regn.	— 201.
Christnes Troe til Guds Forsyn.	— 204.
Legemet's Opstandelse.	— 206.

Gudy

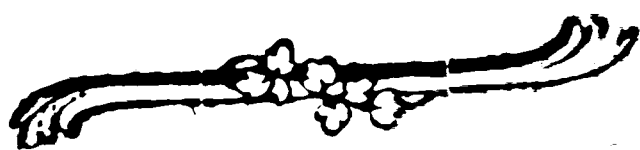
Register:

Gud, hele Naturens Fader.	— 208.
Med Christi Kors.	— 210.
·Guds Misfandhed er dyrebar. Psalun. 36, 8.	— 212.
Med Solens Dypgang.	— 215.
Aften Regnskab.	— 217.
Den lidende Christens Haab.	— 219.
Dette giorer til min Lufommelse.	— 222.
Den yderste Dag.	— 224.

U n h a n g.

Trende Sange efter Uz.

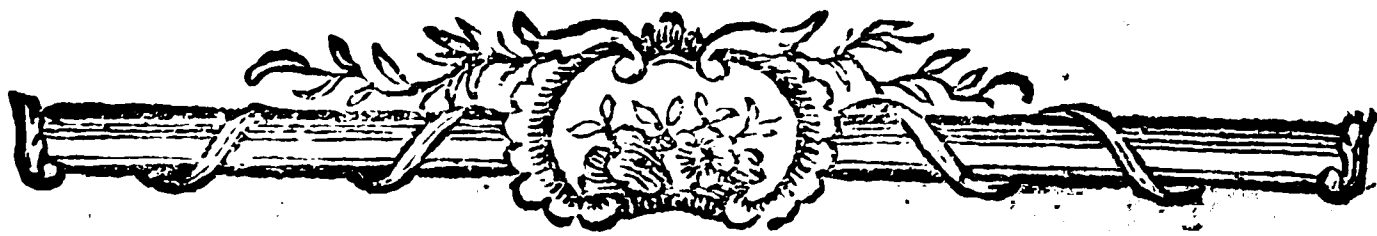
Gud i Uveiret.	Side. 228.
Gud, Lovgiveren.	— 230.
Gud, Verdens Skaber.	— 233.

Ind

Indfødsretten.

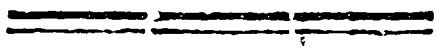
x

Første Sang.

— — — — — arma
Militibus sine cæde — —
Direpta vicîi, vidi ego civium
Retorta tergo brachia libero.

HOR.

Løft stolt dit Hoved op af Støvet, Twillingland!
Og hør en Høitids Sang om Nordens beste Mand,
Som kief fornyede sit Folkes gamle Ære,
At blank den skulde, som hans egen Krone, være.
Hvad Hærværk er det da, min Musa quæde skal?
Sank fiendtlig Kongestad ved Danske Bomber's Knald?
Og vajer Dannebrog fra overvundne Mæster,
Mens Helt paa Nigers Grus til Ærens Tempel haster?
Den vilde Siel, som for betrængtes Æfrig er døv,
Naar svedig Linding slaaer Triumphens grønne Lov,

Ham synge, hvo der vil. Jeg synger for de Glade;
 Min Harpe prydes skal med Olietræets Blade.
 Vel kiemped og min Helt, og vandt, men purpurrod
 Paa nedtraadt Mark en Strøm af Folkets Blod ei flød,
 Ei tordned Dødens Malm, ei rased Fangelænker,
 Ei Faderløse græd, ei sukked unge Enker.
 Selv midt i Fredens Skjød udvided han sin Magt,
 Skjønt ei en Fodbred blev til Rigets Grændser lagt,
 Og skjønt hans Borgere blev' ei i Antal flere,
 Forstod han Statens Marv og Styrke at formere.
 Min Geist forbauses selv — Han Jndsøds Loven skrev,
 Og strax i Værd og Mod hver Borger dobbelt blev.
 Jeg synger Ch r i s t i a n s H u l d og Folkets stolte Glæde,
 Hvad dette tænker, skal min muntre Musa quæde.

Du ædle Drift, som i Spartanske Ungdoms Blod
 Indgyded Tapperhed og ægte Heltmod,
 Der loe ad trefold Død, og spotted under Smerter;
 Som flammede saa høit i Scipioners Hierter
 For elsket Fædrestad; Som styrted Curtier
 I gabend' Afgrundes Svælg; Som drog for Frihed
 Sværd
 Blant Alpers Gis og Sne; Hvis Lue endnu brænder
 I Albion, endskjønt med Gysen Britte vender

(Bryd

(Bryd høit o Thomson! ud i patriotisk Graad)
 Mod egen Indvold den fortviulte Morde, Od. *)
 Besiel min Sang du Drift, som Borgere fornemme,
 Naar Landet kalder med sin moderlige Stemme
 Til Indføds Pligter, at min Rang og Fødsel maa
 Imens jeg synger, for mit stolte Hierte staae.
 Din Aand, din Ild, din Kraft Camocnen giennem:
 trænge,
 Og legge himmelsk Lyd i hendes gyldne Strænge!

O! Prints, som hilfede med Høitids Smil det Bud,
 Der fra vor Børneret Udlændingen drev ud:
 Modtag en Sang, som paa Taknemmeligheds Binger
 Til Christi ans største Daad forvoven sig opsvinger.
 Frygt ei at Siniger, som blot veier eget Gavn,
 I tyk vanhellig Røg indhulle skal Dit Navn;
 Jeg synger ikke for en daarlig Neros Dre,
 Der kun staaer aabent til sin egen Nøes at høre.
 Hil Dig, thi Du fornam de Suk min Landsmand drog,
 Da Rettens strænge Arm hans Armods Levning tog
 For Brød og borget Liv: Du saae det vaade Die
 Vendt op til dig, som til en Engel i det Høie.

A 4

Strax

*) Da dette blev skrevet, rasede Krigen imellem Engelland og de Amerikanske Colonier, som nu ere blevne frie Stater.

Strax Trøst Du smiled med, strax Held til Normands
 Tid.

Du lokker gavmild frem afmægtig Bondes Flid,
 Din Mildheds guldne Soel den sure Mose tørrer,
 Dit Vinz ti tusind Steen af nyebrudt Ager fører;
 Den brændte Hede nu forbausset første gang
 Gik høre Seglens Hug, og Høstmands glade Sang.
 Den vakte Du til Liv. O! Printz, i hver en Hytte
 Du er Huusfaderen og Husets kiere Stytte.

Evar gamle Helt, som stred saa kiest for Fedeland
 Naar gierig Fremmed det med væbnet Arm greb an,
 Som trodsed blanke Sværd, og roelig saacs at smile
 Naar Døden sused ned udi en Regn af Pille;
 Stig Efterlægten, hvad der styrkede din Aand,
 Og drog Staalhandsken paa din scenefulde Haand,
 Og hidsed blodigt Flag, og gav dig Mod at følge
 Din tappre Fiende selv paa vred og skumhvid Bølge?

Du Landets Vorger var. For elsket Arnested
 Og Vrens grønne Krands hver Nordens Søn da stred.
 Man føled, man var til: Vel groede ikkun Hæder
 Paa Kampens blodig' Plads og Brus af brændte Stæder,
 Hver ynksom Hølelse for Krigsmand var en Skam,
 Og Heltin kyste selv det Spyd, som quæsted ham;

Men

Men midt af Barbarie fremstraaled stolte Dyder,
 Hvis Glands fordunkled Bøld og tusind andre Lyder,
 Man drak paa Landets Vel sit stærke Øl og Misd,
 Og slog i bredden Børd, og svoer Uvenners Død:
 Og Skiendsels Stempel blev paa hver en Niding slaget.
 Man elskede den Luft, hvori man var opdraget,
 Hver Klippe, hver en Gran, hver Foss, som susede,
 Hver Dal, hver yndig Slet sin Egn oplivede.
 Endog, naar Wrens Nøst til Middags Egn ham sendte
 Hvor han mod soelbrændt Folk sin stærke Bue spendte,
 Ublaante vældig Arm, og viiste Grækers Hær
 Alt ingen Magt bestod for Odins Sønners Sværd:
 Saa midt i Seirens Løb han mod sit Mord dog sendte.
 Mangt et magnetisk Suk: Med langsom Dval ham
 brændte

Heed Længsel efter sit det fjerne Fødeland,
 Som Tørst i sandig Ørk den matte Vandringemand.
 Hans Siel forsmaadde stolt den fræsne Cyperdrue,
 Og Skyggen af Jasmin, og rosenflettet Bue,
 Citron- og Daddel Skov, Vellystens Blomsterbeed,
 Og evig Sommer og al Søndens Herlighed.
 Han haged til sit Hiem. Man saae ham snart at drage
 Med Guld og Laurbær til sit kolde Land tilbage,
 De nøgne Fjeldes Top med evig Jis belagt
 Han elsked meer, end al Constantinopels Pragt.

Hver Landsmand var hans Ven, hans Yndling og hans
 Broder,
 Thi Fædrelandet var jo deres fælles Moder.

Stat tappre Alder, stat afmalet for mit Sind!
 Dit skionne Billed grav udi mit Herte ind
 Med Staal og Demant Skrift. Din Hæders grønne
 Krone
 Drog Verdens Ugtsomhed til Nordens kolde Zone.
 Hvor herlig var din Glands! Vold dine Kiempers Mand,
 Naar de om Gimle qvad med Kampens Spær i Haand,
 Og Qværnebidere hang hvæssede ved Belte,
 Og Landets Fæstninger var Landets stærke Helte.
 Dog snart (ak! alt for snart) du fra dit Folk bortgik,
 Sit Vanesaar strax Mod og Kraft og Ære fik.
 Du var ei meer. Men see, de stolte Runer stode
 Som tiefke Vidner paa din Trones Grus, og lode
 Forbauste Efterlæggt de Underværke see
 Som ikkun skabes kan af varme Borgere.
 Saa mangan Bragas Søn dig vældig har besyngt,
 End giennem Seculer hans Nøst til os har klinget
 Som Lurens dæmped' Lyd fra et bortliggend' Fjeld,
 Som døvet Brusen af det fierne Kildevæld.
 Men svage Dine ei kan skue Solens Straaler,
 En underkuet Mand ei Friheds Nafyn taaler.

Siig

Siig Musa, hvad der har saa grim Forandring voldt,
 Hvorledes Heltens Bryst mod Fædeland blev foldt?
 Til Priis han nedrig gav sin Borgerræt, sin Ære,
 Den stolte Nakke sig nedbøied Nag at bære.
 Fortæller Krøniker: (I det erindre grandt)
 Hvorledes Feigheds Vand til Norden Veien fandt.
 Hvorledes? Uden ved den samme Kunst og Mænkter,
 Hvormed den altid slaaer de tappre Folk i Lænker:
 Roms dumme Overtroe gaacr først og baner Stie,
 Og derpaa kommer Nag og modløst Slaverie.

Kan Christnes Lærdom Dyd og Tapperhed nedtrykke?
 Svar du forvorne Geist! Er Troe en Stats Ulykke?
 Nei, i sin Kilde reen den adler Mennekket,
 Men bland den kun med Løgn, strax den beskjemmer det.
 O var den kommet selv, den uforfalskte Lære,
 Hvis Navn hiin Boldsmand sig fordristed fræk at bære,
 O! var den kommet selv i Guddoms Straaler klæd,
 Belgivrende og mild, med Ynde i hvert Fied:
 Den Troe, som Verdens Guld og Herlighed foragter,
 Som efter Dydens Ret og Sieles Vel kun tragter,
 Som hæmmer Laster's Strøm, ophøier Hierterne,
 Og selv til Borgerrpligt forbinder Borgere.
 Men Overtroen skue! Dens Syn er fuldt af Luer,
 Grim er dens Skikkelse, med Sværd og Ild den truer,

Med mørke Miner den bekiendtgjør sine Gud,
 Og uden Modstand vil tilbedes som en Gud.
 Den taler Vallands Sprog, og i blodsprængte Hænder
 En hellig Bog den bær, hvis Navn den ikkun kiender.
 Den løser Eed og Pligt, den ruster Brødres Arm
 Med Morderkniven mod en banfat Broders Barm.
 Dumdriftig fræk den selv Naturens Love brækker,
 Og ureen Gierighed med Andagts Maske dækker.
 Den straffer ingen Synd, hvor fæl og sort den er,
 Er kun Tilladelse kiøbt til Misgjerninger.

O! vee det Folk og Land, som denne Afgud hylder!
 Den Luft og Hav og Jord med Spøgelse opfylder
 Og Diable færdige at straffe hver en Mand,
 Som løfter Hovedet, og tænker paa sit Land.
 Hvad er saa helligt, den det jo med Fødder træder?
 Vel sandt, den vilste sig i Fromheds lange Klæder,
 Den nedbrød Templer, og slog Suttungs Drikken ud,
 Og fra Valhalla drev selv Afers tappre Gud.
 Men som naar røverst Hær et plaget Land undsetter,
 Et Onde skaffer af, men andre nye anretter,
 Saaledes Edda med Legender byttet blev,
 Og Terteign Grændserne for Tænkekraften blev.
 Nu hørtes første gang en fielen Naves Torden
 At rulle over det forbauste stolte Norden,

Du købte Kiempen selv af hellig Angest fuld
 Kostbare Løgne for sit gode Sølv og Guld.
 En stolt Legat steg op paa Rigets første Sæde,
 Foragtede Regent maa selv til Døren træde.
 Flid lokked nu omsonst de fulde Bopper frem,
 Thi hellig Lediggang drog Høstens Mege hjem.
 I Himlens Navn man bød enhver, som knurred, brænde
 Blant hiin oprørske Slægt, hvis Ild faaer aldrig Ende.
 Oposre Folk og Land, saa har du Himlens Fred,
 Læg Skienk paa Alter, og tag Brev paa Salighed.
 Uffor Fornuftens Brug! Fordømt er hver, som tænker!
 Saa lyded Kirkens Sprog. O! skammelige Lænker!
 Usalig Overtroe, du vei til Slaverie,
 Har nogen udvalgt dig, og blev fremdeles frie?
 Er han kun Slave, som man hist til Naren smeder?
 Nei, glem din Borgerret, strax bær du ogsaa Kieder.

Ei nok. Skult inden for den dunkle Klostermuur
 En nye Forræder laae mod Nordens Børn paa Luur.
 Tilfulde, Frihed! blev dit Riges Scepter brækket,
 Da Tapperhedens Nest den kielne Belyst svækked.
 Dog, Belyst vorte ei naturlig i vor Jord,
 (I varme Lande den frivillig ikkun groer)
 Men som en fremmed Urt Udsending den medbragte,
 Dens Honningsøde Gift forvendte Gæner smagte,

Strax

Strax elsked man den op; Den trivdes, sanked Kraft,
 Af Heltedyders Liig den sued Nærings Cast.
 Da, da blev Kiempen som af Troldoms Dunst bedøvet,
 Og Borgermodet reent af ædle Hierte røvet,
 Da sank bevæbnet Arm, og Sværdet faldt af Haand
 Som seig fremsød sig selv til skammelige Vaand.
 Paa Skioldet Mynten klang, og Land og Rige solgtes,
 Foragt og Overmod med bøiet Nakke taaltes,
 Den stolte Friheds Mand, det tappre Barbarie
 Til stebne Sæder blev, og haanligt Slaverie.
 Men disse mildere, var' de og bedre Sæder?
 Nei, ingen ædel Daad kan tænkes udi Kieder.
 Der styrted Laster, som af aabnet Sluse, ind,
 Meneed blev Vittighed, og Gudsfrøgt Hierneskind,
 At blande lumsk Forgift, som Kiempen haant foragted,
 Selv denne Søndens Kunst blev nu for Statslist agtet.

Anden

Til Lys at drage frem! Saa sank da hist og her,
 Kun nogle af de Træk, som Trældoms Mærke bær',
 At Friheds Alder, der ved Christian kom til Live,
 Maa desto gledere for vore Hjerter blive.

Hvad fandt ei Naget? Selv Naturen undertrykt
 Af Bøld og. Tvang fra sit velgjørend' Maal blev rykt.
 Mon den til Jordens Folk ei saa ulige skifted
 Sin Rigdom, for at faae en gavnlig Omgang stiftet?
 Den smme Moder hver lykkelig vilde see,
 Og skienked hiine Land', hvad disse manglede:
 Den aabned i sit Skjød en riig og varig Kilde,
 Til lige Velstand for hver Søn, som øse vilde.
 Klyv kun paa Gissnings Trin til Verdens første Aar,
 End skimte for dit Syn Naturens blege Spor
 I Alderdommens Nat: Ei velter Jorden længe
 Paa hurtig Axel sig, før Folk til andre trænge.
 En driver haarden Plov i Jordens Indvold ned,
 Hans Lod er Middags Soel, suur Svædd og Mødighed,
 Med Suk han samler dog de gyldne Høstens Knipper,
 Og finder liden Trøst i fulde Ar og Bipper,
 Naar barstken Boreas med Frost i Skieg og Haar,
 For hjælpless Nøgenhed til Vintren forestaaer.
 Hans seenefulde Krop maa derfor Hyrden klæde,
 Som selv blier lykkelig, da han faaer Brød at æde.

Him

Den håarde Teg, som før bar mangen tapper Bænde
 Af Danske Rovere til angestfulde Strande,
 (Da en roesværdig Tid) stod nu paa Bullen fast,
 Og ei fra Nordisk Fjeld nedsteeg der nogen Mast.
 Alt eget var forsmædet. Det blev en høvdet Bane
 Med fremmed Læckerhed at kildre Kræsen Gane;
 Du gamle Danske Land, fortæl hvor Odselhed
 Upatriotisk blev, du græd saa tit derved.
 Med mange dybe Suf du saae Udlændings Numme
 Af givet Fortrin stolt i Gildesbeger skumme;
 Mon ingen Kierne i vor egen Ceres var?
 Mon Danske Agre Torn og Tidsel ifkun bar'?

Den slebne Statsmand kun med Nordens Titel
 spørger,

Vel har den end sit Sted i Planer og i Bøger,
 Men dens Indflydelse og Virkning er saa svag,
 Som Solens Straaler paa en stakket Vinterdag.
 En myndig Keiser vil tiltrue sig den Ære
 At Danmarks Løver skal, som Lam, hans Kieder bære:
 Han Hellebarden alt i Handen seer nedlagt,
 Og Kongen, som Vasall, for sine Fødder strakt.
 Kom husker, at den før var Verdens Hersterinde,
 Da den behøved kun at komme, see og vinde;
 Hvit troner han endnu, dens herskesyge Land,

Paa

Paa Vatikanet med et dobbelt Sværd i Haand.
 Med eet han Troens Noo til Helveds Pøl nedsender,
 Det andet han imod oprørste Fyrster vender.
 Hans stolte Diadem tredobbelt Vidne bær,
 At han ei Kirkens blot, men Verdens Konge er.
 Som Capitolets Gud han tager til sin Torden,
 Og raaber: Danmark! hør! Min, min er hele Jorden,
 Din Krone er kun let, Sanct Peders Skienk er den,
 Sin Fiende rykker han den fra, og gier sin Ben.
 See Norden, som var skabt til en uhyre Kiempe,
 Forgieves stræbed nu med Dverge Arm at dæmpe
 Det Pavelige Mod. Banstraalen blinkede;
 Og Odins Børn i Stov om Naade tiggede.
 Ei Kirkens Høvdinge for Tronen mere bæve,
 Forvovent Bispestav de frækt mod Spiiret hæve,
 Med Alvindskiold paa Arm de tænde Feidens Blus,
 Og reise Borger op mod Konge, Huus mod Huus.

Jeg gyser ved at see, hvor alt fra Slot til Hytte
 Fra Plov til Scepteret var graadig Fremmeds Bytte.
 Paa Nordens Horizont af Videnskab og Smag
 En Dimring syntes at bebude Lys og Dag;
 Strax smiler Krandsen mod Teutoners stolte Sønner,
 Og Guld og Hæderspost den Franske Yndling lønner,
 Mens uopmuntret Flid i ydmyg Borgerdragt

Umærket mulner, og besoldes med Foragt.
 Var der i Danstes Bryst ei Mod, ei Mand, ei Styrke
 Til Wiisdoms Døttre med en værdig Gld at dyrke?
 Staaer Adzer, Saxo, op af eders tause Grav,
 Fortæller om det Navn, I Danmark fordum gav!
 Endnu Urania ved Mattens Lampe græder
 Paa Hveens Høie, og med Taarer Gruset væder
 Af Brabes Stjerneborg, hvor Wiisdoms Tempel stod
 Og stundom undrende Monarker selv indlod.
 Hvor Himmelen stæeg ned at lade sig beskrive,
 Hvor Sphærer lode sig i deres Hvirvler drive
 Af Philosophens Haand. Her Danmark! her du gav
 Din egen Ære, men ei Tyges Bæn en Grav.
 Og du, hvis Siel var skabt en Verden at regiere,
 Saa fremt du havde kun vidst Medgangs Smil at bære,
 Den dunkle Fængselmuur ved Nids berømte Næe
 Din Skiebne, Griffensfeld! og Løn fortælle maa.
 Nu bort med Landets Sprog! En udansk Mund befaler.
 Ei Mars, ei Themis meer med Dannertunge taler.
 Min glade Sang var da vist blevet overladt
 Uyndet og ulæst til Pøbel, Nisl og Nat.

Ret som en langsom Gift den svage Krop udtærer,
 Og med utømmet Gld i piinte Indvold skærer,
 Nat synker Knæet ned, og Diet slukkes ud,

Og Dødens Billed staaer afmalt paa gustne Hud;
 Saa brød og Sygdom lss i alle Statens Aarer,
 (Af sieldne Patriot den pressed spildte Taarer)
 Dens Grundvold ravede, dens Secners Kraft forsvandt,
 Den pustet med Besvær, og ingen Læge fandt.
 Vor Sammer vorte med den frække Sydlings Vælde;
 Fra Eiderstrømmen til Finmarkens kolde Fielde
 Den teede sig. Eens Nød, eens Svaghed overalt!
 Dyd, Ære, Tapperhed og Flid i Støv nedfaldt.
 Thi hvor er Fædreland, naar Borgeren er Slave?
 O! Statsmand, Heltemod er ikkun Friheds Gave.
 Hylt Naget først, spørg saa: Hvo dør, som Landets
 Ven?

Nei, da er Dyden mat, da sover Modet hen,
 Og selv Naturens Smil har da ei meer som fryder.
 Hiin tonefulde Skov, hiin Bæk, som skumsuld skyder
 Igiennem Blomsterdal; Hiint Bierg, som stiger op
 Med pyramidisk Pragt, endskiønt dets stolte Top
 En gylden Krone bær af Baunens tappre Luer,
 Med Brystet fuldt af Is den kolde Slave skuer.
 Ei grønne Frugtbarhed, som nedsteeg paa hans Land
 I milden Foraars Skur, hans Hierte qvæge fan.
 Hans Faderstolthed ei en talriig Æt oppuster,
 Forsagte Søn han med uvillig Aand udruster,
 Naar udspred Janes Bink, og Krigsbasunens Lyd

Opfordrer Liv og Gods, og prøver Borgers Dyd.
 Ja du, hvis Guddoms Kraft gjør ene Helte store,
 Du Riis for nedrig Last, men Dydens rette Spore,
 Og Kunstens Drivefiær, og Bærn om Fødestavn,
 Du flygter, Ære, bort og levner kun dit Navn.
 Mon Slaven skiotter, hvo hans Herre er? Han byder
 Nagvante Nakke frem, og h'e Verden lyder.

I tappre Nordens Mænd! Hvor er nu dette Mod
 Som offred Frihed før saa mangen Strøm af Blod?
 Hvad? Føle I ei meer i eders Bryst at brænde
 Den ædle Drift, hvorpaa man Børgeren skal kiende?
 I nu ei Herrer meer i eget Fødeland,
 Som bare Herreskiold saa tit til fremmed Strand,
 Hvor eders Tordennavn med Skræk for Hæren reiste,
 Mens stolte Seierstegn i eders Fodspor kneiste
 Mod Skyen! Har I da forglemmt at eders Magt
 Biinranfket Galliens Liv og Død har engang lagt
 I Rolf hiin Gangers Haand? At Verdens Dronning
 hæved,

Naar tapper Cimbrisk Helt Stridsbøren fordum hæved?
 Var dette Alders Skik, var dette Fædres Biis?
 Nei, de med Skiold paa Arm gav Livet selv til Priis
 I blodig Leding, før de taalte Ket blev krænket,
 Som var Naturens Arv, og dem ved Fødslen skienket.

End

End brast hiin Dytte nu, og Helten løfted op
 Af Hviens mørke Skjod sin vaabentunge Krop,
 Og saae sin Sønesøn troehierig Sved at yde
 At fremmed Graadighed fuld Mætte kunde nyde;
 Hvad patriotisk Harm optændte da hans Bryst!
 Mord brøled han og Hævn med skrækfom Torden Røst,
 Han rased, Tænder skar, hans Brede alting knused,
 Hans Blod med febrisk Hart i svolinte Aarer brused,
 Der ingen Grændser for hans ædle Iver var.
 Saa en Lovinde, den man Ungen røvet har,
 Opfylder Luften med sin frygtelige Stemme,
 Gienlyden af dens Sorg Sandørknerne fornemme:
 Dens Dine funkle Ild, den reiser Manken grum,
 Den slaaer med Halen, og nedfraader blodigt Skum.

Din Harm var billig Helt! Men tænk dog ei at

Norden

Var stedse taaligt Nag, og taus frembød (som Hiorden
 Sin Uld for Hyrdens Sax) Land, Gods, og Ret og

Brød:

Det var ei ganske Steen, det følede sin Nød.

Som Klippens lodne Søn, hvis Stolthed Naget krænker,

Tit river i sit Vaand, og brummer udi Lænker;

Saa sled og Nordens Træl tit med modvillig Harm

I Ternet, Afmagt. lumst paalistede hans Arm.
 Der reisede sig Mænd af Mod af Iver fulde,
 (Dog kun Forbilleder, paa Ham, som engang skulde
 Neent gjøre Norden frie) Mænd, som oplivede
 Den svage Gnist af Kraft, der sov i Hierterne.
 Om Himlen fortnedes, og fæle Tordner trued,
 En patriotisk Flok man dog bestandig skued
 I Trængsel klippefast, i Naget glimrende,
 Og Hæderkronet selv i Undertrykkelse.

Com naar en Stierne's Lys med mindste Blegghed
 smiler

Ud over vildsom Stie, strax Vandringsmanden iiler
 Med nyt fordoblet Mod til Maalet: Enlig Drk
 Ham synes nu ei sæl, ei Matten sort og mørk.
 Saaledes nu og da oprandt der Nibsaloner
 Til Dannersolkets Trost. O Under! Selv der troner
 En Friheds Helt, en Knud i det nedtrykte Nord,
 En Mand, som Kroniken nok vilde kaldet Stor,
 Om hans Trophæer ved betvungne fjerne Strande
 End havde aldrig kendt, om ødelagte Lande
 Ham aldrig havde kiendt, og gysset ved hans Navn,
 Og hyldet Danmarks Spiir med Friheds bittre Savn.
 Hvad? Danmark seierrigt! Er dette Trældoms Alder?
 Dog see, dets Herredom med Knud opstaaer og falder:
 Com

Som Lynild var dets Glands, den blinked, og
forsvandt —

Men Frihed snart igien en Ben paa Tronen fandt.
Den kielke Baldemar et Dieblif ei nøler,
Saasnart han Folkets Ret, sit Kald og Embed føler,
Før han beslutter at udsette Rigets Skam
I ædel Hevn. Hvad Mod, hvad Kraft besieled ham!
Orcaner bar' hans Harm til Wisbyes Oplags Huse,
Og Sværdet brækked ind, og som af aabnet Sluse,
Udførmmed Indifk Gods, og Serklands Kostbarhed
I Snekken svømmede til Siellands lave Bred.
Der stræbed mange fleer med Baldemarifk Jver
At skaffe Landet Ret, men faa kun Himlen giver
Den stolte Lykke at udrødde Slaverie,
Og fra Udlændings Baand at giøre Landsmænd frie.
Sig Bierge dyngeviis for hvert et Skrit opskiede,
En Hydre var det, man i Kampen skulde møde,
Om man end Hovedet hug fra dens grumme Krop,
Saa vorte tusind strax af blodig Vunde op.
O! Chri st i a n, det var Dig, vor Skytsgud forbeholdte
At bryde reent det Nag, som Nordens Kummer voldte.
Min Musa skuer stolt hvor dine Fædre staae
Med saligt Smil at see den store Dag opgaae.

Hvor strømmer Herlighed ind paa mit matte Die!
 En usædvanlig Sky nedstiger fra det Høie,
 I Morgenrødens Blod den farvet har sin Uld,
 Som Ether er den let, dens Gang er heitidsfuld.
 Den aabnes — Klæd i Glands, som Solens givt til
 Stamme,
 Den Danmark hellige, den Oldenburgske Stamme
 Besøger end engang sit før saa elskte Land
 At signe Folket, og sin Søn, vor Christian.

Jeg seer dens første Helt med Fred i Diet staaende,
 Høi Wiisdom, Ret og Skiel boer paa hans stolte
 Vande.

Hans Søn ophæver sig langt over Tronens Pragt,
 En Borger troer jeg kun at see med Kongemagt.

Den næste efter ham har 'Synet fuldt af Luer,
 Men o! hvor stor den Siel, som i hans Ansigt truer.

I hiins de kloge Træk staaer hans B:stemmelse
 Som Bærg for en Stat, hvis Grundvold vaklede.

Og Du, som efter ham bestreg en ravend' Trone,
 O! Dyds og Mildheds Helt, hvor glimrer ei din Krone!

Du

Du elsked Sandhed, og et Fakkeltændte an
Som kysed Mulm og Løgn fra Dit oplyste Land.

Trompeten klinger. Hvo er harniskklædte Kiempe,
Der skinner hist saa stolt? Hans blotte Syn kan dempe
En Fiendes Mod: Jeg seer Krigsguden staae for mig,
Hans hele Mine, Daad og Navn er Seierrig.

Udmærkt af Tapperhed jeg Tronens Nestor kiender
Som styred Stat og Skib med lige øved' Hænder;
Forbaust selv Nordens Poel fik sin Monark at see
Hvis Taarne løfte end hans Navn mod Skyerne.

Hiin pryded Kronen med en nye Juvel, og strakte
Sin Magt saavidt, som før hans ædle Hierte rakte.

Og hist staaer vor Lyfurg med Kongen i hvert Blik,
Nei, ingen meer forskyldt en Vrestøtte fik.

Hil Dig, hvis Billed end i Oldings Minde lever!
Naar i anstufne Lust grim Morderenglen svæver,
Naar Sverdet raser, og Din Stad i Røg opgaaer,
Dit uforkrænkte Mod dog læger alle Saar.

Din ædle Søn anseer det for sit Scepters Ære,
At hans Exempels Glands kan Folket Guds frygt lære.

Men Du, hvis Ansigts Træk er fromme Englers
liig,

Seg spør ei, hvo Du er, mit Die kiender Dig.
Det fald i bårnlig Graad med (o hvor bitter) Smerte,
Da Rygtet om Din Død forfærded Folkets Hierte —
Metal- og Marmorroes ved Tidens Bold forgaae,
Men Sec'ler intet mod det Monument formaae,
Som staaer i Folkets Bryst den beste Konge viet;
O! at hos samme Børn han længer havde biet!
Dog hvad! Han lever jo endnu i Christian
Og Fridérich til Trøst for sit forløste Land.

Tredie Sang.

-- — hic magnos potius triumphos
Hic ames dici pater atque princeps.

HOR.

Vel mig, jeg skulde da den glade Stund opleve
 Da Tvillingrigets Suk og Onsker fyldte bleve.
 Fra Himlen førtes den i Solens Farve klæd
 Med Blomster front, i høi Triumph til Jorden ned.
 Udi dens venstre Arm et Forraads-horn nedvendte
 Sin gyldne Nabning, og paa glade Land udsendte
 Held, Gods og Frugtbarhed. Udi dens høire Haand
 Laac Fredens Oliegreen; I rosenfarvet Vaand
 Saae Muses at den bar Hans Billed paa sit Hierte,
 Som bød den iile, og helbrede Nordens Smerte.
 O! trefold glade Tiid, hvor Danmarks Krøniker
 Vil kryste sig af dig! Naar mange Seculer
 Paa Dannerfolket din Belsignelse har gydet,
 Og du en sildig Slægt din søde Frugt har ydet,
 Da skal lykkelig Søn end skønson tegne an
 Det gyldne Aarstal, og den Syvend' Christian
Med

Med samme Skrift, som i hans Fædres Siel var trykket;
 Og da, naar Nordens Ben fra Sceptret er bortrykket
 Til Himlens høie Fryd, naar Marmorbilledet
 Paa kostbart Mausolee Martusinde har grædt;
 Da skal en Sorgens Flod den fiere Aske væde,
 Den hellig' Levning af sit Folkets Trøst og Glæde.
 De Dine, som sin Ben og Fader aldrig saae,
 Dog taarefulde skal ved Kongens Urne staae.

Hvad seer jeg? Et Uhyr' med histert Narsyn skuer
 Paa Rigets Borgere. Af gloend' Dine truer
 Misundelse og Hevn. Dets blege Ansigt bær
 Fuldt Bidne om en Sorg, som det i Hjertet skær.
 Paa Kloebevæbnet Fod der rasle tunge Kieder:
 Mon jeg ei kiender dig? Jo, jo, du Alvind heder.
 Ja ras kun, brøl af Harm, spy Edder af din Mund,
 Formørk med giftig Damp vor Friheds første Stund,
 Med Nordens Soel skal snart igiennem Skyen brække,
 Og dig og al din Hær til Rigets Grændser strække.
 Vor Christian vinker kun, strax flygter Trældoms
 Land,
 Han smiler ikkun blidt, strax briste alle Baand.

O! stolte Handling, værd Skioldungers ædle
 Stamme!

Bereed din Dannemark, din Krone at annamme,
 Din glade Indfødsret. Skytsguder festelig
 Om Christian i Progt og Glands forsamle sig.
 Han sidder paa sin Stoel. Med kongelige Taarer
 Han overseer sit Folk. Hans milde Omhed saarer
 Den Folk nedslagne Børn; Hvad Scene er ei det?
 Hver Vinkel raaber lyd: O! Christian skaf os Ret!
 Hvad synger du min Geist? Nei Christians eget
 Hierte

Var Folkets Talsmand, og fornam dets tause Smerte.
 Han sine Sønners Urv seer i Udlændings Skød,
 Og denne ofte mæt, naar hiine græd for Brød.
 Statslegemet er koldt, al Virksomhed sig taber,
 Og Handel, Flid og Kunst og Dyd og Videnskaber
 Bantrivs, de største Pund i Jorden graves ned,
 Thi der er intet Haab de kan fremlofkes ved.

Alt dette skuer han. En kierlig Faders Smerte
 Udbreder sig med Bold i Kongens ømme Hierte;
 Dybt skær den som en Piil udi hans Junderste,
 Og jager qvægend' Noe paa Flugt. Medborgere!
 O! lader skønnsom Lak i eders Siele brænde,
 Saa tit I Dinene til Kronens Byrder vende.
 Hvor snever (dømmer selv) er eders Sorgers Kreds,
 Og eders Pligters Krav, hvor hastig stilt tilfreds?

For:

Foruden Nag I da til Gavnens Favntag haste,
 Og eder ned i en lethæist Afgrund kaste.
 Det samme Dække, som med Midnats Dunkelhed
 For Himlen falder, gaer for eders Kummer ned.
 I sumre sødt. Men see! Landsfaders Dine laage
 Ved Hanegal endnu for eders Belfærd vaage:
 Forgieves Edderdun og dæmpet Cithar Stræng
 Gudbød en venlig Blund til grublend' Fyrstes Seng.
 Hans Hierte for sit Folk i søvnløs Uroe banker,
 Der veltes Alper op udi hans Siel af Tanker
 Som Bølger paa et Hav. Nu legger han en Plan
 Til bedre Næringsbrug; Nu giennemreiser han
 Sin Stat, og Held og Flor i hver en Vinkel skaber;
 Nu fletter han en Krands for Dyd og Videnskaber;
 Nu løser han saa mildt ærværdig Bondes Baand;
 Nu laaner han et Bænk sin hjælperiige Haand
 Som Afmagt trued før i Støv at undertrykke.
 Nu sørger han endog for usødt Affkoms Lykke,
 Han byder unge Træer i sikker Hegn og Røe
 Til næste Secul's Gavn betimelig at groe.
 Nu laer han stolten Kisl krum sig paa Stablen reise,
 Nu Danske Bimpel blant Spizbergens Klipper kneise.
 Som Statsmand styrker han sit Spiir ved fremmed
 Pagt,
 Som Landets Fader ved at hemme Lasters Magt,

Dg gierde om sit Land med vel udførte Love.
 Saa gyder Foraars Skye, mens trætte Landmænd sove,
 Paa tørstig Alger en veldædig Regnskuur ned,
 Den aarle smiler i forfrisket Grønhed klæd.

Nu reiser Kongen sig med Brystet fuldt af Iver,
 Dg Glden i hans Sind end meer oppustet bliver
 Af Rigets sodde Ven, sin Alders Trøst og Vel,
 Til Hierters Konge skabt, og Christians anden
 Siel.

Behøver jeg Dit Navn for Broderbørn at nævne?
 Blot det at giette Dig opflammer hver en Evne
 Til glad og syrig Tak. (Fred hvile over den,
 Som danned Nordens Prints til Nordens beste Ven)
 Udrustet Christian stod liig harnisflædte Riempe,
 Med Vælde rustet ud og stadigt Mod at dæmpe
 Sit Folkes Klagemaal. Han Rigets Tavle tog,
 Dg disse gyldne Træk i evigt Marmor drog:

„ Udlænding skal ei meer mit Folkes Brød fortære,
 „ Kun den Judsødtes Arv skal Landets Fedme være.
 „ Blot han, som første Lys i Danske Stater saae,
 „ Skal Borgerret og Rang i Christians Rige naae.
 „ Men vil en fremmed Søn dog kalde Danmark Moder,
 „ Da vorde han mit Folk en huld og nyttig Broder!

See

„ Vee den forvovne Haand, som rokker dette Bud!
 „ Det stande klippefast til Danmarks Navn dør ud. „

Min Siel! hvad føler du? Mon vor fornyede
 Ære

For Patriotens Bryst kan ligegyldig være?
 Et mildt elektrisk Stød hver Leve-Evne faer,
 En nye og ukiendt Ild i hver en Aare slaer.
 Dog tie, min Musa, tie med hvad du selv fornemmer,
 Men bland din stolte Sang med hiine glade Stemmer,
 Som høres oven fra Nordpolens evig' Iis
 Til Elvens Strandbred at udbrede Chr i s t i a n s Priis.
 Det glade Budskab, som faer ud paa Digtets Binger,
 Af Marmorfeldet selv en frydsfuld Gienlyd tvinger,
 Frit Landets Engel nu drog første Mandedræt,
 En Steen faldt af dens Bryst. O! hvor blev alting let!
 Nye Kraft udspreder sig i alle Statens Lemmer,
 Hver Wunde bliver lægt, hver egen Sorg forglemmer;
 En Ben begræder ei sin nye'ig tabte Ben,
 En Fader husker ei, at Døden nys rev hen
 Hans sidste Søn og Haab. Den mørke Skye forsvinder,
 Og Rigdom maler sig paa Armod's gustne Kinder.
 Selv Riv og Tvist blier fuld af Venfjabs milde Vand,
 Og Kvindsmænd med Smil udrække fredfuld Haand,
 Ja næsten Rarrighed af Glæde gavmild bliver.

Den

Den offentlige Fryd hvert Hierte med sig river
 Som en utømmet Strøm. See Feste hist og her
 At tumle sig omkring som glade Satyrer.
 O! undres ei, min Ven, om Patrioten skienker
 Sit Beger fuldt, naar han seer Landets brudte Bænker.
 Han ønsker Kongens Vel, og tommer sin Pokal,
 Beseglende hver Skaal med harmløs Tordens Knald.

O! lad mig tage Deel i disse muntre Scener!
 Hvirvstet Ærlighed her quæder, hvad den mener;
 Her bruger Lustighed Naturens ægte Sprog,
 Er det end noget vildt, hvor yndigt er det dog.
 Langt meer elskværdigt, end den melankolske Glæde,
 Som lister sig op til en stolt Erobrers Sæde:
 Mistroisk kommer den, med maalte Skrit den gaær,
 Og Dine glimrende af en tvetydig Taar.
 Den smiler med et Suk. Den råaber: Lykke! Lykke!
 Skibnt hemmelige Nag dens qualte Hierte trykke.
 Med blege Kinder den besynger Seirens Dag,
 Og tænker paa en Ven, som faldt i samme Slag.
 Tyran, o! roes dig ei af sliq fordreiet Glæde,
 Ak, torde kun dit Folk, det vilde heller græde.
 Nei, det er Christi ans Roes, at ingen Frygt og Tvang
 Om stolten Indsøds Net udpressed Nordens Sang.

Dog hvad? Er Folkets Naab da stedse Sandheds Vor-
gen?

Som Skyer drives paa en stormfuld Vintermorgen
Af Vinden hid og did, snart blinker Solen frem,
Dens matte Guld igien strax skjuler sig bag dem;
Saa et ustadigt Folk snart laster, snart bifalder.
Men aldrig Christian's Priis hans Land tilbagefalder,
Hans Hulds den glade Frugt skal evig vare ved,
Hans Minde blomstre skal med vor Lyksalighed.
Graahærdet Olding froe i sin Lovhyttes Skygge
Skal samle sine Børn, sin høie Alders Hygge,
Og sige smilende: Kong Christian det er
Som gjør at jeg med Lyst kan favne eder her.
Han gjør at Flid og Dyd sin Krands ei meer skal favne
Han styrer Rigdom ind i folkevrimlend' Havne
I Bondens Furer han fremlokker gylden Høst,
Og Hyrdens Pibe selv indblæser Liv og Røst.
Alt føler Ham, sin Siel. Lad eders Hierter lære
I varm Gienkierlighed at sette Pligt og Ære!
Hver vorde for sin Æt den glade Sandheds Tolk,
At Tvillingrigets Børn ved ham blev til et Folk.

Fierde

Fjerde Sang.

Jam fides & pax, & honor pudorqve
 Priscus, & neglecta redire virtus
 Audet, apparetqve beata pleno

Copia cornu.

Hør.

Driv bort du dunkle Skye, som Estertiden dækker,
 Viis min oprømte Aand de lange glade Nækker
 Af fronte Seculer, som Norden forestaae,
 Og Indføds-Rettens Børn med Sang i Møde gaae.
 Hvad stolt og ædelt Syn! Som naar den blide Sommer
 Med yndig Regn og Soel fra Himmelen nedkommer,
 Da skyder Agren Ar og Brød for næste Aar,
 Og al Naturen en forynget Skønhed faaer:
 Og Granen samler Kraft i sin den ranke Stamme,
 Og Engene med Guld- og Purpurtepper bramme,
 Og Skovene faae Liv, og Fugle uden Tal
 Opfylde med Musik den Krandsbehængte Dal;
 Saa Christian, den Ræt, som Du Dit Folk har
 giver,

I hele Riget har nye Vert, nyt Mod oplivet,
 Den varmer som en Soel i Statens Junderste,
 Og skienker alting en fornyet Skikkelse.

Indfødt Adel nu sin Konges Stoel omringer,
 Og arvet Trostøb den, ei lei et Huld medbringer,
 Den danner Dannemark ei efter Frankrigs Plan,
 Og tænker ei for sig, men for sit Fædreland.
 Den sin Erfaring til sit Folkes Vel anvender,
 Og ubekjendte Lys i Fyrstens Naadsal tænder.
 Den veier kjerligen sin Landsmands Kræfter af,
 Formindsker heller, end forøger Statens Krav.
 Og Folket glæder sig; Det veed en Broders Hierte
 Kan ikke være lukt for Brødres Nød og Smerte;
 Det veed, at hvert et Suf, at hver en Sorgens Taar
 Blier følt af ham, og gjør hans ymme Siel et Saar,
 Naar fold Udlænding i sit Kabinet foragter
 Hans Undergivnes Graad, og kun sin Plan betragter.

Hvor iler Værdoms Søn utrættet i sit Lob!
 Hvor styrkes ei hans Aand ved Fremtids glade Haab!
 Han ser den Krands bereed, som engang ham opretter
 Sin Ungdoms Svæd og Flid og mange vaagne Nætter.
 Ei længer frygter han, at fremmed Haand den Løn
 Skal rykke bort, som kun tilkommer Landets Søn.

Nei,

Nei, hvill i Kongens Ord, du unge Borger, ene
 Du Lønnen have skal, men ogsaa den fortiene —
 Mit glade Die seer de feire Plantebeed,
 Hvor Dyd og Lærdom staae omgierdede med Fred,
 Og Voder 'elskes op til Statens Hiir og Være,
 Som snart skal flyttes ud, og modne Frugter bære:
 Betids de spæde Bryst her Manddoms Stempel faae,
 Maa skee en Newton i hiin Lærling kan opstaae.
 Lykjaligt Twillingland, hvor det er Tronens Hæder
 At anme Visdom op, og ympe gode Sæder
 I hellig Ungdoms Siel! Hvad Høst beredes her!
 Langt meer end Seculers Belgjører Christian er.

Til hvilken hellig Fæst er det I pryde eder
 O! Visdoms Døttre, med nye Glands, nye Yndigheder?
 Hvad? Staaer ei Christian med Jndføds-Lov i Haand,
 Og dennem smilende indbyder til sit Land?
 Nu iile de til Nord. Hør hist, hvor Røstret lyder,
 Hvor Dydens Rind udi en Honning Strøm nedflyder!
 Her drages Hedenold frem til den klare Dag,
 Vi høre Rieempens Skrig, og Sværdets tunge Slag.
 Tam Lynild hentes ned i Philosophens Etue;
 Guldstriimet Sommerfugl, og purpurvinget Flue
 Tye til en Dansk Linnee. Fra Dalens stille Favn

Gaae Blomstre flokviis bort at høre deres Mavn.
 Tys! hvilken sød Musik! Fortrylte Strænge røres,
 En munter Sammenlyd af stolte Skialde høres,
 Ham synge de til Pries, hvis kongelige Gunst
 Fremkaldte af sin Nat de gamle Barders Kunst.
 Maaskee min Sønneson om Judsødsret tør vove
 Et Qvad, naar disse Niim i Lethes Morke sove;
 Maaskee en nye Vindar i høi olympisk Ølands
 Afriver længe for min Lindings grønne Krands.

Athenens Kunster og til Nordens Fristad fare;
 For Evigheden de sin Stifters Træk bevare,
 Belgjoreren staaer frem af haarde Marmorbrud,
 Og Danmarks Fædre gaae af Morste Erke ud.
 Og Du er C h r i s t i a n, og Du er C h r i s t i a n s Broder,
 Og Du den Dannebod, vort Lands og Konges Moder!
 Hvi skal jeg eder kun i svage Aftryk see!
 Saa vil en sildig Søn udbryde sukkende.
 Jeg nævnede Athen. Behøver du at lære
 Mit stolte! Danmark, af en Phidias at ære
 De raske Helte du opammer i dit Skjød?
 Nei! F r e d r i k s store Siel til Estertiden brød
 En nye og ukjendt Bei for dine Sønners Minde.
 (Hvad Stie til Evighed, som han ei veed at finde)
 Han lærer Stenen selv at tale; Med Foragt

Anseer

Anseer en Marmorgud nu al sin Grædste Pragt.
 Her Rygtets Tempel er, indviet Danske Dyder *) ;
 Bort Fabler ! dette Sted ærværdig Sandhed pryder.
 Enfoldige Siirat hos Friedrichs Blomsterbeed !
 Kun Helten følger det opløftede derved.
 Til fordums Hændelser hans Siel tilbage skrider,
 Han læser, og hans Aand blier fuld af andre Tider.
 O ! tause Talekunst, hvert Navn en Lærdom er,
 Hver Steen en Mine riig paa nye Betragtninger.
 Flyv daglig hid, min Geist ! din Vorger Jld at nære,
 Føel Lyst og Mod og Kraft til værdig Dansk at være,
 At hiine Fædre, hvis Erindring giemmes her,
 Maae ikke blues ved du deres Landsmand er.

Hvad Geist ! Er det ei nok at Kunst og Lærdom
 blive

C 4

Bed

*) En ganske original og ubert Maade at hædre værdige
 Landsmænds Afmindelse paa, har Hs. Kongel. Høihed
 Arveprindsen vist sin Alder. Denne høie Patriot og
 Skionner af Fortienester, lader i sine Lunde ved Jægers-
 priis oprette Marmorstene, til Erindring af store Dan-
 ske og Norske Mænd. Enhver Steen er blot betegnet
 med et Navn, som: Luge Bræbe, Mogens Gise o. s.
 v. Men hvor meget besatter ikke denne korte Ind-
 skrift i sig ? Disse Mindesmærker lade sig ved Beskue-
 sen bedre føle, end beskrive.

Ved Indføds-Lovens Smil paa nye opvakt' til Live,
 Er det ei nok, at den gier sine Sønner Brød?
 Skal Rigdom og ved den opstaae af Havets Skjød?
 See, paa sin Borgerrret aarvaagne Kjøbmand stoler,
 Og fra sit Skriverbord bespeider begge Poler:
 Hans Skib forstaaer hans Bink, og flyver flux afsted
 Forvandiende til Guld alt hvad det rører ved. —
 Han lader Indien ved Danske Kyster lande,
 Og fører Norden ud til Mogols hede Strande,
 Han byder sin Harpun at qvæste modig Hval
 Som danser sørgeløs blant svømmende Krystal.
 Er det ei Christians Mand, som disse Seil oppuster?
 Ei Indfødsrettens Skjtz, som dette Skib udruster?

Erhødig tænker jeg, Vindskiblighed, dit Navn,
 Du Nationers Drift til fælles Vel og Gavn,
 Som væbner Sømands Syn, antænder nye Sole,
 Og sammenføier den forhauste Klodes Pole.
 Ved dit det tause Nis blev allerførste Mast
 Fra Viergets steile Top i Havets Bølger fast;
 Dig har hvert Folkeslag sin Magt og Vælde skyldet,
 Du Staters Forraads Huus med Overflod har fyldet
 Fra den Tiid vinget Skib fra Tyri stolte Havn
 Til Herkuls Støtter bar Phoeniciernes Navn,
 Og indtil Themsens Stad, og den ved Amstels Strande

Ind-

Judbyrdes mellem sig fik de let Jordens Bænde.

Saa stort er Nordens Held og den Velsignelse
Som krone skal endog usødte Borgere.

Men er og dette alt? Paa Krigens blodig Bane
Jeg seer en Helteslægt at følge Herrens Fane.

Mon indfødt Stridsmand blot forsvare eget Liv?

Nei han forsvare Hus og Børn og Egteviv.

Hvor skaer han tunge Slag! Hans Siel ved Landet
hænger,

Ei skaer han naar det til Arm og Bærge trænger.

See hvor forsagt og kold hiin Leiesvend udgaaer,

Hvad har han der er kiert at vove Livet for?

Læs Norges Krøniker, saa skal du faae at vide

Hvordan det gaaer, naar Sværd og Hjertesammen
stride,

Naar Odde varmer Bryst, da, da og ikke før

Staaer det som Klippen selv, og vinder eller dør.

Ja Odde! Norges Siir og elskte Skytsgudinde!

Hvor er en Edelsteen af din Bærdie at finde?

Selv midt i Fæden du gjør Under. Granens Top

Din evig' Lov og Noes til Skyen løfter op.

Hver Fiend dit Alter er, hver Luur din Vælde priser,

Paa hver en Jordplet du velgjørend' Fodspor viiser,

Du gier hver Karstiid Vink, og dine Yndlinger
 Til Lyst, til Gavn, til Pragt, den villigt Offer bær.
 Ei Normand 'langsom Baar Lyst Mod og Haab
 betager,

Ei Sommerheden til uvirksom Skagge jager,
 Ei Høstens Storm og Slud kan gierde for hans Flid,
 Sneeklædde Vinter selv er ham en brugbar Tid.
 Tael, Guldblands fede Dal, hvor Liv og Frihed hersker,
 Hvor Landmand egen Sæd med muntre Arme tersker,
 Hvor Odelsbondens Skov opløfter stolten Top,
 Men falder ved hans Nik, naar Slot skal kneise op.
 Hvor Lammet's Fromhed i de tappre Bryst opvælder,
 Som Bjørne Mod bevoer, naar det en Fiende gielder;
 Hvor store Sieler hør i Folk af ringe Stand,
 Hvor Kunst og Hændighed har Dyrker i hver Mand.
 Hvor gamle Sanddrøhed og Troskab endnu findes,
 Hvor Ærlighed med et troskyldigt Du forbindes;
 Kort, hvor den spæde Dreng lykønsker sig i Løn
 Med Riflen i sin Arm, at han er Dalens Søn.

Saa værdig, Danmark, er den Søster, som du
 deler

Din Christian med. Hun dit, du hendes Bryst
 besieler

Med samme Ild. Foreent' ved et lykfuldt Bånd

Selv

Selv over Havet I hinanden række Haand:
 See hist mod Norges Skier de Danske Bover trille,
 Mens Norske Dønninger ved Danmarks Bredde spille.
 Og her erindrer sig, du gamle Arels Stad!
 Min Geist din stolte Daad, da Trængsler Nad paa Nad
 Udfordred dig til Kamp, og dine Manddoms Dyder
 Saa grusomt prøvede. O! Nordens Rom! (saa bryder
 Den ud) Du hæver Spiir høit op i hviden Skye,
 Men endnu høiere det ærefulde Rye
 Af dine Sønners Mod og Tapperhed opstiger,
 Da du indsluttede to ædelagte Riger
 I din trofaste Arm, og hele Danmark laae
 Forinden denne Bold; Da var det Verden saae
 Beundrend' dine Børn at binde Sværd ved Belte,
 Og spage Borgere forvandlede til Helte,
 Og Hænder, vante kun til Fredens Dvælsler,
 Udsprede Nederlag i stolte Fienders Hær.

Som naar en beegsfort Skye med Uveir svanger dragør
 Mod trodsig Klippe op, de mødes, Torden brager,
 Ild styrter ud, og al Naturen brøler Nord,
 Og Have strømine ned paa angestfulde Jord;
 Saa drog en modig Hær mørk frem mod dine Bolde,
 Triumphen foran gif, alt færdig at udfolde
 Sin Fane; Men den seer — hvad ingen Sang kan naae—

I Spidsen af sit Folk den Danske F r i d r i c h staae
 At dse for Fædres Stad. Hans Nafn Stræk indgiver.
 Dog sin blodstærkte Flok den frem til Angreb driver.
 Røg mørkner Himlen alt, og tusindvinget Død
 Med Hvinen flyver ind i dit betrængte Skib.
 Uhyre Klumper Jern slaae Templer ned i Grunde,
 Men dine Stridsmænds Mod de ikke knuse kunde.
 En Borger smiler haant ad sit nedfaldne Hus,
 Og Hevnens Medskab selv op søger i dets Grus.
 Stormstiger reises. Stok og Steen og Alt er Baaben,
 Kun giennem Borgers Bryst er Vej til Staden aaben,
 Hans Siel er døv imod det tordnende Metal,
 Og styrkes i sin Kraft ved dræbte Naboes Fald.
 Mand brydes nu med Mand. Lemlæsted' Fienders

Kroppe

Nedrulle dungeviis fra Kiemperne deroppe,
 Som slaae Judsøddes Slag. Kom, Kiøbenhavn, ihu
 At du ved disse Slag er Stad og Dansk endnu!
 O! havde Borgermod og patriotisk Varme
 Ei opfyldt disse Bryst og styrket disse Arme
 Til en ulige Kamp, og til at trodse Jld
 Og Sværd og Døden selv, hvad var du blevet til?
 Lad deres Minde da, o! lad det helligt være;
 Lad sildigst Efterlæggt af slige Fædre lære

At

At standse Seirens Strøm, og fælde Krigens Dom,
Og slaae, som der skal slaaes for Huus og Eiendom.

Hvad er Din Indfødsret, o! Christian, hvad
andet

End Odel, hvormed Du velsigner hele Landet?
Fra vor medfødde Arv Du drev Udlænding bort,
Stolt siger nu Dit Folk om alting: Det er vort!
Kan Glid, kan Tapperhed ved Odelslov oplives
I mindre Kredse, hvad, naar hele Staten drives
Af dette store Hiul? En Malling skal opstaae
Og nye Materie til Folianter faae.

Hvor giennemtrængende er ei den Røst som kalder
Til ædle Handlinger vor glade Friheds Alder!
O! Bittre Landsmand, selv midt i din stolte Fryd,
Hør Indfødsrettens Krav: Retfærdighed og Dyd!
Europas Dine op til Norden vendte ere;
De forfæ om du og har Kraft din Rang at bære.
Din Idret svare dem! Dit Forhold raabe saa,
At Verden Christian i hans Sønner ære maae.

Tør Digterharpen sig for Himlen lade høre,
Og Høitids Toner ind i Helligdommen føre?
Allgode! Du hvis Gunst gjør Danmark lykkeligt,
At love Dig er hver fornuftig Skabnings Pligt.

Din

Din Omhed mod mit Folk udfolder Hjertets Vinger,
Med varm og ydmyg Tak til Dig det sig opsvinger.
Bliv ved at ynde os, Du vore Fædres Gud!
Bred selv i vore Bryst Din Frygt og Ære ud!
Styrk hver en Borgerdyd, at alle Folk paa Jorden
Grandgivelig maae see, Du er Regent i Norden!
Smil ned paa Kongens Huus! Omgiv med Fred vort
Land!
Og silde tag igien Din Skienk, vor Christian!

Ode over Indfødsretten.

— — — decius repetita placebit.

HOR.

Til Læseren.

Udskillige ville nok forundres over, at jeg har skrevet tvende Digte om samme Materie, allerhelst, da jeg har været saa udførlig i det ene af dem. Læseren bør derfor vide, hvad Anledningen var til nærværende Ode, og dermed forholder det sig saaledes: For en 6 a 7 Aar eller saa omtrent siden, udsatte Selskabet til de skienne Videnskaber's Forfremmelse en Premie for den beste Ode over Indfødsretten. Jeg vilde prøve min Lykke, lige saa vel som andre, skrev det Stykke, som her sees, og sendte det paa behørig Maade og i rette Tid til Selskabets da værende Secretaire. Men jeg hørte aldrig, hvad Skiebne det havde. Ventelig er det blevet forlagt og glemt, thi dersom det var kommet under Bedømmelse, havde jeg dog i alle Fald saaet nogen Efterretning derom.

For deres Skyld, som have den kjerlige Skik at udlægge Mottoer anderledes, end man selv vil have dem forstaaet, maae jeg anmærke, at det ovenanførte ikke vil sige, at min Sang skulde kun-

de

de læses ti Gange med samme Fornæielse, men at Emnet selv, nemlig Indfødsretten, er enhver Patriot saa kiert, at han ikke letsteliggen kiedes ved at see eller høre mere derom.

D! du hvis aldrig trøtte Nøst
Den raske Hyrdes Sang besvarer,
Naar Landets Faders Priis udfarer
Af hans taknemmelige Bryst;
Gaf ud af Bierget, hvor du boer,
Ensomme Echo! før min Stemme
Paa Ornevinger om i Nord,
At hver en Dal og Slet maae Skialdens Qvad fornemme.

Bort Nedrige, hvis Hierte er
Eil intet Fædreland forbundet,
Som ingen venlig Drift har fundet
At elske noget Sted i sær!
En Caraiß er mindre vild
Naar han sin Orkens Fiende æder
Med graadig Tand. Hans Borger Jld
Forgylde Pletterne i hans barbariske Sæder.

Bort I som sælge eders Huld
Eil hvilken Stat, der meest kan byde,

Og næste Stund svigagtig bryde
 En Pakt, som grundet var paa Guld!
 I gaae i Kamp, ei følende
 Den Sag, som eders Blod forsvarer,
 Hvis Hede strax uddampede,
 Da Dødens Torden taug, og Brag af Stridens Farer.

For eder vaagner ei til Klang
 Camoenens den indviede Stemme,
 Nei, eders kolde Siel giemme
 Og fatte ei saa hellig Sang.
 Medborgere! hvis Fødestavn
 Er eders Ære, op og hører!
 Til Hæder for det Danske Navn
 Og Patriotens Lyst jeg Harpens Strænge rører.

Min glade Røst skal blande sig
 Med Dannerfolkets Høitids Toner;
 Jeg være taus blandt Millioner,
 Hvis Harmonie er Himlens liig!
 Saa iler svadsigt Kildevæld
 Til Bækken, som i Krattet flyder,
 Men tabes snart i Blommens Svælg
 Der vild og skummende i Havet sig udgyder.

Monark! det er Din Kierlighed
 Som skaber Maal i disse Tunger,
 Hør, den bekrandste Muse svinger
 (O! hvilken Sang) kun Lyst og Fred.
 End havde Du Provintser lagt
 Til Dit foreente Tvillingrige,
 Jevnsides med Din Glands og Magt
 Da skulle Folkets Nød til hvalte Skye opstige.

Dets tvungne Hurra skulle sig
 Med Suk og uglad Mine blande,
 Og Enfers Taarer skulle vande
 De Laurbær, som man fletted Dig.
 En faderløs og nøgen Hob
 Af gulten Hungers Trængsel udtæret
 Ved Siden af din Vogn med Raab
 Om Brød — den skulle, ak! Din Seiersfest vanæret.

Dog lad Pæaner døve dem.
 Omkring den firkete Trone græder
 Lydt Hyklerie og hæse Glæder,
 Kun muntre Mafyn viises frem.
 Og Fyrsten troer, enhver er glad
 Som han — Men tys! Natuglen skriger
 Blant Gruset af en øde Stad
 Ud over steenstrøet Mark, og Løgnens Røst modfiger.

Her toner kun oprigtig Fryd,
 Thi Christians Børn er' lykkelige,
 Og Luften hæver i hans Rige
 Af en ublandet Jubellyd.
 See hvor Monarken mandelig
 Sit Bryst imod en Kiempe setter,
 Som stolt af Hævd opblæser sig,
 Og stærk af mange Nar de største Helte trætter.

En Trolld, som dæver Sværd og Skud;
 Som inden Hjertets egne Volde
 Trygt alle Angreb kan udholde,
 Og drives (o hvor fielden) ud.
 Hans Navn er Fordom: Mennesket
 Forsvarer selv sin Yndlings Krone,
 Han vinker blot saa knæler det
 I Baand og Skiendsel ned for hans tyranske Trone.

Han pryder sig med Sandheds Dragt
 Fornuften tier og tilbeder,
 Og Himlens Søn Uhyret heder
 Skjont Last og Løgn har ham frembragt.
 Foruden Tal hans Afkom er,
 O! I bedragne Dødelige!

Med lutter falske Slutninger
 Befolker han sit Hof og vidt ubredte Rige.

Han sine blinde Dyrkere
 Med Dolke mod hinanden rustet,
 Og Mordbrands vilde Blus oppuster,
 Og glæder sig ved Flammerne.
 Fra Verdens Varndom Brødreblod
 Ved Brødres grumme Arm udgydet
 Har sprudet paa hans Trones Fod,
 Og langs hans Altare i fulde Bække fydet.

Klæd dig, mit Land, i Foraars Pragt,
 Du søled og Tyrannens Vælde;
 Men Christian sagde: Jeg vil fælde
 Og knuse denne Boldsmands Magt.
 Ei længer skal af Nordens Væ;
 Imod en skændig Fordom sukkes,
 Ei længer skal fra Arveret
 Dens fødte Afkom ved en Fremmed udelukkes.

Udlænding kom. Han studsede.
 En Marmormuur med et sig reiste
 Som Dannevirke op og kneiste
 Imellem ham og Borgerne.

Hans stolte Flugt stod stille ved
 En Skrift, der raabte ham i Møde:
 Min Ære er den Kierlighed
 Som evig i min Siel for Nordens Folk skal gløde.

Saa flyer tilvant Kobbie hen
 Af fremmed Honning sig at nære,
 Og uretfærdelig fortære
 Det som tilkom Arbeideren.
 Men Kubens Eier pludselig
 Den skadelige Giest udkaster;
 Strax hines Mod fordobler sig,
 Og surrend' Flid paa nye fra Urt til anden haster.

O! Christian, af Din gyldne Lov
 Du snart skal gyldne Frugter høste;
 Hvor vil Dit Die sig forlyste,
 Naar mangan ædel Dyd som sov
 Fordi dens Jordmon var for haard,
 Du seer til Bert og Flor udklækkes,
 Som naar i yndig Urtegaard
 Et Blomst ved Foraars Dægn af skjulte Rod opvækkes,

Med Hæder skal Du vorde graa,
 Og naar Du silde overgiver

Dit Scepter, og af Konge bliver
Vor Skytsgud, skal du ofte staae
I en opløftet Soel og see
(Og dette Syn Din Land skal smelte
I Belyst) Danmark glimrende .
Blant alle Land, som sig paa Moderfloden velte.

Erwald eller den gode Digter.

— — *cujus recinet jocosa*

Nomen imago.

HOR.

Stiig ned af hellig Bæg, min Harpe, løst din
Sjost!

Jeg føler Musens Drift i mit udspændte Bryst.
Nei, nei, det er ei dig, du Nivinds blege Datter,
Hvis Flugt til Evighed forgieves sig udmatter,
Og paa et æret Navn sig derfor kaster hen,
At følges ufor skylt med det til Himmelen;
Det er ei dig, som her befaler mig at sunge,
En patriotisk Mand har løst min stræbend' Tunge.

Despotiske Kritik, leg kun din Svøbe hen!
Naar Hiertet synger, da foragter Musen den.
Forstyr ei efter din vanhellige Svødvane
Dens Løb, og kast ei Steen til Anstød paa dens Bane.
Er Sungen slet, den af sig selv nok finder Vej
Til Lethe, er den god, saa dræber du den ei.

O! nei, jeg seer min Krands. Jeg seer hvor Sandheds
 Benner

Fra en til anden Slægt med broderlige Hænder
 Mig vinke Bifald til, fordi med vældig Sang
 Jeg priser ham, hvis Stræng saa sødt for Danmark klang.

Ei blot med Gravhøi saae man Nordens tappe
 Fædre

Men og med Vers en Skialds Hukommelse at hædre.
 Naar Høien spredes ad af Storm og skylles hen
 Af Pladsregn, da staer Sang udødelig igien.
 Liig hellig Bautasteen paa de alt jevne Sletter
 Den Tidens Anfald med en langsom Modstand trætter,
 Den har sin Sikkerhed udi sin egen Vægt, i
 Og taler Skialdens Døes til den usædte Slægt.
 En levend' Digter tit sit eget Rygte bygger
 Paa Marmoret, som i Cypressens stille Skygger
 Bedækker afdød Skiald, han elsker Laurbær frem
 Til egen Tinding, naar han kærlig vander dem
 Som bare hiin sin Krands. Dig, Erwald, vil jeg synge,
 For Efterverdens Folk min Nøst skal liflig klinge.
 O! vee den Digter, som ei higende attraaer
 At leve i sin Grav, og seire over Nar.
 Ham ingen Krone skal af gunstig Muse flettes,
 Ei noget Monument skal paa hans Høi cprettes,

Han

Han sang foruden Kald, den lave Støvets Søn,
 Blev hastig glemt og fik Foragt til billig Løn.
 Ja lad kun Ormene den Ufles Navn fortære
 Som lod sin Alders den forvendte Smag regiere
 Sin feige Mand, og blot for Timers Bifald sang
 Et Skytisk Qvad som Frygt og Haab hans Geist af-
 tvang.

De beste Skialde, som for Evigheden skrive,
 Heel ofte savne maae fortiente Noes i Live,
 Men naar den Haand som skrev, forvandlet er til Støv,
 Da skyder først dens Knop sit grønne Foraars Løv.
 Held dig mit Fædreland! Kun der en Ewald smager
 Sin Alders Bifald, og mens han er til, behager.
 Hans Hæder vakler ei, men som naar svage Stød
 Af arrig Bølge paa grundfæstet Klippe brød,
 Den staaer og spotter dem; Saa staaer hans Digterrygte
 Og har ei, Chapelain! din Skiebne at befrygte.
 Hans Navn behøver ei et troløst Monument
 Af Marmor, Folkets Røst eenstemmig har bekiendt
 At han var Danmarks Lyst og Danske Musers Ære,
 Og Avind! hvad du selv saa gierne vilde være.
 Min Musa, som hans Flugt Mod, Gid og Lærdom gav,
 Skal ogsaa strøe sin Blomst taknemlig paa hans Grav.
 Hvor ofte bød' den et rørt og henrykt Dre

Til Skjaldens Stræng, naar han lod Himlens Toner
høre.

Som det Christal hørmed hans herliggiorte Siel
Nu øser evig Lyst af Livets Kildevæld,
Saa er min Hensigt reen. Mon Ewalds Afke smiler
Med en Erobrers Smil, naar Hyklesangen iiler
Til hans blodstænkte Fod, og nedrig Smiger svær
At han sit Folkes Lyst og Landets Fader er,
Skient Staten anseer hver af hans forlængte Dage
Som Tegnet paa Himlens Harm, og Tillæg til sin Plage?
Kan Ewald kaste i lægnagtig Muses Stib
Metallet, som saa tidt paa Sandheds Gierde brød,
Som mægtig Tosse med en Plato sammenparrer,
Og ahnet Sybarit med Uticas Forsvarer?
Nei, nei, hans tause Grav ei takker for min Sang.
Maaskee (velgrundede Formodning) ei engang
Den Skurretone, som fra nedre Jord opstiger,
Naar Himlens Grændse og Udsdeligheds Riger.
Maaskee henrykket af den Herlighed som gaaer
Langt over alt Begreb, vor Skjald hos Tronen staaer
I saligt Arbeid med at øve Nøst og Tunge
Til Deel i Hymnerne, som Cherubimer synge.
Maaskee han møtter nu sin videlystue Mand
(Da han ei hindres meer af Støvets tunge Daand)

Med

Med at bese Guds Stad. Forklaret han sig svinger
 Fra Soel til Soel og faer paa Lynets raske Binger
 Flux ad Cometers Bei. Han Himlens Borger er,
 Ei Jordens, som han nu dybt under Fødder seer.
 Ak ja! naar Musens Flugt i Middags Solens Straaler
 Sig taber, Mængdens Syn beundrende ei taaler
 At følge den, (ydmyg, o! Jordens Sanger, dig)
 Selv da dens Afmagt ei formaacr at trænge sig
 Til Evighedens Folk, og gribe Himlens Krands,
 Ved Tidens Atmosphær dens stolte Duffer standse.

Jeg synger ei for dig, nei Ewald! ei for dig,
 Thi du forklaret er, og høi, og englelig,
 Og Morgenstjerners Sang, som Støvet ei kan høre
 Ei tænke, fylder nu dit aandelige Dre.
 Min Stræng, Medborgere, for eder bæver kun,
 I skulle høre, hvad i ensom Aftenkund
 Mig Musen hvisked' til, naar ved de grønne Bunker
 Paa dig, o! *) Gretesholm, jeg laae i dybe Tanker
 Og grubled hos mig selv: Hvad er en Digters Kald?
 Hvad Pligter kræves af en god og nyttig Skiald?
 Mon Lastens Vælde brudt, og Dydens styrket bliver
 Naar (skiont af Sandhed ført) romantisk Ven beskriver
 Den høi jeg hviler paa, den sivbegroede De

Som

*) Et Sted i Sieland.

Som svømmer for mit Syn i speileblanke Søe?
 Naar ved Camoenens Kunst hiin rastend' Kilde taler,
 Og Skoven lyder af forelskte Nattegaler?
 Mei Musa! Sving dig fra den sivbegroede De
 Op til den Arm, som den udkasted i sin Søe.
 Tilbed den Magt som gav det døde Band et Mæle,
 Og byd hver følsom Mand for Glædens Fader knæle.

Tael o! Erfarenhed, du Visdoms Moder, tael!
 Tael over Land og Bye, tael ind i Kongesal,
 Siig hvad der bær en Stat paa Atlas stærke Skuldre,
 Og dækker Tronen selv, naar vrede Uveir buldre?
 Men Dyrger Guld, som kun ubrugbar Afke er,
 Saasnart Indbildningen nedfatter sammes Værd?
 Mon vaabenklædte Mænd, udrustede med Torden,
 Som blot en umild Lust slaaer tusindviis til Jorden?
 Mon Jernbeslagen Port og Ringmuur nok saa stolt,
 Hvortil Forræderie har ofte Møglen solgt?
 Mon Skibe krydsende for alle Verdens Vinde?
 En Storm — og deres Spor er ikke meer at finde.
 Hvad da? Religion, kun den staaer klippefast,
 Den styrker Folkehæld, naar andre Støtter brast,
 Naar finest Politik omtraver udi Mørke
 Og bygger Kunst og Kunst, men søger ei sin Styrke
 Sin rette Grundsteen her, o! hvor er den da svag!

Skam

Skam og Raadvildhed er dens Deel paa Nødens Dag.
 Den jittret ved et Pust. Med sin indbildte Vælde
 Kan Lyffens mindste Stød den syge Kiempe fælde.
 Nævn mig o! Krønike, det ubekiendte Land
 Hvor ei Religion stod først i Statens Plan,
 Før farlig Bantroe man dumdriftig frede torde,
 Af Erz og Marmor man for Pøblen Guder gjorde.
 Nu Christnes sande Troe! Hvad har den Skiald fortient
 Som sammes hellig Jld i mangen Varm har tændt,
 Som aabned' Hierterne for Dydens rene Drifter
 Ved Harpens Tryllekraft, og prædiked i Skrifter?
 Hvor mangt et saligt Ord paa bløde Toner kom
 Ei giennem Dret ind i Sielens Helligdom!

Sang! farlig er din Magt. En Kniv i Daarens
 Hænder

Som den forvoorne Last mod gode Sæder vender.
 See hist med Bittighed udruster Bantroe sig,
 Bespotter Dyden, 'og paafører Himlen Krig.
 I sød Sirenesang udbryder giftig Tunge
 Og stieler Bifald af den ubefæsted' Unge.
 Han lokkes fra sin Gud. Tie o! Barbar, tie dog!
 Mon Himlen til sligt Brug har Jorden lært sit Sprog?
 Et mindre Udyr er en grum Numidisk Løve
 Som Vandrerens hans Liv, men ei hans Siel kan røve.

Ukaldte

Ukaldte Digter, som den tvungne Muse selv
 Ei uden Guk har tient, betragt dit Værk og Fielv!
 See Skarer slæbes hen til evig Straf og Plage,
 Som deres Morder dig de hylende anklage;
 Fordærver! o! din Dom skal sønderlaae din Aand,
 Naar hisset deres Blod blier frævet af din Haand.
 Dit Laurbær falmer da, til Skiendsel blier din Ære,
 Og din Udødelighed skal just din Marter være.
 Endt, endt er det Bedrag som Verden daarede,
 Udi et andet Lys faaer du dig selv at see.
 Fra dit opflared' Syn det grove Dække falder,
 Du sammenkiedede fra en til anden Alder
 Fra Fædre ned til Børn blier blot Ulykker vaer,
 Som du med giftig Spot mod Himlen stiftet har.

Jeg vender Diet fra den gruelige Scene.

O! du i hvor du er, som Muserne forlene
 Sin ædle Gave, yng som Ewald, Dydens Pris,
 I Herrens sande Frygt du Verden underviis
 Ved gode Skrifter. Ak! i Støvet som vi bære,
 Kan man ei stedse med en Helgens Vandel lære.
 Her føler Mennesket sin Afmagt. Christne Skiald!
 Dplys din Broder og bevar hans Fod for Fald;
 Udi sin Bryllups Dragt før Dyden til hans Side,
 Viis ham sin Siels Værdie. Den Unge du i Tide

Lær at hans Christne Navn er Adelskab og Rang,
 Behagelig er da for Himlens Gud din Sang,
 Barmhiertig, faderlig og mild dit Livnets Pletter
 Han da med Pagtens Blod bestryger — og forgiettet.

Her glimred Ewald i sin rette Digter Glænde,
 Det var Juvelen i hans Hoveds stolte Krands.
 Men see hans store Siel foer ud i andre Straaler,
 Liig Solen som med et og samme Blik udmaaler
 Liv til den stolte Eg og til den ringe Rod,
 Som ydmyg Lyset flyer, og dybt ved Egens Fod
 Ernærer Madiken. O! Digtekunst, du tabte
 En Mand, som Nordisk kief sig Flugt og Vinger
 skabte

Af egen Forraad, og med høi Foragt saae ned
 Paa Esterabelser af Fransk Letsindighed.
 At legge Fædres Eprog i udenlandske Kieder,
 Opfaage ziirligt Fias og gamle Bittigheder,
 Og spæde et Qvintin af Geist med Centner Vand,
 Var Haan og Bæmmelse for hans selvtenkend' Mand.
 Hans Musa overlod en lavere Forfatter
 Med misbrugt Parodie at vække Daarens Latter.
 Hans Digterevene var til større Maal bestemt
 End med Ureenheds Mand og mat tvetydigt Skiemt
 At smitte Læserens Indbildningskraft. Han brugte

Vel

Vel Svøben nu og da sin Alders Feil at tugte,
 Men ærbar, som en Mand, han uden Raadhed slog,
 Og ifkun Daarlighed, ei Dyden, Skrak indjog.
 Satiren raser tit. Naar den vil Lasten ramme,
 Faaer ved dens vilde Slag selv Dyd en blodig Skramme;
 Bort, bort med Riset, naar Anstændighed og Diet
 Og Klogskab styrer ei den Haand som fører det.
 Bort med Satiren, naar en lystig Geist ei faaner
 Hvad helligt være bør: Navn, Rygte og Personer.

Men see den fromme Skjald ei Lasten blot beleer
 Foruden Bitterhed; O! han gjør endnu meer.
 Han bliver lutter Gld, tidobbelt han sig fryder,
 Naar han kan gyde Dag ud over skjulte Dyder
 Og nogen ædel Daad fremtrække af sit Støv,
 Og flette Landsmænds Haar i Egens stolte Løv.
 Da griber han med Kraft det kiære Navn, og svinger
 Sig op i Skyen, som naar Ornenes stærke Vinger
 Besøge Solen med sit Kov; det swimler ved
 Paa ubekjendte Land og Stæder at see ned.
 At vie Evighed velgø'de Borgerpligter
 Det er dit Kald, om du vil være Folkets Digter.
 Tryk Hødelandets Præg paa patriotisk Sang;
 Mærk vel hvor Brittisk fri hiin Thomsons Cithar
 flang

Som

Som smelted Albion. Din Geist du og befale
 Sit Folkes Sæder troe for Esterflægt at male.
 Nygierig Sønesøn skal varm og grandstende
 Opstige ved dens Hielp til Oldtiids Fædrene,
 Og som i Tryllespeil see gamle Secler svæve
 Forbi sit Syn, og høit sin Ligneattraae hæve.
 Naar Folket kiender ei sig selv i dig igien,
 O! Sang, din Underkraft, din Almagt, hvor er den?
 Det læser, svulmer ei, ei nogen Taare rinder,
 Det ingen Eiendom, kun fremmed Glimmer finder;
 Koldt, utilegnet er det Middingsqvad, som Vand
 Der har den samme Smag og Farve i hvert Land.

Siig Caledonia! hvis Vand sig selv forglemmer,
 Naar Barden sætter sig og Ossians Harpe stemmer,
 Hvad virker Folkesang? Hvor slaaer den i dit Bryst?
 Hvor drukner den din Siel i meer end jordisk Lyst?
 Hift under dunkel Gran snehvide Olding rører
 Sin Stræng, dens første Lyd en talrig Skare fører
 Omkring den Steen, hvorpaa han hviler, som naar
 Lam
 Ved Hyrdens kiendte Røst forsamlе sig hos ham.
 I hver en Mine Tørst og Higen sig afmaler,
 Og den henrevne Siel af vilde Dine taler.
 Den boer ei længer i sin zittrend' tause Krop,

Men hvirvles i Musik til Fingals Tider op.
 Hver Tone saarer, som en Piil, i det den klinger,
 Hvert Die vogter stivt paa kunstig legend' Finger,
 Hvert Onske, hver en Drift forlader nu sig selv,
 Til Staten strømmende, som Bække til en Elv,
 Kun biergfuldt Fødeland opfylder hver en Tanke,
 Kun for det heles Vel de kiefke Hjertes banke.
 Guddommelige Kunst! du triumpherer her,
 Her seer den viise Mand, hvor stor din Bælde er
 Udi sit rette Brug. Bliv troe paa denne Bane,
 Og stedse seierrig du svinge skal din Fane.

Dansk var og Ewalds Sang. Forbaust Melpo-
 mene

Det gamle Norden paa sin Skueplads faaer see
 Ved ham opvakt til Liv. De drabelige Helte
 Hun hænger Skiold paa Arm og binder Sværd ved
 Belte.

Med Eddas Blomster blot for at behage dem
 Hun pryder sig, før hun i høien Sal gaaer frem.
 Den nye Skioldmøe bær Misshornet om blandt Riem-
 per,

Og efter Valhalls Skif sin hele Udfærd lemper.
 Hun læser Runeskrift og taler Viarkemaal,
 Og quæder Regners Sang ved natligt Gegebaal;

Ja stifter Venskab med de Guder og Gudinder,
Som hun i Hobetal i Odins Himmel finder.

Var du ei Menneskets forlorne Ret en Tolk
O! Ewald, da du hist blant Almues ringe Folk
Fandt Helte store nok til Sang og evigt Nygte,
Skiont Fødslen deres Navn i Nat og Mulm nedtrykte?
Men hvad er ædelt Blod imod en ædel Siel?
Straataget dækker tit en Helt, naar usle Træl!
Du boer i Marmor, stor af ærefulde Fædre,
Kun liden af dig selv. Skal sildig Sang dig hædre
Naar du er lagt i Støv, ei længer frygtelig
For kysset Sandhed, som dog overlever dig
Og vidner om dit Værd for den usædte Alder;
Foragt dit Liv, vær først, hvor Pligt og Ære kalder,
Gaf ei til ædel Daad, men flyv som Fugl afsted,
Vent saa af Musens Haand din Løn, din Evighed.

Hvad er det for en Glands, o Skueplads, der
breder

Ud over dig, som naar en Straalevei beredes
For nogen Guddom? Hist jeg seer den komme, ja!
Det Musers Dronning er, det er Urania.
Hun gaaer ved Ewalds Haand. Fortrolig han begierer,
Og ham til Velbehag hun strax Cothurnen bærer.

Dog denne Sang gaaer ei en Tidspunkt, ei et Land,
 Men alle Jordens Folk i hver en Alder an.
 De første Mennesker staae frem af deres Grave,
 Og Digterens Magie oplukker Edens Have.
 Den første Røst som lød blant Paradisets Træer
 Opvaagner nu paa nye, og Verdens Hændelser
 Udi dens Barndom for henrykte Dren maler,
 Og giennem tusind Aar med sildig Afkom taler.
 Nu svinger Skialdens Flugt sig op til Himmelen,
 At lære Englers Sprog. Nu stiger han igien
 Til Mørkheds Bolig ned de Anslag at udspeide,
 Som mod Guds Billeder fordrifte sig at seide.

Musik og Digtetekunst er' Søstre. Hver for sig
 Kan virke Under nok og være seicrrig.
 Foruden Ord og Pen den blotte Tone taler,
 Den græder, fryder sig, beundrer, lokker, maler;
 Og Sielen hører det, og Dret det forstaaer
 Saa tidt fra spendte Stræng en vældig Tanke gaaer.
 Men naar Euterpes Ben med Skialden sig foreener,
 Naar hiin udtrykker stærkt, hvad denne dristigt mener,
 Naar, Scheibe! Ewalds Kraft af din Fortryllelse
 Blier understøttet, hvor henrives Hierterne!
 Hver Dæmning brydes da, ret som naar tvende

Strømme

Forenes

Forenes i sit Løb og Marken oversvømme,
 De rykke Træer op, de rulle Stene frem,¹
 Og den forbauste Dal kan neppe rumme dem.
 Men store Ermer kun saa stor Triumph fortiente,
 Og Ewald ei i Flæng sin fulde Kraft anvendte.
 Bevæbnet kun hans Sang mod Templets Hvelving
 Lød,

Maar Andagt nogen Fæst til Himlens Lov paabød;
 Da slog hans Cithar de indviede høie Toner
 Om Offerlammet, og om Menneskets Forsoner;
 Hvo herte dem, hvis Tak og Fryd og Kierlighed
 Flød ei ved Korsets Fod i hede Taarer ned?
 Nu høie Hymner han for Landets Vel istemmer,
 Og hver Tilhørers Bryst en dobbelt Ild fornemmer.
 Nu væder han med Graad den Kongelige Grav,
 Og Folket græder med —

Glem ei, min Sang, hvordan han kalder hiin
 tilbage

Som løfter voldsom Arm mod sine egne Dage,
 Han vrister ham af Haand den fæle Morderkniv,
 Og lærer Støvets Søn Værdien af sit Liv.
 Han stiller Sindets Storm, neddysser angstfuld
 Smerte

Og gyder Balsom i det sønderknuste Hjerter.

O! større Digterdaad, end med nådlig Sang
 At bære Heltes Mord og Kigers Undergang
 Til Evigheden — Af! nu ligger den i Støvet
 Din Harpe Ewald! taus, sit Liv sin Klang berøvet.
 Den Haand, som Strængen slog saa sødt, hvad er nu den?
 Kold, uden Følelse, Kog for Forraadnelsen.
 Hvo trøster Muserne? Hvo giver dem tilbage
 En Skiald som dristig tør forladte Harpe tage
 Af Jorden op igien? til dit det milde Skjød
 O! Christian ile de og klage deres Nød.

Skioldung! hør deres Røst, hør de foreente
 Banner.

Din Gunst (saa bede de) beskyttede vore Sønner!
 Naar Sange skielvende sig nærme til Din Fod,
 Udtræk Dit Scepter da, tilsmil dem Kraft og Mod.
 Hvor faaer Camoenen Lyst og Ild og Flugt og Vin-
 ger,

Naar Armod og Foragt den gustne Sanger tvinger?
 Om med Maroner Du bepryde vil Din Stat,
 Deel Løn og Hæder ud! vær selv en Mæcenat,
 Og hver en Gnist af Bid og Smag skal blive
 Flamme,

Dit Norden snarlig skal med Søndens Laurbær
 bramme.

Du

Du skabte Skialde for Dit Folk, og Skialdene
 Skal skabe Dig igien et Navn langt vissere
 End rindende Metal; thi Tiden som udletter
 Hvert Spor af Sallyst Kunst, sin Arm forgieves træt-
 ter

Naar den med daarlig Bold angriber evig Sang,
 Som høit om Musers Ven og Lærdoms Fader Klang.

En Sang om Jøndalen.

— — muscus ubi, & viridissima gramine ripa,
Speluncæqve tegant, & saxea procubet umbra.

VIRG.

Nærværende Stykke har jeg blot kaldet en Sang, for at give Læseren Valget, enten han vil holde det for Ode, Earedigt, malende Digt, eller hvad ham behager. Det har noget hos sig af hvert Slags. I Henseende til den Iyriske Uorden, som hersker deri, og de uventede Overgange, kommer det maaskee Oden nærmest.

Nødvendigt bliver det uden Tvivl, at jeg i Forveien affsondrer den blotte og bare Sandhed fra mine egne digteriske Tilleg, da jeg paa mange Steder i denne Sang har givet min Indbildnings Kraft saa stærk Tøilen, at jeg maa berygte, man ellers vilde holde det ene med det andet for pur Opdigtelse. Jøndalen er virkelig for det meeste saadan, som den her beskrives; Man holder gierne en Digter tilgode, at han forskønner Naturen, dette strider ingenlunde mod den poetiske Sandhed. Der er ikke meget overdrevet i Henseende til Jøndalens Ensomhed, Indighed, Frugtbarhed og Indbyggernes Ensalighed. Ved Bredden af den Søe, hvorom i Digtet tales, gaaer der ind i Siden af Bierget en Hule, som vel ikke er ret stor, men dog værd at anmærke. Gulvet og Hølvvingen ere saa glatte og regelmæssige, som om Kunsten selv havde dannet dem. Naar man banker paa Gulvet, giver det en Lyd, som om man slog paa den største Klokke. I denne Hule har jeg selv været, og den har givet mig Ideen til Jonas Klippe-Pallads. Bemeldte Bierg har og rigtig nok et Slags Granater i stor Mængde. Der kan ellers

ingen

ingen fortænke mig for den Ødselhed, hvormed jeg udziirer det indsevendige i Jonas Bolig. Guld, Eslv, Edelstene koste en Digter jo intet, han er den rigeste Mand i Verden. Hele Skabningen staaer til hans Tjeneste, altsaa har han ikke fornøden at være nogen Gniiser. Kun at han med Smag vælger af Naturens store Forraad, hvad han behøver til sit Piemærke. Endog heri har jeg sagt at iagttage en vis Nimmelighed. Hvorledes, maatte jeg nok spørge, skulde man ellers have menbleret et underjordisk Tempel, naar ei med de Rigdomme, som ere Biergenes egentlige Producter? Hvo som ikke vil troe min Beskrivelse, den stræbe at insinuere sig hos Jona, saa at han kan komme til at undersøge med egne Pine, om jeg har sagt sandt. Jeg veed intet bedre Raad.

Før at gjøre min Sang desto forstaneligere, har jeg hist og her tilføjet nogle smaa Anmærkninger. Endda skal det ikke være overflødigt at give Læseren et Par almindelige Efterretninger om Stedet og dets Beliggenhed.

Midt i mellem Baage og Dovre Sogne i Guldblandsdalen staaer et Field, som kaldes Jætten. Paa den ene Side deraf løber en Elv i Dovre Sogn, ved Navn Laugen, paa den anden Side flyder Otten i Baage Prestegield. Oven paa Jættens høieste Dug staaer Jøndalen sig ned i saa dyb og snever en Kende, at dens Bund neppe kan sees fra det øverste af. Dette er det besynderlige Sted, jeg synger om. Endog som Nordmand forbausedes jeg den første Gang, jeg saae det. Det har noget majestætisk og ærværdigt, men tillige noget mildt og tæffeligt ved sig, som volder at man ugierne forlader det igien, naar man først er kommet derhen. I det mindste forekom det mig saa. Dalens saa Tuddbyggere ere næsten affkaarne fra al Omgang med andre, især skal den om Vinteren være noget besværlig, uagtet Jøndalen ligger ikke langt fra temmelig stærk beboede Baager.

En Sang om Jøndalen.

Hil dig, besneete Fjeld, som reiser stolt
 Din glatte Iffe op imellem grønne Dale,
 Hvor mangen Hildurs Leeg blev holdt
 Saa Blod blandt Nisden flød i Kongelige Sale:
 Din faste Fod omringe nu kun Hære
 Af gyldne Straae, som Løn, til fredsom Flid frembære.

O! gamle Jættefjeld, ved Laugens Bred
 Du saae din Yndlings Skiold, din Dovres Harnisk
 blinke,

Naar han uddrog med Kiempesæd
 I Leding, hørte du hans Sværd mod Pantser klinge.
 Nu hører du kun tæmte Fosses Brusen,
 Og nyttig Kunstes Hiul i jevn og stadig Susen.

Til søndre Kant du kasted og et Blik,
 Hvor Otten sig for dine Fødder krummer,
 Og saae, hvor hellig Oluf fik
 En Høst af Christne Folk, skjønt Daabens Vand end
 krummer

Uf Baageværings Harm ved (*) Tingsvalide,
 Da Bøddel stod hos Præst, og Sværd ved Korsets
 Side.

Hil dig o! Fjeld, ærværdigt Monument,
 Som mangt et Spor af Runes Alder viser;
 En Ild er i min Bræn antændt,
 Som brænder indtil jeg din beste Skionhed priiser.
 Fra Danske Slet til dig paa dristig Binge
 Med Harpen udi Haand min Geist skal sig opsvinge.

Den haster did, hvor paa din Marmorryg
 En enlig Dal, et Eden sig nedsænker,
 Som, selv dine Tinde tryg,
 En yndig Rolighed sin stille Dyrker skienker:
 Hid Nordens Pust og barske Vind ei rækker,
 Her smiler Flora mildt, her intet Ceres skrækker.

Orcaner selv forgieves storme an
 Paa væbnet Bryst, hvormed dem Jætten standser
 Hift oppe, der hvor Lessvemand
 Opsøger kaaden Keen, som paa Snebrynen danser,
 Det

*) Man veed, at St. Oluf tvang Indbyggerne i Nordre Guldbrandsdalen til den Christne Troe. Efter en gammel Tradition har han holdt Ting med dem ved Foden af et Bierg, som endnu heder Tingsvabierget, og derpaa ladet dem døbe i Otten.

Der sikkert. Blye fra riflet Dør ei sparer
 Selv ham, hvis høie Horn anfører raske Skarer.

Saa iiled og det alt for visse Lod
 O! Zinklar, før til dit det solgte Hjerte,
 Fra Nordmands Sigte foer en Braad
 Som giennemtrængte dig med Dødens bedste Smerte.
 Stolt faer du frem, men tapper Døl dig hier,
 Din Støtte kneiser hist i Kringens (*) snævre Stier.

Kom smukke Jøna! hør min Sang,
 Elskværdig Datter af den hyide Jette!
 Op, svare mig med Langspils Klang
 Hver Jonas Nøe, og Krands til Skjaldens Tinding
 flette!

Op Huldré! Jutuler! Hver Jøndals Dre
 For Lændsmands muntre Qvad staae aabent til at høre!

Hvad skuer jeg? Den deiligste Natur
 Sig speiler her, Christal! i dine Bølger;
 Hist reiser sig en lodret Muur
 Som evig Marmorfod i fiskriig Afgrund dølger.

O!

(*) Kringen kaldes den Deslee eller snævre Vas i Waage
 Sogn, hvor Bønderne i Guldbrandedalen 1612 gjorde
 det bekjendte store Nederlag paa Skotterne, og fældede
 sammes Anfører, Oberst Zinklar.

O! Skueplads, som mellem begge Sider
 Af yndig Dal saa skönt et Perspektiv udviider!

Hist bliv jeg vaer en blomstergroet Plak
 Der vil jeg sette mig og Harpen fremme.
 Hæld dig, venkabelige Gran!
 Jeg i din Skygge nye Begeistring kan fornemme.
 Hvad hører jeg? En stille Pladskan lyder,
 En dæmpet Harmonie af Vandets Skid frembryder.

Jeg hører Slag paa tusindstrængen Lut;
 En Tonestrøm, en meer end jordisk Stemme.
 Tys! pludselig blev alt afbrudt
 I Lob, som kunde selv Amphions Lir beskjemme.
 Hvad Følelser, hvad Lyst paa paa Hjertet vælde!
 Kun Himmelborgere saa fæstelig sig melde.

O! hvilket Syn! En Musselskal saa hvid
 Som Verlemor, besprængt med Purpurpletter
 I skummig Fart sig skynder hid
 Og paa sneefarved Sand den gyldne Rind fastsetter.
 To skallede og blanke Guder røre
 Sølvstemte Stræng, og to de stærke Naver føre.

En Nymphe liig selv Thetis; stiger ud,
 Og Blomster frem i hendes Fodspor ile,
 Granater ud af Klippens Brud
 Med en fornøyet Glands mod Nymphen venlig smile.
 Hver Skovens Syn nysgierig sig fremtrænger
 Og Rosens Embryo med BOLD sit Fængsel sprænger.

Alt skuer til. Den gamle Tutul selv
 Af Marmorløst med skieget Nafyn figer;
 Hift styrter sig en sølvklar Elv,
 Hvoraf ærværdig (*) Nøf med langsom Høitid stiger;
 End brænder Blod paa hans de skrumpne Kinder,
 Og Oldings Hierte om sin første Elskov minder.

Tak være dig, du fordums Digteraand!
 Du Geist, som Skialdene blant Fielde leved,
 Ved din guddommelige Haand
 Det undersvangre Bierg er meer end engang revnet.
 Selv giennem Steen af Favnes Tykhed bryder
 Mit skarpe Syn, saasnart almægtig Harpe byder.

Hift vælger frem en usædvanlig Glands!
 Jeg seer et Lav af alle Dalens Huldre,

Hvor

(*) Nøf betyder paa Norsk en Blodgud. Af saadanne be-
 finder sig en i hver Elv.

Hvor Sang, Musik og Leeg og Dands
 Med yndig Bildhed i henrykte Dre buldre.
 O! Nymfhe, som jeg før i Land saae træde,
 Blot din Nærværelse udbreder denne Glæde.

Hvor skøn var hun! En Hals saa hvid og skier
 At Sneen hist, som Jøndals Tinding kroner,
 Misundelig, sig selv fortær'r
 I Graad, som flyder fra dens gamle tykke (*) Broner.
 Paa Purpurkind sig Ungdoms Foraar malte,
 Og Duens Mildhed af de blanke Dine talte.

Et blegrodt Taft fra Skuldre flagred ned
 Til Saalen, som var med Guldlidser bundet;
 Om trinde velskabt' Veltested
 Et søegrønt Baand vellystigen var vundet.
 I kruset Lok balsamisk Rose skimred,
 Paa Alabaster Arm Smaragd og Onyx glimred.

En Strængeleeg hun bar i venstre Haand
 Af finest Gran og Filsbeen udarbeidet:
 Hun rørte den, og al min Aand
 Hensmelted ved hvert Slag, som himmelsk Nøst geleis
 deb'.

Kom

(*) Snekorper, som ligge paa Kanten af et Fjeld.

Kom Klippers Skjald! kom, sang hun, fæl den Ære
At Jona byder dig en Yndlings Navn at bære.

Og er det dig, som min forvoynne Mand
Daakaldte for, du Jøndals Hersterinde!
(Saa skammed jeg) Hun tog min Haand,
Hvor mildt hun trykte den, gaaer aldrig mig af Minde.
Jeg qualtes nær. Jeg efter Manden snapped,
Mit Blod blev fuldt af Gld, og Hjertet febrist flap-
ped.

Følg dristig Ven, sang Nymphen videre,
Følg til hiin Strand, til min fredfulde Hule,
Og syng om det, du der faaer see,
De Under, som sig for vanhellig Forstken skjule.
Strax Naren slog, og Land og Træer veege,
Og Strængeklang, og vi ved Nymphens Slot udstege.

Det var hiint Bierg, som i en svanger Skye
Jndsvøbte stoit sin himmelskneisend Spidse;
Det sendte Dalens Agre Lye
Og Egne frugtbar Dug fra sin veldædig Iste.
Ei var et Bærk med meer Forandring prydet
Af malende Natur, meer Pragt var ei udgydet.

Terrasser hang paa Sisgraae Marmorvæg
 Langt skønnere, end Babyloniske Haver,
 Her Hindbærklasser, hist en Hæg
 Medluder, og beleer den Grædste Bacchi Gaver.
 Høit løfter Ron sin Purpurtop, mens *) Nyber
 Og vilde **) Ulvebær langs Jorden ydmyg kryber.

En hvælvet Dør, som intet Die før
 Har seet, aabned sin forgyldte Bue;
 Staalhedre sprang fra Jaspis Dør,
 Og Synet blindedes af idel Glands og Lue.
 Hvad Kunst hvad Pragt jeg forhen saae, blev borte,
 Palladser Grus, og selv Auroras Kinder sorte.

Nat stræbede mit Die med et Skin
 Som fordred det til Kamp fra alle Kanter,
 Da saae jeg, jeg var kommet ind
 Udi en Sal oplyst af funklende Demanter,
 I Nicher af Azur stod Perle Baser
 Bekrandske med et Løv af evige Topaser.

Guld flød og Sølv i fine Narer ned
 Paa Villerne, som Buens Bægt opholdte,

§

Udi

*) Hyben.

**) Ribis. Det er bekiendt at den i Norge voxer vild, og
 og af bedre Smag, end den som dyrkes i Haverne.

I di sin Høitids Herlighed
 Med Sommer Aftens Pragt fra Loftet Iris straalte.
 Et kiseligt Spring af gyldent Gitter hegnet
 Opfoer og susende i en Rubin nedregned.

Smag denne Drik, som hidtil ingen Skiald
 Har smagt (var Jonas Ord) Hun Vægret foldte
 Med Band af det indviede Fald;
 Jeg drak, min hele Siel et lifligt Ruus opfyldte.
 En Dør sprang op, en Harmonie jeg hørte,
 Mig Nymphen ind i et fortryllet Tempel førte.

Erværdigt Sted! jeg iisner overalt!
 Jeg svimler: Stat mig bi o! Hersekerinde;
 En hellig Nædsel paa mig faldt,
 Siig, hvad for Helligdom har du herinde?
 Til hvilken Gud er' disse Altre viede?
 De Krandsse, Billeder, for hvem er' de indviede?

Tie Skiald, og hør! sang et usynligt Chor,
 Er her dit Lands og Vittighedens Sonner.
 Apollo og blant Klipper boer,
 Og Jøna Nordmænds Mod og Sange her belønner.
 Af traurig Haand naar Digtets Aske settes
 Blant Guder's Roe, her strax et Minde ham oprettes.

Høit hænger her o! Holberg, Norges Ziir,
 Den Strengelæg, som dig hiin Romer laante,
 Du stemte op din muntre Liir,
 Og Dyden klapped glad, og blege Laster daante.
 Du smiled kun, og Daarligheder frøbe
 I Skiul for Dig, dit Skiemt var Overtroens Svøbe.

Bær evig grøn, du Braunmanns Laurbærkrands,
 Til dette Fiold og hele Egnen falder!
 Tullin! udi sin Høitids Glands
 Din Andagt lyse skal for Verdens sidste Alder.
 Du Davids Harpe tog af Brittens Hænder;
 Tændt ved din Sang end mangt et dydigt Hierte brænder.

O! Stenersen, dit Navn skal ei forgaae,
 Mens Iffefjordens Gud bær Qual og Pine
 I sin forelskte Barm, og stræber for at faae
 I kierlig Favn den skionne Ericine.
 Najaden græd, og Guden stod bedrøvet
 Da Harpen (af hvor snart) faldt af din Haand i Stø-
 vet.

Dig bier og en Krands, o! Suhn, vor Ven!
 Skignt ædel rundet op ved Danske Strande.
 Vi kiende i Din Haand igien
 Vor Stut, hvis vilde Lyd med Marons Kunst at blande

Du kun formaer. Hver Norſk din Koes ſkal flette.
 Sid ſeene Parcer Dig paa Jønas Alter ſette!

Hil dig, o! Norſke Flok, ſom haabefuld
 Langs ved Vermeffens Bred ſaa ſkjønt opſpiirer:
 Og du, ſom moedne Frugters Guld
 Apoll alt bær, hvormed han Deliff Lund udziirer!
 Her eders Flid og Sang ſkal og belønnes,
 Her eders Laurbær ſkal i evig Sommer grønnes.

Hvi Hvalving her beſtandig Gienlyd ſkal
 Af ſtolten Sang om Norges Odel give.
 Det ſkjønne Foraar, Sarpens Fald,
 Og Horneels fæle Dragt ſkal evig huſkte blive.
 Melpomene ſkal Nymphen Haanden byde,
 Rheteas Taarer ſkal paa Jønas Kinder flyde.

Nu taugde Choret, og min gandske Siel
 Henrykkedes i patriotiſk Glæde.
 Mig Jøna bød at fare vel,
 Og lod mig ud paa et ophøiet Blomſtersæde.
 Her ſad jeg, og mit Eventyr betænkte,
 Da den ndbredte Dal nye Lyſt mit Die ſkienkte.

Milde leende : g smukke Hytter staae
 Hver paa sin Mark, den Skov og Bække blander.
 Ved begge Sider langse en Aae
 Som Jønæs Dal og hele Egnen vander,
 Jeg vrimsle seer de stærke Dalens Sønner
 Hvis Svend og muntre Flid den fulde Meeg belønner.

En Olding hist med Karvestok i Haand
 Beregner glad sit Arbeids gyldne Renter.
 En Elsker gjør sin Pige *) Baand,
 Og for sin Høflighed et Kys til Aftens venter.
 Den skarpe Segl med hurtig Jver føres,
 Og lutter Sang og Lyst paa alle Aagre høres.

O! muntre Slægt, Uskyldighedens Folk!
 Som Glædens Væld har i dit eget Hierte,
 Hvis Latter er ei Galsskabs Tolk,
 Hvis Fryd forbedres ei af nogen Gift og Smerte.
 Naturens Haand fra andre Folk dig skildte,
 Fordi den ægte Børn af dig opdrage vilde.

F 3

Du

*) Iblant de smaa Tjenester, som elskende bevise hinanden, er ingen almindeligere, end at en Karl, som skær Korn i en Ager med sin Pige, gjør de Halmbaand, hvormed hun skal binde Negene sammen, og saaledes letter hendes Arbeide.

Du elsker frit, og veed af ingen Tvang,
Du kiender ei den usle Høiheds Plager,
Du fattig er foruden Trang,
Og Livets Beger selv paa Bunden sødt dig smager.
Din Stolthed er, at du din ringe Hytte
Med Slottets Pragt og Glands og Uree ei vil bytte.

Erlands Dde til Jutul's Bierget.

Jutul's Bierget ligger i Waage Sogn i Guldbrandsdalen; Ordet Jutul eller Jotul bemærker en Biergtrold. Paa den ene Side af dette Bierg forestilles ved et sælsom Naturspil i den hårde Steen en høi og anseelig Port, som og af Indbyggerne kaldes Jutulsdøren. Otten og Finnen ere to Elve, som komme ned fra hver sin Dal. I Dden tales om Stut og Lur; det første er et krumboiet Horn at blæse i, det andet er et slags Basune af Træ eller Bark. Begge klinge meget stærkt, og bruges til Fields af Hyrdinderne eller de saa kaldte Budeier, deels for Lyft, deels og fornemmelig for at kænse Biernene fra Dvæget. Lyting er det samme, som Lytebær. Meer Oplysning troer jeg ikke Læseren behøver til at forstaae de ubekjendte Ord og Talemaader, som forekomme i denne Sang.

Granfronte Bierg, som med tredobbelt Svar
 Har Dvægets muntre Brøl saa tit beæret,
 Naar det blandt dine Kloster har
 Sig ved din Gavnildhed og Fedme froe ernæret,
 Opløst din Nøst, lad tifold Echo høre,
 Da til din Pris en Døl vil her en Sang opføre!

Jeg skylder dig, mit ædle Bierg, en Sang:
 Mit spæde Die ved din Marmorfod beskued

Klar Soel den allerførste gang,
 Som paa din grønne Top i gyldne Klæder rued.
 Min Bugge, Svøb. og Læg var i din Skygge,
 Og al min Barndoms Lyst paa Dig at boe og bygge:

Jeg vorte til, dig seierrig besteed,
 Forgieves du de steile Sider glatted,
 Til Skueplads for Børneleeg
 Din Gasse meer beqvem, end Blomsterdal, jeg skatted,
 Skiont jeg endnu din beste Pragt ei agted,
 Men kun som Jutul's Huus og Trolds Pallads betrag-
 ted.

Ja denne Trold! Hvor var han fordum gram,
 Da Christnes Troe i Norges Land indsortes!
 Han neppe Klokkens Lyd fornam
 Som alt for nær hans stille Bopæl rørtes,
 Før han til Hevn sit grumme Sind bereder,
 Og kun om Baaben med forbittret Omhøe leder.

Dem fandt han snart. Han tog en Kampesteen
 Og formed den i sine Kiempe Hænder,
 Til, sagde han, gjør Skræk og Meen,
 Hvor jeg som helst med mægtig Arm dig sender!

Hans

Hans skumle Port, ei vant at aabnes, knaged,
 Og sælt ved Jutul's Harm bevægte Hængsler braged.

Jeg gyser alt. Saa' farligt var ei før
 Dit Naboeskab for nys indviede Kirke.
 Knap hellig Ringning Jutul hör'r,
 Før han forsøge vil, hvad hærde't Steen kan virke.
 Men Skade skær ei altid naar der trues;
 Med Tegn paa seilet Kast den Steen kan endnu skues.

Jeg tier om, hvor mangen Møe der var
 Indtaget i hans Skjød i fordim Dage,
 Og om hvor tit han sprudet har
 Af mineraliske Svælg til Folkets Skræk en Drage.
 Jeg skynder mig fra Overtroens Rige
 Den stolte Biergetop med Harpen at bestige.

O! hvilket Syn! Jeg skuer henrykt ned
 Fra Skyers Naboelav til tre adskilte Dale,
 Hvor af forskiellig Indighed
 Naturen syntes selv med trefold Stolthed prale.
 Her Otten sig med Sinnens Sølvstrøm mænger,
 Og Haand i Haand sig frem blant grønne Sletter træn-
 ger.

Hist løfter sig et Fjeld mod Himlen op,
 Og her end et den hele Udsigt standser;
 Stolt viser hiint en sneeklæd Top,
 Mens dette Fyr og Gran i evig Flor omkrandses.
 Ved Foden af den mægtige Beskytter
 I smukke Klynger staae Fjeldbondens glade Hytter.

Af Odels Sæd et gyldent Belte snæver
 Sig om hiin Høi, som den mod Norden dækker;
 Ved Naens Bred lav Elle groer,
 Og mod sin Eiers Jern frivillig Green udstrækker.
 Hiern blinker der en Søe paa Fjeldets Ise,
 Af hele Hjorde Dvæg hist hvidner Sundsteens Spidse.

Her styrter sig (Skæksfulde Yndighed)
 Fra Fjeldets steile Brink igiennem bange Sko
 En Foss med Skum og Brølen ned;
 Hvo mod dens Rasenhed tør sig vel Tryghed love?
 Den spruder Regn paa aldrig sikke Strande,
 Den ruller Klipper, og vil alt til Chaos blande.

Dog, som en vild og grusom Elefant
 Kan tit ved Kunst til nyttig Arbeid bringes;
 Saa Dødens Snildhed ofte fandt
 At allertrodsigst Strøm til Tieneste kan tvinges.

Den

Den maae sit Vand til tørstig Nger leie,
 Og snee Møllehiul i flittig Trældom dreie.

Æns, hvilken Lyd! O! søde frie Natur,
 Hvor muntres jeg ved din den vilde Tone,
 Naar klækket op i gyldent Buur
 Din Arbe, Kunsten, faaer i Stæderne sin Krone!
 En Stut, en Luur fra Fiold til andet klinger;
 Strax føler jeg min Siel sig over Fioldet svinger.

Saa sang og du min Ragnhild! for mig før,
 Naar i min Arm paa dette Bierg du hvilte,
 Og Jutul løtted ved sin Dør
 At see hvordan Naturens Datter smilte.
 O! kiere Bierg, o! lykkelige Dage!
 Mon J ei komme meer, mon aldrig meer tilbage?

Jeg seer dig, og min Siel omfavner dig
 Blant disse Buske, hvor vi fordum vanked,
 Hvor Ragnhild, du saa tit med mig
 Paa purpurklædde Jord den sure Tyting sanked;
 Der irrer du, og sukker, græder, haaber,
 Og Erland! Erland! med asmagtig Stemme raaber.

O!

O! Bierg, hør du min Ragnhilds Sørghyd,
Og igientag mit Navn, saa tit hun kalder;
Med nye Kraandse dig bepryd
Naar hendes Bei blant dine Skygger falder!
Byd viftende Zephirer did at ile
Hvor hun sin skønne Krop udi dit Græs vil hvile!

Negeren, eller Alcazor til Zamire.

En Elegie.

Fra et barbarisk Land, hvor Grumhed Svøben fører
 Hvor Dyd, Natur og Pligt udlees med Foragt,
 Hvor en staalhærdet Slægt, som ingen Medynk rører,
 Har din Alcazors Haand med Slavejern belagt;
 Hvor Folket drikker Blod, og gyldent Støv tilbeder,
 Hvor Trædskehed kaldes Vid, og Uerlighed er Skam,
 Hvor Høihed selv om Nøv, som hungrig Tiger, leder,
 Og fulde Punge gjør' selv Krigsgudinden tam.
 Hvor Elskov først maae Vink af Egennytten vente,
 Hvor Nid paa skuffet Ben forgiftig Edder spyer,
 Hvor fræk Forbittrelse er Sandheds visse Nente,
 Kort: Hvor Palladser kun behøes af vilde Dyr —
 Fra sligt et grusomt Sted din troe Alcazor sender
 Et taarevædet Brev til sit forladte Land:
 Ak vee! Zamire, vee! Jeg seer, at Nøvlyst vender
 De spendte Seil igien mod Gambras kiere Strand.
 Dit billigt Had i mit beflemte Hierte skriger:
 Gid Skibet splittes maae af et retfærdigt Skær!

Men

Men snart min grumme Bøn for Elskovs Sukke viger,

At disse Linier til den min Siel har tier

Maa dog fremkomme. O! min elskede Veninde!

Hvi kan Alcanzor selv ei følges med sit Brev?

Huff om dit Die ei en uvant Taar lod rinde,

(Min Aand omsavnede dig) imens jeg dette skrev?

Er det dig nogen Trøst, da viid, Alcanzor lever,

Men, (Himmel styrk min Pen) han lever ei for dig.

En grum Erindring for mit knuste Sind kun svæver

Om hine Dage, da jeg levede for dig.

Wortfløine glade Tiid! da din Alcanzor hviled

I din den ømme Arm, I Guder, af hvor froe!

Den vellystdrufne Siel frem af hans Dine smiled,

Du trykked ham til dig, og eet var begge to.

Hvor ofte sang du ei: „Alt hvad som Aande drager,

„Er skabt til Fryd og Gld og Kierlighedens Lyst:

„Selv Havets Borger Deel i Elskovs Sødhed tager,

„Selv Madik i sit Muld forstaaer Naturens Røst.

„Grum Løve brøler ud sin Gld for sin Løvinde,

„For pyntet Mage hist Skovduen bryster sig,

„Den glindsendsorte Ravn tilbeder sin Ravninde,

„Hiort elsker Kielen Hind, og min Alcanzor mig.“

Det var din beste Sang. Men aldrig skal jeg høre

Den søde Stemme meer, ei faae et Favnetag,

Ei meer din smme Haand op til mit Hierte føre,
 At du kan føle, hvor det banker Slag i Slag.
 Jeg skal ei mere see vor Palmetakte Hytte,
 Ei høre henrykt meer *) Ballardens stærke Klang,
 Ei Arm i Arm med dig de raske Fødder flytte
 I blomsterfulde Græs ved Negerpigens Sang.
 Ei skal Alcanzor meer et Leie dig berede
 Af Lovens Hud, som ved hans Bue fældet var:
 Hans ufortrødne Flid ei meer skal dig oplede
 De beste Frugter, som balsamisk Skov frembar.

Og føled jeg ei alt i Friheds sidste Dage
 At en usynlig Bold anfaldt mit glade Mod?
 Mit Hierte var sig selv og dig saa tit til Plage,
 Ak! det en Varsel var om hvad os forestod.
 Var jeg aleene, strax der spøgte fæle Tanker
 Udi min matte Aand; Omsonst jeg søgte Læe
 Ved min Zamires Bryst. Paa blomsterfulde Banker
 Saae jeg kun Tidsejer, det stolte Palmetræ
 Udbredede omsonst sin skyggefulde Svale,
 Forgieves raslede et svadsigt Kildevæld,
 Selv Fuglenes Musik (Naturens Trøstetale)
 Blev i mit Dre spildt, og naaede ei min Siel.

Ak!

*) Et musikalsk Instrument hos Negerne.

Ak! den var lukket mod al Fryd, som om mig spilled,
 Høirøstet Eecho jeg med Suk kun hilsede;
 Uvillig mig en Taar paa Kinden ofte trilled,
 Naar du med aaben Favn løb mod mig smilende.
 Hvor ofte sagde du: Alcanzor! sig hvad giemmer
 Hvad Smerte giemmer dog din pinefulde Barm?
 Naturens blide Smil, din Bue, dig, du glemmer,
 Du svælger skjult Forgift selv i Zamires Arm.
 Al Verden synes dig at være tom og øde,
 Af Sorgers kolde Haand dit Mod er trykket ned,
 Dit Die bliver mat, din Ungdoms Morgenrøde
 Forsvinder bag en Sky af tyk Elendighed.
 Saa taled du min Brud. Men tause Taarer runde
 Af kjerlig Medynk ned paa dit trofaste Kind.
 Hvor gierne vilde jeg, men ak! jeg ikke kunde
 Forklare, hvad det var som ængstede mit Sind:
 Mit Hierte spurgte selv, hvorfor det leed saa ilde,
 Men føled kun paa nye det giennemboret var.
 Nu fatter jeg det grændt. Min Skiebne ikkun vilde
 Langt borte viise hvad den os i Nøde bar.
 Du veed hvordan det gif, da du sin Elsker misted,
 Og jeg en Brud, hvis Tab skal evig martre mig,
 Hvordan den hvide Flok som Krokodiller listet
 Sig ind udi vor Fred, og rev mig bort fra dig.

Nu er jeg i en Egn, hvor Vintren barsk regierer
 Den største Deel af det bedrøvelige Aar.
 En stolt og gierlig Hvid hvert Dieblif formerer
 Med nye Mishandling din Alcazors grumme Raar.
 Dog hvad? Hvi klager jeg? Da hist i Bestens Egne
 Som Grumhed giødet har med Millioners Blod,
 Hvor tusind Miles Svælg forgieves vilde hegne
 Omkring Naturens Arv mod frækt guldtørstigt Mod;
 Da tusind Brødre der maa under andre Himle
 Til Trods for Billighed i Naget spændte gaae,
 Skjønt Staters Pest og Skum i tykke Skarer vrimle
 Blant disse Herrer selv, hvis Nag de bære maa.
 Og troer Zamire vel, hvad denne Slægt sig kalder,
 Hvor *) Nales Præster tit selv Blus for Sværdet bær?
 Den eneste, som Gud behagelig paakalder,
 Som ene kiender ham, og ene er ham tier.
 Uffkyelige Troe! Alcazors Hjerte gruer
 For Synet af en Hvid, som for en kammet Snog;
 Endog Naturen selv jeg her med Gysen skuer
 I al sin beste Pragt, Europa er det dog.
 Naar Lysets Konge sig med gylden Stolthed hæver
 Af det troløse Hav, som med Europas Skam

G

Og

*) De Sorte have en fordærvet Tradition om Jesu Christo hvilken de kalde Nale.

Og Laster hæler, mit beflemte Hierte bæver,
 Og Skræk og Angest gjør, at jeg ei føler ham.
 Mildt smilede før min Siel, naar paa fribaaren Iffe
 Han nedskjød rasende sin Emmertændte Brand,
 Hvor du og Frihed var, der var min Lykkes Spidse,
 Der greb Besværlighed min Kraft forgieves an.
 Med Glæde Sveden randt paa mine sorte Kinder,
 Naar Jægerhornet klang, og Hierten fløi afsted,
 Og Spydet hvinede, og hvert et Skit sandt Hinder
 Af Krat og Torne, som jeg kiemped blodig med.
 Jeg loe af Nattens Kuld og Havets kolde Dampe
 Naar jeg paa ensomt Dyb udkasted haabrig Krog,
 Og Tigre tudede, og Himlens blege Lampe
 Fremlokked Udyr, som de stille Bølger slog.
 Hvad Næie blev mig beest, naar kun Zamire smilede?
 Arbeid var Lyst, naar du omfavnede din Ven,
 Og naar jeg ikkun mig i dine Arme hviled
 Saa kom min Munterhed, mit Mod og Kraft igien.

 Men nu! Nu trækker jeg for en tyrannisk Herre,
 Og vander med min Sved en Jord, hvor Pincer
 groe,
 Jeg maae Zamires Favu, Zamires Trost undvære,
 Ja selv i Nattens Skjød den søde Balsomroe.

Knap

Dit kiere Billed min Indbildningskraft opfylder,
Og Nattens Drømme selv kun pine mig med dig.
Hvor ofte tænker jeg i Søvn dig at favne,
Men faaer kun Spøgelse, kun Skygger i min Arm.
Ak! evig evig skal jeg min Zamire savne
Og nære daglig Sorg i denne plagte Barm:
Dog aldrig glemme dig. Dit kiere Navn skal nævnes,
Saa længe Tungen kan fremføre noget Ord.
Zamire! troe forvist, de Hvides Bold skal hævnnes
I hine Egne, der hvor Ret og Frihed boer.

Ode til mine Urtepotter.

— — neu desint rosæ
 Neu vivax apium , neu breve lilium.

HOR.

Sprigtige Veninder,
 Som svige ei, naar Is og Sne
 Med Vintren sig indfinder,
 Men da just tierligst mod mig lee!
 I ægte Billeder
 Paa Benskabs Trofasthed i Nødens kold: Dage,
 Ved eders Syn Philanders Bærd
 Jeg kan med trefold Seier smage.

Naar Skovens Krone tabes
 Og ligger visnet ved dens Fod,
 Naar øde Ørkner skabes
 Hvor skinnende Paradiser stod';
 Naar umedlidende
 Den barste Boreas Naturens Pragt udletter,
 Og lutter Ødelæggelse
 Bedækker Bierg og Dal og Sletter;

Da ad landflygtig Sommer
 I vinke mildt udi hans Nød;
 Og iilende han kommer
 Og giemmer sig i eders Skød.
 Han løfter Hovedet,
 Og gotter sig ved den erholdte Fristads Varme,
 Og hører giennem Vinduct
 Sin udelukte Fiende larme.

Her Hyacinthen smiler,
 Hist brænder Gyldenlakkens Knop,
 Der Tuliproden hviler
 Som snart skal spire malet op.
 Nu stiger blodbestænkt
 En Nellik frem af sit lysgrøne Moderbæger,
 Mens Rosmarinen uforkænkt
 Med Baarens Farve Diet qvæger.

Jeg Gratier seer dandse
 I min Indbildnings Urtegaard,
 Og alle Floras Krandsse
 Er' fletted' ind i deres Haar.
 Hvis derhos Fløitens Lyd
 Ledfager Chloes Sang til mit henrykte Dre,
 Da smelter jeg i stille Fryd,
 Og Nattergalen troer at høre.

Min Siel! du selv har Evne
 At skabe dig en evig Vaar;
 Hvad Lykke kan du nævne,
 Som jo' af dig sin Farve faaer?
 Paa Hofriands stolte Bryst
 Mon en broderet Soel kan Glædens Blomster drive?
 Nei, nei, en sand og varig Lyst
 Maa Hjertet selv forstaae at give.

Tak skee dig, som mig lærte
 Hvad der er sand Lykjalighed:
 Biig aldrig af mit Hierte
 Guddommelige Nøisomhed!
 Dit Tempel skal min Barm
 Og jeg din Offerpræst og Søn og Yndling være,
 Og min Camoene froe og varm
 Skal synge Hymner til din Ære.

Foraars Solen.

En frie Ode.

Hort Regn og Slud, hort Vintrens Tyrannie!
 Hil være dig, du Livets blide Moder,
 Du Dronning blant de skabte Kloder,
 Almagts beste Skilderie!
 Du smiler, og bundfrosne Søe tøer op,
 Du aander mildt, og Fjeldets hvide Top
 Skjønt marmorhaard, dit Bud adlyder,
 Og tidlig Foraars Strøm af fulde Urner gyder
 I den grønsprængte Dal, hvor alt er fuldt af dig,
 Og giennemtrængt af dine Guddoms Luer,
 Hvor hver en Skabning fryder sig,
 Og op til dig, som Glædens Udspring, skuer.
 Din Kraft besvangrer Hæggens Knop,
 Og vikler ud de spæde Blade,
 Du skyder unge Planter op
 Paa den fornyede Jordens Flade.
 Du spreder Vaar og Varme ud,

Hvert

Hvert Blomster om din Upartiskhed taler,
 See denne Tulipan og Agrens onde Krud
 Med lige Kierlighed du lige prægtig maler.
 Hvor er du dog i al din Gierning skøn!
 Du Gaaseurt og Kabeleg forgylder,
 Du farver Engens Kløver grøn,
 Og braaddet Rosenknosp med Purpur fylder.
 Selv Hyacinthens tørre Rod
 Til et fornyet Liv og Flor du vækker.

Med en godgiørende og frugtbar Straaleflod
 Du Millioner Reg udklækker,
 Og hele Jordens Kreds med glade Liv bedækker,
 Som søle, Soel! at du er god.
 Din Barme alle Dyr til Elskovs Lyst opflammer;
 Den vellystfulde Piel hvert Hjerte rammer
 Fra Skabningens Monark til Midens ringe Søn,
 Usynligt Insekt selv sin Mage finder skøn,
 Gaasnart du lumrer i dets Bryst.
 Den hele Skov er Fryd og Lyst
 Og hilser dig i en harmonisk Tone,
 Naar Fjeldets Purpurrand
 Opløfter dig paa din forgyldte Trone
 Som Diet ei for Glands beskue kan,
 Maaltrosten synger kun om dig;

Til dig, til dig den muntre Lærke stræber,
 Naar tonesuld den flager, hæver sig,
 Og ryster Duggen af, som ved dens Fjære flæber.
 Tiuren brummer ud din Lov
 I en harmonisk Bass, hvortil den ganske Skov,
 Og Klipperne omkring i hele Egnen svare.
 Dompapen fløiter sødt, og Trisken slaer an,
 Og den henrykte Vandringmand
 Istemmer selv med denne glade Skare.

Din Mildhed føler selv det stumme Havets Folk.
 Knap lader du dig ned paa Vandets'olanke Glade,
 Før Fiske stimle til, og sprette høit og bade
 Sig muntre i din Jld, og deres Lovsangs Tolk
 Er Vølvens Pladsken. Dig, Naturens Siel!
 Lovsinger oprakt Frøe i sin moradsig Søle,
 Din Priis er det, som Plovmands Træl
 Den stærke Oxe høres at udbrøle.
 Du skaber Lyd udi det glade Faar
 Naar brægende det første Kløver smager;
 Dig vrinsker Hingsten med opblæste Næsebor,
 Naar kaad Medbeiler han paa Flugten jager.

Og jeg! jeg tie stil, mens alt er Fryd,
 Naar al Naturen giver Lyd?

Nei!

Nei! stolte Soel! og jeg vil stemme op:
 Men jeg vil synge Ham som din Uhyre Krop
 Har gjort og antændt med en Straale fra sit Die,
 Den Evige! Den Høie!

Naar jeg af varm og hellig Andagts Haand
 Min Harpe faaer, og Harpen klinger,
 Da faaer mit Hierte Vinger;
 Da svinger sig høitidelig min Hand
 Langt op fra Stevets Baand,
 Og brændende er da den Tak jeg bringer,
 Og sed, som Baarens Lugt, min Røzelse,
 Ja selv min Offerfang saa tryllende
 At al Naturen den til Taushed tvinger.

Som-

Sommer aftenen.

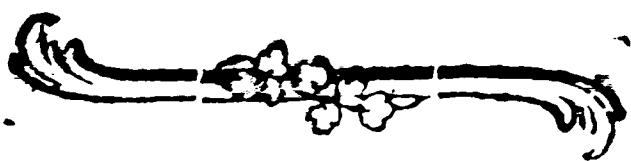
(Phillis taler).

Hvor daler Solen hist, og smilende
 Medglider bag forgyldte Klippetop
 I Vestens Hav! Den qvægede Natur
 Udaander Balsamlugt, og Himlens Dug
 Meddrypper paa hiin spæde Rosenknop,
 Som drifter mild dens blanke Perler, mens
 Den blide Lærke med en dæmpet Lyd
 Paa Nedet qvidrer ud sin Aftensang,
 Og Matteredalen i den grønne Busk
 Høitidelig slaer stærke Toner an,
 Som give Gienlyd i den hele Egn,
 Og fylde med en sød og himmelsk Lyst
 From Vandringmand, som hører henrykt til,
 Og i ærværdig sildig Ensomhed
 Snart standser, og paa Staven støtter sig,
 Snart sidder paa en blomstergroet Plet,
 Og snart ved Bredden af et Kildevæld

Fortæ:

Fortærer glad sin ringe Aftenkost.
 Hans stærke Fod af yndig Harmonie
 Vlier fængslet, og uvillig letter sig
 At gaae fra et saa sødt fortryllet Sted.
 Smag ogsaa du, Alexis! smag med mig
 Den Nektar, som Naturen byder os.
 Opluf din Siel, at Liv og Munterhed
 Kan strømme ind i dig ved hvert et Pust
 Du drager i den ambrifulde Luft.
 See, denne Stund er Elskov helliget
 Og Pan, for hvem vor Andagts Røgelse
 Gaaer op, naar Hvile i sit bløde Skjød
 Indslutter Dagens stviende Allarm,
 Og alting sover trygt i Mattens Favn;
 Da døves ei vor himmelsstemte Luth,
 Af vilde Skrig, af Syslers Klammerie.
 O! huldeste, o! du for hvem min Siel
 Er antændt i saa rene Kølser,
 Som hiin Najades blanke Bæld er reent;
 Alexis! følg til vort indviede Sted,
 Til Hytten, hvor Jasmin og Gedeblad
 Blandt Roser flettet er, hvor Flora har
 Med overdaadig Haand strøet Nelliker,
 Og Natfioler og Levkoier ud.
 Omvind din Tinding der med Daphnes Løv,

Dg tag din Harpe ned af hellig Væg,
Dg syng om Gudernes Belgierninger,
Dg om Naturens Pragt, og om din Brud.
Edm Epheu klynger sig til venlig Bøg
Dg holder den i grønne Arme fast,
Saa skal din Phillis, naar hun lyder paa
Din Stemme, lige froe op til dit Bryst,
Dg lønne dig med samme smilende Ky.

En vred Digters Afsked med
sine Musser.

— — ne faciam, inqvis,
Omnino versus? Ajo. Peream male sinon
Optimum erat —

Her.

Farvel forføriske Gudinder,
Som hungre eders Dyrkere!
Seg ikke meer min Dægning finder
Bed saadan maver Dieneste.
Min Harpe klinger, Bugen skriger,
Det er en ynkelig Duet;
Sy skammer jer, I stemme Diger!
I lønne kun min Trofskab slet.
Derfor vil jeg og nu anvende
Paa velfortient Bebreidelse

Min

Min sidste Kraft, og dygtig Kiende,

Og aldrig mere eder see.

En ussel Sang min Geist bereder

Med Flid til Haan for eders Kunst,

O! gid den maatte ærgre eder!

Saa sang jeg ei, som før, omsonst.

O! kunde den en Gulsot jage

I eders Blod, hvor var det vel!

I skulle da ei meer bedrage

Saa mangen god uskyldig Siel.

Seer til de lykkelige Souner

Som dyrke Dumhed, seer til dem!

Hun anderledes Folk belønner

Og hjælper giennem Verden frem.

See Star som aldrig brød sit Hoved

Med Estertanke eller Bog,

Og naar han sig til Læsning voved

Da blev det høit en Catalog;

Ham Midnats. Stiernen altid hørte

At snorke, saa det raslede;

Han vaagned, aad, til Selskab fikrte

Af lutter Velmagt prustende.

J Grandfere! Hvi vill' J vaage

Bed eders Lampes blege Skin?

Man gaaer med lukte Dienlaage,

J Lykkens Tempel viffest ind.

Hvad hielper det, at Mængden kalder

En Mand skarpsindig, vittig, lærd?

Gaf ind med Biefald af din Alder

Til Barfreds, see hvad den er værd.

For Løiers Skyld prøv at betale

Et Maaltid med din Laurbærkrands,

Din Digtertoes lad den her prale

J al sin beste Høitids Glands;

Jeg vædder, skönt jeg ikke eier

En Skilling paa min hele Krop,

At al din Lærdom ikke veier

Mod en Tallerken Suppe op.

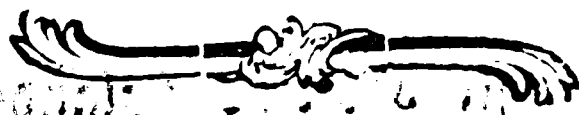
Et Ord endnu til jer, J Unge,

Som føle stærkt Geniets Brand!

§

Hvis

Hvis en usalig Lyst at svinge
 Daakommer jer, da holder Stand;
 For Guds Skyld kiemper, undertrykker
 Slig rasende Begierlighed,
 Slaer Harpen i tusind Stykker,
 Laer kun Apollo blive vred!
 Ved Cult udødelig at blive
 Er ikkun Gias, det kan I troe,
 Langt heller maae I Noder skrive,
 Langt heller fliske gamle Skoe.

Lyri

Lyriske Digte.

1875

Første Afdeling.

Den sande Lykke.

(Efterligning af Hor. 3 Bogs 1ste Ode.)

Som Musers viede Præst jeg driver
Fra deres Altre Pøblens Flok;
Jeg for velartet Ungdom skriver
Og har i sammes Biesald nok.
At gavne og forlyste den
Er Maalet for min muntre Pen.

Skiont en med frygtet Spilr i Hænde
 Behersker kuet Folk og Land,
 Maae dog hans stolte Magt erkiende
 I Tordneren sin Overmand,
 For hvem oprørste Kiemper faldt,
 Hvis mindste Nik bestyrer alt.

Lad være Orgons Rigdom veier
 Lidt meer end det hans Naboe har,
 Lad være, Mar fleer Ahner eier,
 End i Medbeilers Stambog var,
 Som kun vil frem i Verden ved
 Got Rygte, Dyd og Verlighed;

Lad være at Palæmon haver
 Fleer Benner og Opvartere;
 Dem Enden upartisk dog laver
 Gens Vilkaar med den ringeste.
 Hvert Navn i Skiebne's Hiul er lagt,
 Og Døden, alles Lod, blier trakt.

En Lastefuld, som maa forvente
 Hver Stund sin Løn af Hævnens Sværd,
 Kan ei stor Trøst hos Vellyst hente,
 Og Druen selv har ingen Bærd.

Ved yndig Lyd af Cithar Stræng
 Han søvnløs veltes i sin Seng.

Men see uskyldig Landmands Hytte
 Ei Søvnens milde Gud forsmæder;
 Hvor han sit Leie end vil flytte,
 Han altid Røe og Hvile faaer,
 Endog om han i lustig Skov
 Og hos den raslend Kilde sov.

O! den som ei vil meer forlange
 End hvad Naturen trænger til,
 Ham givr ei Havets Bølger bange
 Om tusind Bøir end bruse vil.
 Han frygter ei, han Brev skal faae
 Om Skibe som paa Skagen staae.

Han aldrig over Hagel klager
 At det hans Ferskner skadet har,
 Ei at hans Hovmark ham bedrager,
 At Karet alt for fugtigt var,
 Han ei for Heden jamrer sig,
 Ei Kulden er ham skadelig.

Den Riige Fiskens Plads indskrænker,
 Og fylder op det dybe Vand,
 Han Steen paa Steen i Bunden sænker
 Ved afforderet Bygnings Mand.

Ham synes nu han er for stor
At træde paa naturlig Jord.

Men Frygt og Angst dog ei bortviger,
De følge ham i hvert et Fied;
Om han i væbnet Skib end stiger,
Det samme Selskab dog er med:
Staaer han til Hest, den søle Dag
End sidder hos paa Hestens Dag.

Kan da et Marmorstot ei trøste
Bængstet Hierte med sin Pragt;
Kan ei den forrigfulde høste
Gladt Sind af guldbroderet Dragt;
Kan Biin og Nøg af Hyklere
Ei forebygge Græmmelse;

Hvi skal da prægtige Portaler
Som Avind sig kun støder paa,
Og Bogne, Titler, Capitaler
Blant mine rene Dnsker staae?
Med Riigdom og dens Plager jeg
Mit stille Farum bytter ei.

Til Frue Serpentin.

Efter Horaz 3die Bogs 15 Dde.

Herr Serpentin's forvorne Frue!
 Giv Ende paa dit skammelige Liv.
 Bliv dog til en adstadig Biv
 Nu, Død og Grav din modne Alder true.
 Lad af blant unge Møer at spørge!
 Du kan til dine Lige søge,
 Til andre gamle Kierlinger,
 Hvis Selskab Verden ei behøver meer.
 Sligt, hvorfor man din Danae berømmer
 Ei længere dit graae Matronskab sømmer.
 Hun, som en Geed, maa springe om paa Galler,
 Og synge Arier, og spille Kaart,
 Gaae paa Comedie og fiase Tiden bort,
 Som Modens Lov tillader hendes Alder;
 Men du bør smukt ved Huset blive,
 Og al slags Flanerie en evig Afskeed give.
 Bortføine ere Glædens Dage!
 Kun Suk og Poenitents staaer dig tilbage.

Horas 3die Bog 30 Dde

Til Melpomene.

Jeg har opreist, et Mindesmærke
 Som evigt Bidne om, mig bær,
 Som, naar Egyptens Underværke
 Forgaae, usvækket endda er;
 Som skal i ingen Strøm bortflyde,
 Som Nordenvind kan ei nedbryde,
 Som Tiders Flugt og Dages Tal
 Ei skade skal.

Den grumme Død til mig ei rækker,
 Min beste Deel blier altid ved;
 Min Roes til Efterlægten strækker
 Sin stedse grønne Yndighed.
 Naar Festens Røst i anden Alder
 Til Templet Præsterne opkalder
 Med Vestæ Pigers hellig Ild,
 Jeg end er til.

Man i mit Land skal om mig tale
 Der Daunus fordum Scepter bar,

Og stolt Apuler af mig prale,
 At jeg den første Digter var
 Som, skjønt af ringe Byrd udsprunget
 Har dog Alcæi Versart tvunget
 At underkaste sig med Taal
 Mit Moders Maal.

Dig o! Melpomene, tilskriver
 Jeg Æren for min Evighed.
 Du ene den Gudinde bliver
 For hvem min Stolthed lægges ned.
 Naar du med gunstig Haand vil flette
 En Laurbærkrands, og mig paasette,
 Min Ærelyst da intet meer
 At ønske seer.

Nøisomhed.

En frie Esterlignelse af Hor. 2 B. 18 Ode.

Min lave Stue ikke brammer
 Af Lysekroner, Canapée,
 Gulvtepper, Speil i gyldne Kammer,
 Og Gratier paa Væggene;
 Jeg var ei, Gud ske Lov! blant dem
 Som plyndred Montezumas Hiem.

Jeg ingen Kræmmer har bedraget,
 (Kun store Folk faae der Credit)
 Og Skræderen har aldrig klaget
 At jeg har hans Galuner slidt.
 Nei, paa en ganske anden Kant
 Min Lykke og min Noes jeg fand.

Jeg er en ærlig Karl, og trodser
 Enhver, som andet sige vil;
 At man ei regner mig blant Toffer
 Før jeg frimodig legge til.

Selv blant de Rige findes den
Der ei forsmaaer mig, som sin Ven.

Kan Himlen krone mine Dage
Med større Skienk, end Nøisomhed?
Hver sin Moecenas daglig plage
Med Bønner! Min skal have Fred,
Naar jeg kun i mit Karums Favn
Kan stundum glemme Kiøbenhavn.

Agt, Verdens Træl! hvor Tiden rinder
Som Bølger skyder den sin Fart;
En Maaned kommer, en forsvinder,
Og før du tænker, er det klart.
Du Ubekat! et Liv saa kort
Bør det saaledes fiases bort?

Du i en evig Tummel svæver
Med Muursolk og Dagsonnere,
Og ingen Dag til Ende lever
At du jo faaer en Uergrelse.
Hvad bygger du? En Grav? Jo men!
Du husker ifkun lidt paa den.

Du har ei engang Rum paa Landet
(Hvo tænker sig en større Mand)

Men

Men rammer Væle ned i Vandet,
 Og skaber selv et Stykke Land.
 Dog, ran kun fra det viide Hav,
 Neptun har nok at miste af.

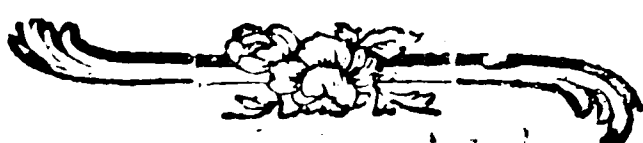
Men naar en fattig Bondes Nger
 I dyb Respect fordrister sig
 At grændse op til din, da tager
 Du tit, hvad ei tilhører dig;
 Og mukker han, Gud hielp ham!
 Da faaer han baade Last og Skam.

At grum Erfaring han da lærer
 At Væl og Træhest ikke staaer
 Og blot for Syns Skyldeparaderer
 I den velbaarne Herres Gaard;
 Med nøgne Børn og Hustrue maa
 Han fra sit Hiem som Betler gaae.

Men hør! imellem os at sige
 (Ehi Pøblen sligt ei vide maa)
 Den fæle Død gjør alle lige
 Det kan du være sikker paa.
 Han gjør af dig slet ingen Stads,
 Fordi du boer i et Pallads.

I Charons Dine er der ikke
 Forskiel paa Prints og Stoderson,
 Forgivees vil du ham bestikke
 Med Guld; og bøje ham med Bøn.
 Han er just i sit rette Fag,
 Naar han kan giøre Hofmod spag.

Men venlig, som en Engel, smiler
 Han mod et stakkels fattigt Skrog,
 Ubuden han til Hytten iiler
 At løse Armod's tunge Nag.
 Nu høre Suk og Klager op,
 Nu sover sødt den trætte Krop.

Krigerens Opdragelse.

En frie Efterlignelse af Hor. 3 B. 2 Ode.

Den Dreng, som engang Sværd skal bære
 Et haardsøgt Liv betids maae lære,
 Og aldrig komme Vellyst nær:
 Han maae ei, som en naadig Frue,
 Paa bløden Seng uirksom smee
 Til Chokoladen lavet er.

Naar Dagen gryer, han alt maa svede
 I Sadelen, og sig berede
 Ved Dvæller til god Soldat.
 Han vænnes maae til alskens Fare,
 Ei være fielen, sig ei spare
 For aaben Lust i fiskig Nat.

Naar sig en Knøs groer til og bliver
 En voren Karl, troe mig, han giver
 Sin Fiende nok at tænke paa.
 Der staaer en Søster, Kone, Moder,

Dg ynker Son og Mand og Broder
Som skal mod denne Løve gaae.

Han følger Fædrelandets Fane,
Dg falder kun paa Vrens Bane,
Det er: i lovlig Krig og Felt.
Hiin, som i Tvekamp Livet spilder
Langt bort fra Vren sig forvilder,
Selvmorder er han, ingen Helt.

Den kække Mand som sig ei krymper,
For Døden, og den feige Stymper
Maae begge lige snart herfor.
Hvo frygtsom Ting til Faren vender,
Ham Skiebnen ei desmindre sender
Bagfra sit haanlig' Banesaar.

Et Navn, som ingen Ting betyder,
En Titel, som kun Daaren fryder,
Forsmaaer den sande Tapperhed.
Al rigget, fiøht og stiaalet Vre
Heel stoltelig den kan undvære,
Sin egen Glands den skinner ved.

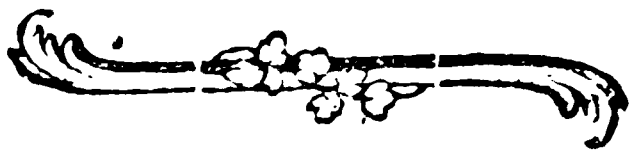
Den med en evig Noes belønner
De saare faa blant Støvets Søner
Som vælge sig dens skarpe Stie;
Den paa Uddeligheds Vinger

Fra nedrig Jord sig høi opsvinger,
 Ætherisk Luft den aander frie.

Paa det min Ode nu maae blive
 Ret Lyrisk, vil jeg ogsaa give
 Dig, ædle Taushed! Deel i den:
 Thi du er Klogskabs skionne Datter,
 Som man saa høit med Rette skatter
 I ser hos en fortroelig Ven.

Jeg ser dens Omgang mig betakker
 Som fuld af Sprækker gierne snakker,
 Og sludrer Fanden Dret af.
 Jeg under Vielke ei tør sove
 Med sig en Nar, langt mindre vove
 Mig med ham paa det falske Hav.

Lit naar Herr Zeus saer lidt paa Vandem,
 Taer han den ene for den anden,
 Og slaer i Flæng med arrigt Sind.
 Løb Lasten end af alle Kræfter,
 Saa hinker Estrassen dog bag efter,
 Og haler den som oftest ind.

Hymne til Spadille.

Ars longa, vita brevis.

Man har nu saa deilige Viser
 Om alt hvad der næsten er til,
 Snart Venus, snart Bacchus man priser,
 Men slet ingen synger om Spil;
 Om Spil som er Gudernes Glæde,
 Og Menneskets høieste Rang
 Min Musa, vær kraftig tilstæde!
 Spadille skal blive min Sang.

Prometheus lagdes i Lænker,
 Og udstod den grummeste Qual,
 Ei, som man i Skolerne tænker,
 For Jld han af Himmelen stjal.
 Hvad hos Lucianus end snakkes,
 Indseer man fuldkomnelig vel
 At ingens Indvolde udhakkes
 For Spøg, eller sliq Bagatel.

Hvad ingen Professor har fundet,
 Derom veed min Musa Besked.
 Jeg (store Triumph) har udgrundet
 Hvorfore Prometheus leed.
 Da han sine Menneſker vilde
 Forlene en tænkende Siel,
 Han lærte dem L'hombre at spille,
 Men Himlen optog det ei vel.

Zeus ſvinged ſin dræbende Torden,
 Og raabte forbittret: Hvordan!
 Er Dyret hiſt nede paa Jorden
 Beprydet med Guders Forſtånd?
 Raart ſees i en Dødeligs Hænder,
 O! Skam, det beſieledede Leer
 Nemise og Codille jo Kiender,
 Og Forcernes Myrte indſeer.

Strax L'hombre i Himlen ophørte
 Som noget, der var for gemeent.
 Baffet man i den Sted indførte,
 Hvormed ingen bedre var tient
 End Seigneur Mercurii Komme,
 Som ſtrængelig Hebe forbød
 At lade Pokalerne tomme
 I medens han Guderne ſnød.

Basset blev da Himlens Regale,
 Og det har det været til nu,
 Skjønt Mennesket (uden at prale)
 Har spillet det dygtig i Smu.
 Thi Pøblen for Jupiters Torden
 Har dog 'nogen Skræk i sin Varm;
 De Store er' Guder paa Jorden
 Og blæse ad Himmels Harm.

I tørstige Sieler, som quæde
 Om Vin, og om Kieresters, Skaal!
 Hvad har vel en Snizer for Glæde
 Mod L'hombre med *) Krukke og Aal?
 Naar hiem I om Aftenen komme
 Med Sielen af Lystighed fuld,
 Hvor tom er da ei eders Lomme,
 Naar Spillerens svulmer af Guld?

Lad Lykken end stundom for Løier
 Forhere det maledede Blad;
 O! Kunst og Behændighed høier
 Dens Billie, og trodser dens Had.

§ 3

Et

*) For deres Skuld, som maatte være ubevandrede i Kunstens Talemaader, maae jeg anmærke, at Krukke betyder en dobbelt Beet, naar Codille tabes, og Aal er det samme, som Stambeet. De fiere Børn have mange Navne.

En Mester ei bringes i Knibe,
 Han veed nok at Skiebnen er blind,
 At man den om Haanden maa gribe
 Skal den gjøre stadige Trin.

Bort Lærdom og boglige Kunster,
 Som ei kunne søde en Mand;
 I fylde kun Hiernen med Dunster
 Men Spil er den reene Forstand.
 Hvor fielden blier Kundskab paaskiønnet?
 Hvad faaer man for Smag og for Bid?
 Man naar lod Spadille ulønnet
 At man den opofred sin Tiid?

Til dig som al Verden bekiender,
 Spadille, almægtige Kaart!
 Min Sang sig da ydmyg henvender;
 O! hvor er dit Navn ikke stort!
 Din Skionhed, hvo kan den beskrive?
 Du er en Gudinde, en Soel,
 Hvis Straaler hver Spiller oplive
 Fra sydlig til nordlige Poel.

En Frølich's skalkagtige Mine
 Der slagter Parterret, som Faar,
 Kun synes mig hæslig at grine
 Naar du i din Ynde fremgaaer.

Thi du er mit Hiertes Armide,
 Og jeg din Rinaldo i Vaand;
 Dig intet paa Jorden skal slide
 Med List eller Magt af min Haand.

Om Krampe og Gift skal forvolde
 (Som tit i din Tieneste skeer)
 At ei mine Fingre kan holde
 Dig og dine Sødkende meer;
 Saa skal du dog aldrig fortrænges
 Af dette dig hengivne Bryst,
 Men smukt i en Kamme ophænges
 Mig daglig til Dinenes Lyst.

Den 28de og 29de Januarii
med tilhørende Selskabs Sang.

Chor.

D! Gienlyd, Norske Klippers Søn,
Oploft din sandrue Røst!
Thi Twillingrigets Sang er skøn,
Og fuld af Høitids Lyst.

Med trefold Tunge du gientag
Dets varme Fryderaab
For Christian, Nordens Velbehag,
Og Friedrich, Nordens Haab,

Foreente Fæst! liig Vaarens Soel
Du komme blid igien,
Og smyk den Oldenborgske Stoel
Med Glands fra Himmelen!

Sang til Kongen.

Bellona har sin Torden

Til fierne Verdner hen;
 Men der var Fred i Norden,
 Og Christian skabte den.
 Fribaaren Landmand roelig
 Qvad bag sin trygge Pløv,
 Og smiled mod sin Boelig,
 Thi Nordbrands Faklet sov;
 Thi Stridens Glavind sov.

Flid laae nedtraadt i Støvet,

De skionne Kunster græd,
 Og af Trompeten døvet
 Sank Musens Harpe ned.
 Som Børge for sit Rige
 Skioldungen Krigen hød
 Fra sine Grændser vige,
 Og Krigen taug og lød;
 Og smysend den adlød.

Høit lyde Fredens Sange

Fra hver lykfatig Braae,

I 5

Og

Og signe tusind gange
 Den Dag, Du fødtes paa.
 Her Danmarks glade Sønner,
 Vor Konge, Fader, Ven!
 Med Millioner Bønner
 Bestorme Himmelen;
 Og seire over den.

Sang til Kronprindsen.

Fød af ædel Kongeslægt
 Til at bære Kronens Vægt,
 Som med Fædres gamle Dyder
 Alt Din Ungdoms Foraar pryder,
 Konge, før Du Sceptret fik,
 Hierters Konge, F r i d e r i c h !

Smag den gode Fyrstes Lyst
 Læs i Patriotens Bryst!
 Stille Graad hans Die blinder,
 Purpur blusser paa hans Kinder,

Elfte Prinds! han tænker sig
Efterverdenen — og Dig.

Naar Du Spiret arve skal
Noeden til Dit store Kald,
Fuld af Visdom, Mildhed, Ære,
Da skal du tillige være
Arving til vor Kierlighed,
Huldskab, Troe og Lydigbed.

Lev vort Haab! Din Dag er stor;
Lev, og udbreed Hæd i Nord!
Indtil fjerde Christians Alder
Enevid paa din Tisse falder,
Sceptret hvile i din Haand!
Danmark blomstre ved din Haand!

C h o r.

Vi hilse denne glade Dag
Med varme Fryderaab
For Christian Nordens Velbehag,
Og Fridrich, Nordens Haab.

O!

O! Gienlyd, Norske Klippers Søn
 Opløst din sandrue Nøst!
 Thi Ewillingrigets Sang er skøn,
 Og fuld af Høitids Lyst.

Selskabs Sang.

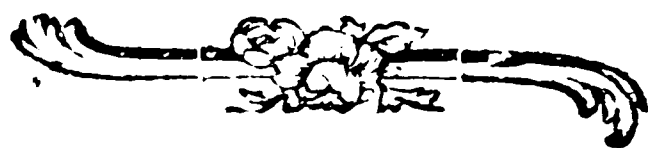
Naar Fyrsten høit og ædelt tænker,
 Da bryster sig det hele Land;
 Den Afgtelse han Dyden skienker
 Antænder hver retskaffen Mand.
 Som Baarens Soel til Liv udklækker
 Den visne Plantes døde Rod;
 Saa Thronens Smil hos Borger vækker
 Lyst, Ære, Virksomhed og Mod.

Da brydes Agermandens Kieder,
 Da voves Liv for elsket Hiem,
 Da er det Moecenatens Hæder
 At hielpe Bid og Indsigt frem;
 Da grubler Lærdom for at nytte,
 Da aabner Gævmildhed sin Haand;

Fra Slottet ned til Straatakt Hytte
 Besieles alt af samme Aand.

Fortiente Egekroner pryde
 Hver Handling, som er stor og skøn!
 Men du, som Solens Lys undskydede,
 Og gved stille Dyd i Lon,
 Fornøstet med den søde Lykke
 At smage Himlens Velbehag;
 O! kunde Sang dit Værd udtrykke,
 Hvad Sang blev det for Christians Dag!

Den store Dag, da Nordens Sønner
 Bær' Høitids Skienk til Thronens Fod,
 Usminket Glæde, varme Bønner,
 Og Troskab, Kierlighed og Blod:
 Den Dag, som Patrioten regner
 For al sin Stoltthed, Haab og Lyst,
 Da hver en Drift til Dyd, som egner
 En Dansk, fornyer sig i hans Bryst.

Zinklars Vise.

Herr Zinklar drog over salten Hav,
 Til Norrig hans Cours monne stande;
 Blant Guldbrands Klipper han fandt sin Grav,
 Der vanked saa blodig en Vande.

Herr Zinklar drog over Bølgen blaa
 For Svenske Penge at stride:
 Hielp dig Gud! du visselig maa
 I Græffet for Nordmanden bide.

Maanen skinner om Natten bleg,
 De Bover saa sagtelig trille:
 En Havfrue op af Vandet steg,
 Hun spaaede Herr Zinklar ilde.

Vend om, vend om, du Skotske Mand!
 Det gielder dit Liv saa fage,
 Kommer du til Norrig, jeg siger for sand,
 Det aldrig du kommer tilbage.

Leed er din Sang, du giftige Trolde!
 Altidens du spaaer om Ulykker,
 Fanger jeg dig engang i Bold
 Jeg lader dig hugge i Stykker.

Han seiled i Dage, han seiled i tre
 Med alt sit hyrede Følge,
 Den fjerde Morgen han Norrig mon see,
 Jeg vil det ikke fordølge.

Ved Romedals Kyster han styred til Land
 Erklærende sig for en Fiende,
 Ham fulgte fiorten hundrede Mand *)
 Som alle havde ondt i Sinde.

De skændte og brændte hvor de drog frem,
 Al Folket monne de frænke,
 Oldingens Afmagt rørte ei dem,
 De spotted den grædende Enke.

Barnet blev dræbt i Moderens Skød,
 Saa mildelig det end smiled;
 Men Rygtet om denne Jammer og Nød
 Til Kiernen af Landet iiled.

Bauz

*) Jeg har hørt forskjellige Meninger om Skotternes Antal.

Baanen lyste og Budstikken løb
 Fra Grande til nærmeste Grande;
 Dalens Sønner i Skiul ei krøb
 Det maatte Hr. Zinklar sande.

Soldaten er ude paa Kongens Tog,
 Vi maae selv Landet forsvare;
 Forbandet være det Niddings Drog,
 Com nu sit Blod vil spare!

De Bønder af Baage, Læssøe og Lom,
 Med skarpe Dyrer paa Nasse
 I Bredebdigd tilfammen kom,
 Med Skotten vilde de snakke.

Læt under Lide der løber en Erie,
 Com man monne Kringen falde,
 Laugen *) skynder sig der forbi,
 I den skal Fienderne falde.

Riffen hænger ei meer paa Bæg,
 Hist sigter graahærdede Skytte,
 Nøkken **) opløfter sit vaade Skieg
 Og venter med Længsel sit Bytte.

Det

*) En bekiendt Elv i Guldbrandsdalen.

***) Blodguden.

Det første Skud Hr. Zinklar galdt,
 Han brøled og opgav sin Aande;
 Hver Skotte raabte, da Obersten faldt:
 Gud frie os af denne Vaande!

Frem Bønder! Frem i Norske Mænd!
 Slaaer ned, slaaer ned for Fode!
 Da ønsked sig Skotten hjem igien,
 Han var ei ret lystig til Mode.

Med døde Kroppe blev Kringen stræd,
 De Navne fik nok at æde;
 Det Ungdoms Blod, som her udfled,
 De Skotske Piger begræde.

Ei nogen levende Siel kom hjem,
 Som kunde sin Landsmand fortælle,
 Hvor farligt det er at besøge dem
 Der boe blant Morriges Fielde.

End kneiser en Støtte paa samme Sted,
 Som Norges Uvenner mon true.
 Vee hver en Nordmand, som ei bliver heed,
 Saa tit hans Dine den skue!

Bernstorffs Bise.

At hædre ham, som mildt udbreder
 Blant sine Brødre Held og Lyst,
 Og dette Livs Elendigheder
 Formilder med balsamisk Trøst;
 At vække Verden til at finde
 En ædel Drift til samme Navn,
 Og lokke Diet til at vinde
 Ved Tanken om den Frommes Savn;

Hertil blev Sang fra Himlens Trone
 Medsendt, og Smag og Bittighed,
 Til dette Brug fik Harpen Tone,
 Og Mandens Hierte Følsomhed.
 Men ak! hvor tit maae Dyd og Ære
 Til Last og Skam sin Krands-afstaae,
 Den Krands som ingen burde bære
 Hvis Siel ei slægted Bernstorffs paa.

Skal Marmor tale, Musen tie
 Om denne Menneskenes Ven?

Skal

Skal ingen skisnsom Sang indvie
 Den store Mand til Himmelen?
 Kan og Camoenens svage Kræfter
 Naae sigt et Emnes Værdighed?
 Nei, ydmigg den kun higer efter
 At skimte Bernstorffs Evighed.

Hvad Troldoms Kunst har skabt det Mørke
 Som Danmark saa fordunklet har?
 Siig hvorfra Løgn fik Sandheds Styrke,
 Og giennem Secler Sceptret bar?
 Den Løgn, at Slaverie ei krænker
 Ærværdig Landmands sande Vel,
 At Arbeid drives best i Lænker
 Og med en underkuet Siel.

Forgieves Sandheds Middag straalte,
 Omsonst Erfarings Stemme lod,
 Despotisk Fordom ikke taalte
 At Kundskab's mindste Glimt frembrød.
 Natur, du upartiske Moder!
 Har du fornedret Mennesket?
 At Broder eies skal af Broder,
 Naar skrev du en saa grusom Ret?

Men Bernstorff var for stor at bære
 Bankundigheds og Fordoms Vaand:
 Saa snart han søled han var Herre,
 Steeg, som en Drn, hans stolte Aand
 Op til den adelige Tanke
 At ogsaa være Menneske;
 Bidt uden for den snevre Skranke
 Som fængsler smaa Belgierere.

Stat op! (saa lod en kierlig Stemme,
 Der taled i hans rørte Bryst)
 „Stat op med Faderfuld at fremme
 „Dit Gudsels Vel, og vær dets Lyst.
 „Bryd, ædelmodig bryd de Lænker,
 „Som tyngte Landets Dyrekere;
 „Hvo Eiendom og Frihed skienker,
 „Han skienker Staten Borgere.“

„Medynksom skue den stakkels Spæde,
 „Som ei endnu sin Jammer veed;
 „Hans Arvegods er Fædres Riede,
 „Han fødes til Elendighed —
 „Hvor synke de modløse Hænder!
 „Skienk Algermanden selv sin Høst:
 „Strax virksom Løer ham antænder,
 „Strax yder han sin Svæd med Lyst.“

„ Vær Fader! See hvor Dyden græder
 „ Dens Spiir bortstødes med Foragt.
 „ Fortvivlelse gjør stemme Sæder,
 „ Og Armod staaer med Last i Vagt.
 „ Byd Velstand og Tilfredshed hæve
 „ Din Undersaat op fra sit Fæe;
 „ Lad Æren i hans Barm opleve,
 „ Og adle ham til Menneske.“

„ See Hytter, hvor de barste Binde
 „ Naar rystend' Olding i sin Krog,
 „ See Engens grønne Pragt forsvinde,
 „ Suurt Vand og Moes dens Sted indtog.
 „ See den af Klinte skjulte Alger,
 „ Læs her at Dykkeren var Træl;
 „ Ja see det mavre Dvæg som tager
 „ I sine Herrers Baande Deel.“

„ O! hvilken Mark! hvor skøn og herlig!
 „ Hvor viid for din velgjørend Nand!
 „ Føl stolt dit Kald, og udræk fierlig
 „ En hielpsom, viis og stadig Haand.
 „ Gaf saa, naar du er mæt af Dage,
 „ Til dine Fædres Fred, og sig:
 „ Jeg lod en Efterlæggt tilbage,
 „ Som jeg har selv gjort lykkelig.“

Saa lod den blide Nøst, der førte
 O! Bonde, din betrængte Sag.
 Med villig Hu din Værnstorff hørte,
 Og skynded frem din Friheds Dag.
 Det blotte Skin af Tab kan skrække
 Den feige Egennyttens Son,
 Men Værnstorffs Mod kan intet skrække,
 Han i sit Offer seer sin Lon.

Forgieves Bierge sig opskjæde,
 Beskjemmede de snart forsvandt.
 Han gik sit Maal som Helt i Møde,
 Og kiempede og overvandt.
 Landmanden eier nu sin Alger,
 Nu er ham Joraars Regn til Lyst,
 Med trefold Fryd han nu modtager
 Af Himlens Haand en frugtbar Høst.

Arbeidsomhed sit Hoved reiser,
 Og Ceres giver Flora Haand;
 Meer aromatisk Stakken kneiser,
 Meer kiernetungt er Høstens Baand.
 Med Landmands Velstand Mod frembryder,
 Hans Søn opdrages ei til Træl,
 Men til at øve Borgerdyder,
 Og bruge Niigdoms Gaver vel.

Hvad fieldent Monument henrykker
 Din Siel, forbauste Vandringmand!
 Hvor uligt hine Kunstens Stykker
 Som hylede for en Tyran!
 Siig, Marmor! hvem du meest gjør Ære,
 Den, dig fortiente, eller gav?
 Hvor sødt, taknemmelig at være!
 Hvor stort, at leve i sin Grav!

Barbar, som dine Brødre plager,
 Gik bort, thi Stedet helligt er!
 Du Ophavsmand til Suk og Klager,
 Hvor saare liden blier du her!
 Smil haanlig i dit Herresæde,
 Og dit forhadte Spiir udstræk!
 Nyd' umisundt den usle Glæde
 At være dine Slavers Skræk!

Men viid og føel, hvor du foragtes
 Af hver, som dig foragte tør:
 Net som et Udyr du betragtes,
 Der stoler kun paa sine Klør.
 Kun net jen Kong dens Skiendsel dækker
 Som feider mod sit Fødeland;
 Og den som Bondens Velmagt brækker,
 Læel Statskunst! siig os, hvad gjør han?

Men Himlen blidelig velsigne
 De ædle, viise, kække faa,
 Hvis Hjertes dit, o! Veru storff, ligne,
 Bekrandsset deres Navn skal staae,
 Og glimre stolt i Nygtets Tempel
 Blant velfortiente Borgere;
 Og deres lysende Exempel
 Skal aabne Verden Dithene.

Den store Tidspunkt, fuld af Glæde,
 Seg alt i Aanden forudseer,
 Da Frihed skal paa Lænken træde,
 Og Slaverie ei være meer.
 Den kommer, Trællens Jubelhvile,
 Den kommer vist, og Veru storffs Land
 Skal høitiidsfuld fra Himlen smile
 Med paa de sønderlidte Baand.

Thorvald Bidførle.

Om denne brave Jælander kan man læse i Kammerherre Suhms Danmarks Historie Tom. 3 p. 223. o. f. Saadan en Character, som Thorvalds, skal der ledes efter endog i vor polerede Alder, hvorfor det er saa meget mere mærkeligt og frydefuldt at antrefte den i en raæ og blodgierig Tid, hvor man mindst ventede noget, der gjør Menneskeligheden saa stor Ere. Dette besynderlige Phenomen gjorde og saa stærkt Indtryk paa mig, at jeg ikke kunde modstaae den Fristelse at synge derom i gammeldags Riempeviise Maner. Enhver, som kiender Mad. Bones Skuespil Gorm den Gamle, seer strax, at Thorvalds Viise er gjort til Concertmester Hartzmanns skønne Melodie paa Sangen: Kolf Skattekonge feig og ræd o. s. v., hvis Omqvæd endog her er efterlignet.

Svend Tveskieg havde sig en Mand

Om Thorvald heed;

I Leding rast og bold var han,

Men blid i Fred.

Hans Snekker seiled vide om

Fra Havn til Havn,

R 5

Og

Dg gjorde, hvorsomhelst de kom,
 Berømt hans Navn.
 Men Thorvald har reddet sin Konge.

Han købte Fanger, gav dem frie,
 Og klædte dem,
 Og sendte Mænd fra Slaverie
 Til Huis og Hiem.

Og mangen Viding fik sin Søn
 Sin Alders Trøst,
 Og mangen Møe sin Veiler fik
 Sin Ungdoms Lyst.

Men Thorvald har reddet sin Konge.

En ærlig Kamp var Thorvalds Fryd,
 Høit var hans Mod,
 Men aldrig dyped han sit Spyd
 I Svages Blod.

Han fulgte Svend paa mangt et Tog
 Med Herreskiold,
 Og hans Nærværelse forjog
 Al grusom Bold.

Men Thorvald har reddet sin Konge.

De hidse Seil i høien Noa,
 Det var Kong Svend,

Han færdtes over Volgen blaa
 Med sine Mænd:
 At gieste Bretland var hans Ngt,
 I Land han stæeg,
 Og alting for hans Overmagt
 Tilbage veeg.
 Men Thorvald har reddet sin Konge.

Men Bretlands Hertug ikke sov,
 Han samlede
 En talrig Hær i mørken Skov
 Af Nyttene.
 Den Danske Trop kom ilde an
 Ved denne List,
 De bleve fangne Mand for Mand,
 Og Svend tilsidst.
 Men Thorvald har reddet sin Konge.

Og hør du Fangesoged sin,
 Og mærk mit Bud,
 Du skynde dig i Taarnet ind,
 Fær Thorvald ud!
 Ei sømmer Vold og Fængsel den
 Hvis tappre Haand
 Har løst saa mangen saver Sveyd

—
 Af Trældoms Baand.

Men Thorvald har reddet sin Konge.

Strax kom til Taarnets Dør en Mand
 Med dette Bud.

Men Thorvald svor en Fed paa Stand:

Jeg gaaer ei ud!

Jeg frie, og Kongen blive her

I fremmed Bold!

Nei, da var Thorvald aldrig værd

At løste Skiold.

Men Thorvald har reddet sin Konge.

Saa stor er ædle Sieles Magt;

Enhver blev frie

Paa Thorvalds Bøn, og for den, Agt

Han var udi.

Og aldrig glemte siden Svend

At viise sig

Imod sin Ungdoms brave Ven

Taknemmelig.

Men Thorvald har reddet sin Konge.

Svend Tvefleg sad hos Ol og Misb

Med Konger fleer,

Dg flappede paa Hynde blød :
Sid Thorvald her !
Din Fader styred aldrig Land
Som en af os,
Men den er Jarl og Edelman
Der naaer din Koes ;
Thi Thorvald har reddet sin Konge.

Niels

Niels Lembaks Bise.

N Justitsraad Mallings Bog om Dankes o. s. v. store og gode Handlinger har Niels Lembak en vel fortient Plads. Der kunne de af mine Lesere, som ikke allerede kiende denne fieldne Mand, faae fuldkommen Efterretning om ham. Han har levet i loore Tider. Min Sang er kun en simpel Fortælling om hvad han har gjort til Agerdyrkningens Opkomst i sit Fædreland, uden mindste Tillæg eller poetiske Sminke. Af det sidste Vers sees, at Stykket er egentlig gjort til at være en Klubvise, men kan derfor gjerne synges i hvilken patriotisk Forsamling det skal være.

Niels Lembak var en Hædersmand i Norge,
 Ett Lands Velgjører, Lærer, Ven,
 Som for sit Navn behøved ei at borge
 Et Sted i Rangforordningen.
 Han glimred ei ved Hoiheds Glands,
 Og ei ved Krigens Laurberkrands.
 Hans Minde skal velsignet staae,
 Saa længe Plov og Harv kan gaae.

En syrig Drift bandt tidlig Lembaks Hjerte
 Tit sine tapre Fædres Land ;
 Han længtes med en utaalmelig Smerte,
 At vorde det en gavnlig Mand ,
 Og aagre med sit Pund og Tiid
 Ved uberømt og stille Flid.

Hans Minde skal velsignet staae ,
 Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Stor for hans Mand blant alle Nærings Stænder
 Var den , som i sit Ansigts Svæved
 Fremloffer Brød med arbeidsvante Hænder ,
 Og gjør sin Stats Lyksalighed.
 Thi uden Brød hvad er et Land ?
 Var Mundheld hos den kloge Mand ,
 Hvis Minde skal velsignet staae ,
 Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Sin Videnskab han nu af alle Kræfter
 Udbreded i sin valgte Kreds ;
 En Bondes Navn var alt han tragted efter ,
 Han søled det , og var tilfreds.
 Han søled al den Værdighed ,
 Som boer i taus Arbeidsomhed.

Hans

Hans Minde skal velsignet staae,
Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Fra Arilds Tid hist Gaarde ligge øde
Og sukke efter Dykers Haand,
Kun Tidjel, Krat og Lyng er deres Grøde,
De overtale Lembaks Aand.
Velan! bliv min, bliv nyttig Jord!
Lød venlig Patriotens Ord.

Hans Minde skal velsignet staae,
Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Strax Uglen og de vilde Dyr maae flytte
Fra deres gamle Bopæl ud;
For Mennesker den halvnedfaldne Hytte
Paa nye indretter Lembaks Bud.
Hans Vink gjør Eng og Ager reen
Fra hele Dyffer moesgroet Steen.

Hans Minde skal velsignet staae,
Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Til Markeskiel forviiste maae de hegne
Med stolte Mure om hans Jord,
Han rydder, saaer og planter allevegne,
Og alting trives, alting groer.

Det varer kun en stakket Tid,
 Saa triumpherer Lembaks Flid.
 Hans Minde skal velsignet staae,
 Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Den hele Egn hans Kunst paa nye opmaler,
 Knap kiender han den selv igien.
 Men hvilken Røst! hvor hans Exempel taler,
 Og vækker Agerdyrkeren!
 Sit sande Vel hver Naboer troer
 Er blot at følge Lembaks Spor.
 Hans Minde skal velsignet staae,
 Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Mon Lembaks Flid til egen Binding higer?
 O! hvad er Guld for sliq en Siel!
 Han prøvet Dyd og Stræbsomhed beriger,
 Selv har han nok i Brødres Vel.
 Han skienked Norge mangen Mand
 Ved sig i Drift og Mærings Stand.
 Hans Minde skal velsignet staae,
 Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Landmanden ei en større Ære fiender
 - Udi Niels Lembaks hele Egn,
 End den at faae af hans agtbare Hænder
 Et Brev og Plovens Sølvtegn.
 Thi Lembaks sandrue Tegn, det gialdte
 For hvad det burde overalt.

Hans Minde skal velsignet staae,
 Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Sin Yndlings Tid han og i Landsbye Biser
 Befang for Klippens muntre Søn:
 Han Agerbrug og Stræbsomhed anpriser
 Enfoldig, yndig, varm og skøn.
 Sid hver, som hær en Digters Navn,
 Som Lembak, sang til Folkegavn!

Hans Minde skal velsignet staae,
 Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Mens Æren, som han stolt undroeg i Live,
 Forfølger ham med *) Marmorroes,

Bi

*) Niels Lembak har io ogsaa sin Mindes Steen paa
 Jægerspris.

Vi, Brødre! og hans Minde ville give
Et velmeent Hæders Sted hos os.
Den største Mand har ingen Skam
Af det vor Klub besynger ham.

Niels Lembaks Roes skal evig staae,
Saa længe Plov og Hærv kan gaae.

Stærkoder.

En Klub Sang.

Urrig slog Stærkoder Rynker paa Næsen,
 Der han saae Ingels vellystige Bord,
 Kieltringer! hvad er det her for et Bæsen?
 (Saaledes lode hans truende Ord)
 Er dette at leve paa Nordisk Maneer?
 Ei Kiemper, men kielne Sydboer jeg seer.

Stammer du ned fra de mægtige Froder,
 Du som har sig en ukongelig Siel?
 Du gjør en god Dag. Din trolose Moder
 Lod sig vist frænke i Løn af en Træl.
 Mens Sværdene rusne, Stegvendere gaae,
 En ærlig harst Skinke man neppe kan faae.

Med Leires Konning hvo ikke vil rage
 I Ingles Indvold, blier her ikke mæt:
 Helte fra Oldtids ukonstlede Dage
 Finde her neppe en spiselig Næt.

De bløde i Sæder, og feige i Krig,
Kong Jungel! til Taffels de helst gaae hos dig.

Saa taled *) Wisins haardknoklede Bane,
Kongers og Voldmænds og Riddingers Skræk;
Det var fra Ungdommen blevet hans Bane
At være bitter, uhøflig og fræk.
Den pyntede Hofmand Benauelser fik,
Af Angest hans Madlyst aldeles forgik.

Hof Spillemanden tog Harpen i-Hænder,
Haabende dermed at stille hans Harm;
Men ham Stærkoddet et Steegebeen sender
Midt i hans Hænder med drabelig Arm.
En sørgelig Ende den Lystighed fik,
Der vankede Hysten for Sang og Musik.

Dronningen selv vil med Begeret prøve
Om ei et Smil var at lokke af ham,
Om denne barske og snysende Løve
Skulde ei kunne med Vin gøres tam.
Hun rækker ham Skaalen, han slænger den hen,
Den Grobjan! og spilder hver Draabe i den.

*) Wisin var en grim Russisk Troldmand og Kiempe
som Stærkoddet overvandt og ihjelslog.

Skönt han nu syntes forhærdet at være
 Mod al Fjernsielse uden for Krig,
 Tør jeg dog vove min digterste Ære,
 (Om nogen af jer vil vædde med mig)
 At Pounce havde gjort ham saa mild, som vor Kat,
 Naar den i sin Pote en Maus griber fat.

Synet af Klubbens fortrolige Bølle,
 Lugten og Dampen, som stiger deraf,
 Det blev alt meer end han kunde udholde,
 Om han fik Held til at bryde sin Grav,
 Men nipped han blot til det rygende Glas,
 Han bad os ved første Bacans om en Plads.

Pouuchens Dyder.

En Klub Sang.

Min Doctor er en ærlig Mand,
 Han siger: Du maa drikke
 Alt hvad du vil, undtagen Vand,
 Det ene duer ikke,
 Med mindre det bliver lavet til
 Med Rom, Citron og Sukker,
 Thi da du intet finde vil
 Som Tørsten bedre sukker.

Og mange Ting forvoalde Tørst
 Som man knap skulde tænke,
 Men dog Erfaring lærer. Først:
 I fald du faaer en Enke,
 Der piner dig til døde med
 Sin salig Husbonds Dyder,

Da bliver Gaven tør og heed,
Pouche qvæger da og fryder.

Dernæst: Om du har en Rival
Som din Clarice sælger
Ein Haand ser Guld, da er du gal
Saafremt du Strikken vælger.
Nei! dersom du paa saadan Spot
(Som gierne fæer) fornemmer
En hæstig Lyst til noget vaadt,
Pouche gjør, du alting glemmer.

Fremdeles: Om du i en Til
Den Daarffab har begaaet
At lide paa en Hofmands Emil,
Og dog ei Embed faaet;
Saa troe din Doctor paa hans Ord,
Han vil dig ikke ilde:
Pouche er paa denne falske Jord
Den beste Trøstekilde.

Tilfaldt: Hvis Plutus dig har glemt
Med sine gyldne Gaver;

Da er det sandelig heel flenit,
Dog, om du endda haver
Credit hos nogen ærlig Bert
Kun paa en tre Marks Bolle,
Skal du, for den er halv fortært,
Dig for en Croesus holde.

Paa en Bøns Fødselsdag.

Da Du treen frem til Lysets Rige
 Fra Moders Skød, saa stod en Pige
 Som otte smukke Søstre har,
 Og smiled ved Dit første Veie,
 Og sang: "Den Dreng, Ham vil jeg eie!"
 Giet nu, min Bøn! hvem Pigen var.

Skjønt jeg har kaldet hende Pige,
 Var hun just ei Elminers Lige,
 Langt høiere var hendes Rang.
 Endnu kan Du det ei begribe?
 Endnu er Du i Tvivl og Snibe?
 Tænk otte Søstre! — tænk paa Sang! —

Du! jeg vil dig ei længer plage,
 Men ikkun hendes Sang gientage,
 Den var, som Fuglens', sød og frie:
 „Du skal min Søu og Yndling være;
 „Min egen Kunst jeg Dig vil lære,
 Din Siel er skabt til Harmonie.

„ Og denne Kunst Dig selv skal fryde,
 „ Og ofte Lindrings Balsom gyde
 „ I et beflemt og saaret Bryst:
 „ Hver Kreds, hvori Du er tilstæde,
 „ Den stemme skal til Sang og Læbe,
 „ Og være mange Benyets Lyst.

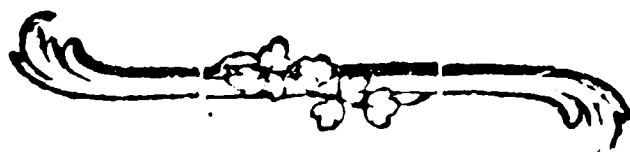
„ Med dig vil Skialden dele Krone,
 „ Thi Du skal aande Liv og Tone
 „ Ind i hans Miin, og staae ham bje;
 „ Naar han til Himlen sig opsvinger,
 „ Du laaner ham Musikens Vinger,
 „ Og løfter ham ved Melodie.

„ Jeg veed, at Du kan ei fornemme
 „ Din troe Benindes blide Stemme,
 „ Mit lille følesløse Noer!
 „ Men jeg vil selv i Tiden vælge
 „ En Digter, som Dig skal fortælle
 „ Et hvert af disse mine Ord.“ —

Her endte hun — Jeg nød den Ære,
 Den Skionnes Budskab dig at bære,

Jeg

Jeg blev den Skiald, hun loved Dig.
O! maatte jeg den Vellyst smage
Paa hver af Dine Fødselsdage
At see Dig glad og lykkelig! —

Det

Det orthodore Afguderie.

En Drikkevisse.

Om lidt Hedenskab blev bragt
 Ind i vore Planer,
 Mon det derfor strax var sagt
 Vi var' Indianer?
 Ei! hvad kiere vi os om
 Nøblens hierneløse Dom!
 Skienker, drikker Nøblens Skaal
 Som har ingen Hierne!

Folk af Smag og fin Forstand
 Ei om Troen spørge;
 Lad enhver (saa taler man)
 For sin egen sørge.
 Naar man ikkun ydmyg troer
 At Fornuft i Kiolen boer,
 (Bivart vor forgyldte Tiid)
 Kræves der ei mere.

Brødre!

Brødre! det Afguderie

Som jeg vil tilraade,
 Staaer hos streng Orthodorie
 I den største Naade.
 Frygter ei for Kirkens Van,
 Ei for Sværd, - for Baal og Brand,
 Platos Navn det er vor Skyts;
 Platos Skaal vi drikke.

Tre Gudinder vælg vi

Os især at dyrke,
 Der kan vanke Harmonie
 I sin fulde Styrke.
 Med Han-Guder vill' vi ei
 Hæve at bestille, nei!
 Vi vill' drikke deres Skaal,
 Og i Noe dem lade.

Skionne Costre, Gratier!

Hører voré Bønner!
 Seer, for eder knæle her
 Alle Klubbens Sønner,
 Værdiges at stige ned
 Og med eders Indighed
 Pryder hvert et Glas, som skal
 I vert Selskab tømmes!

Elsker og beskytter os!

Danner vore Cæder,
At Misundelsen til Trods,
Som vor Noes begræder,
Det maae spørges fiern og nær:
Gratiernes Klub er der!

Evig Eders Altre staae
Inden disse Begge!

Lyri

Lyriske Digte.

Anden Afdeling,

bestaaende

af

Aandelige Sange.

Christnes Haab.

Tak skee dig, Gud, at jeg kan tænke.
 Foruden Skræk paa Død og Grav!
 Jeg veed, du mig paa nye vil skienke
 Det Liv, som du mig engang gav:
 Jeg veed, jeg er udødelig,
 O! hvor den Tanke qvæger mig!

Saa vist som Jesus Christus lever
 O! Fader, hos din høire Haand,

Saa

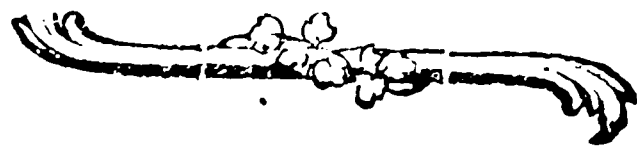
Saa vist af Gravens Grus sig hæver
Min glade uforkrænkte Aand.

Saa vist som han er død for mig,
Skal disse Dine skue dig.

Min Troe, mit stolte Haab sig grunder
O! Herre, paa dit eget Ord;
En Tøddel deraf gaaer ei under,
Forgif end Himmel, Hav og Jord.
Hvad du har sagt, staaer evig fast,
Om Firmamentes Hvælving brast.

Og dette skal dog engang hændes
Paa din den store Nædsels Dag,
Naar Elementerne skal tændes
Og smelte hen med voldsomt Brag,
Naar al Naturen blandes skal,
Og dræbe Tiden ved sit Fald.

Men jeg skal være vel tilmode,
Og synge midt i Verdners Nød,
Skal iile op fra denne Klode
O! Fader, til dit milde Skjød,
Og see paa dens Ruiner ned
Tryk i min egen Evighed.

B O N .

Forleen mig Kraft at elske dig,
 O! du som først har elsket mig,
 Mit Livs og Bæsans Herre!
 Tand hellig Barme i mit Bryst,
 At jeg med virksomt Mod og Lyst
 Udbrede maae din Ære.
 Giv Lydighed mod dine Bud,
 Og lad min Troe, o! store Gud,
 Dig moedne Frugter bære!

Leed mig, o! Fader, ved dit Raad;
 Velsigne hver en Drift og Daad.
 Som jeg mig foretager!
 Regier mit Hierte ved din Hand,
 Og løs det skiendelige Baand
 Som mig til Jorden drager!
 Hold stedse mig for Dinene
 Min evige Bestemmelse;
 Saa jeg alt nedrigt vrager!

Mit

—
Mit Borgerkab i Himlen er,
Dg Flytnings Timen maaskee nær,
Da Sielen skal afføre
Sit Støv, og hæve sig til dig,
Dg adles, blive Engleliig,
Dg Englers Gierning gjøre.
O! at jeg være maade berced.
Bed Dyd og luttret Hellighed.
Din Stemmes Kald at høre!

Længsel efter Christum.

Usynlige! min Tanke hæver
 Sig op til dig hos Kraftens hvire Haand.
 Min Røst blier mat, min Tunge bæver,
 Min stolte Flugt fornemmer Stevets Vaand.
 O! styrk min Siel, naar den vil tænke dig,
 Omsonst den ellers kun udmatter sig.

Lyksalige de Dine vare
 Som Himlens Lust, dit milde Nafn, saae!
 Lyksalige de Dren vare
 Som hørte Livets søde Ord udgaae
 Af dine Læber! Ja, hvor salig var
 Den Arm, som Gud i Risd omfavnet har!

Men jeg, jeg seer dig ei, ei hører
 Din Røst, ei kan omfavne dine Knae;
 En hellig Længsel mig oprører;
 Min Siel er tændt for dig, usynlige!
 Den brænder høit af fierlig Andagts Ild;
 Du boer i Lys som ingen kommer til.

Net ingen! Før Leerhytten falder,
 Som fængsler Sielen til et syndigt Liv,
 Før du fra Gravens Grus udkalder
 Din kiste Arv ved et fornyet Bliv.
 Da skal jeg see den Ven jeg havde tier,
 Forsoneren, min Jesum, som han er.

Da skal jeg med forklaret Die
 Beskue ham, paa hvem jeg troet har,
 Naar han nedstiger fra det Høie
 At krone den, som troe og lydig var.
 O! hvilket Haab! min Gud, min Salighed!
 Da er jeg din, og din i Ewighed.

Da aldrig meer skal jeg dig miste,
 Men evig tryk udi dit Rige boe;
 Da skal ei Synden mere friste
 Mit Kød og Blod, og dræbe Hjertets Roe;
 Da skal mit Støv faae Englers stolte Rang,
 Min Røst skal blandes med Cherubers Sang.

Der

Der er ikke Salighed i nogen anden.

Ap. G. 4, 12.

Næmnelig jeg knæler ned
 O! Herre, for din Trone,
 Barm Hiertet med din Kierlighed,
 Lær Munden Andagts Tone!
 Modtag' mit Offer, skönt det er
 Med Skyld og Brøde blandet,
 I Jesu Troe jeg det frembær,
 Jeg eier intet andet.

Hvo er jeg, Herre, at jeg tør
 Min Aand til dig ophæve?
 En ussel. Orm, et knuset Rør
 Som kneiser for at bæve —
 Dog, hvilken Røst! „I skulle faae
 „Hvorom I dristig bede;
 „Der aabnes, naar I banke paa,
 „I finde, naar I lede.“

Jeg hører dig, livsalig' Mund,
 Og styrkes af din Stemme,
 Og vil i Hjertets dybe Grund
 Dit Naadeløfte gemme.
 O! hvilken Trøst for Syndere —
 Hvi slaer du saa mit Hjerte?
 Hvi blandes, lidet troende!
 Din Salighed med Smerte?

Min Gud! du veed og kiender best
 Den Sorg mig sønderknuser,
 Den ubehagelige Giest
 Mit onde Hjerte huser;
 Den Fiende af min Dyd og Fred,
 Som i min Barm jeg nærer,
 Som trykker mig i Støvet ned,
 Og Sielens Rang vanærer.

O! Gud, du veed jeg ønske kun
 At lyde dig som Fader:
 Du veed at jeg af Hjertets Grund
 Din Affkye, Synden, hader;
 Jeg føler brændende min Pligt;
 Endsignt jeg handler ilde,

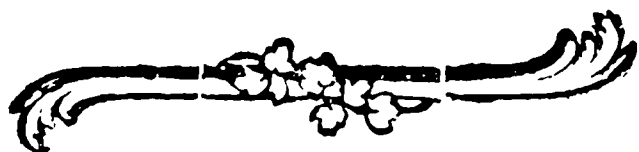
Mit Kiss, af! det er skæbeligt,
 Skönt Anden gierne vilde.

Kan da en Aand behage dig
 Som Ondskab saa vanhælder,
 En Siel af hvilken idelig
 Saa megen Gift opvælder?
 O! Fader, i din kiere Søn
 Er der kun Gunst at vente;
 Jeg er hans Smerter's dyre Løn,
 Hans Blods og Pines Rente.

Han ene, han behager dig,
 Det har du selv erklæret.
 Jeg er i ham, han er i mig,
 Jeg med hans Navn er æret.
 I dette dyrebare Navn
 Er overvættets Naade;
 Her finder Sielen Noe og Havn,
 Og Trost og evig Vaade.

Han er min Klippe og den Borg
 Hvortil jeg trøstlig iler,

Den Ven, som løser al min Sorg,
I hvilken Hjertet hviler.
Han selv hos dig min Talsmand er,
Min Dommer skal han være.
Svar Himmel! Svarer Verdener!
Kan Støvet meer begiere?

K l a g e.

Med Blusels Graad jeg falder ned
 For dig, mit Lives Fader! -
 Jeg veed du elsker Hellighed,
 Og at du Synden hader.
 Ak! hvor maae jeg mishage dig,
 Jeg som saa tit har smittet mig
 Med Laster og Udyder,
 Dem Jesu Lov forbyder.

Mod mine Sandsers Herredom
 Jeg har ei villet kiempe;
 Den Banart har jeg givet Rum,
 Som du besoel at dæmpe.
 Jeg har ei gjort min Villie frie
 Fra Lidenstakers Slaverie,
 Men ak! tient Verden mere
 End dig, min rette Herre.

Jeg har ei stræbt at ligne dig,
 Jeg elsker ei min Fiende,

Forstaaer ei Ondt taalmodelig
 Med Got at overvinde,
 Jeg ofte misfornøiet er
 O! Gud, med dine Tugtesser,
 Og tit med Murren drikker
 Den Kalk, du mig tilskikker.

Allseende! som alting veed,
 Du ogsaa veed og kiender
 At jeg med fuld Oprigtighed
 Min Ondskab her bekiender;
 Du veed det er ei blot min Mund
 Men Hjertet selv, som denne Stund
 Med dig, o! Herre, taler,
 Og al sin Brøde maler.

Som en forloren Søn, til dig
 Min Fader! vil jeg vende.
 O! Gud, jeg vil forbedre mig,
 Din Hielp du mig tilsende!
 Giv mig for Jesu Skyld igien
 Din tabte Gunst, at jeg ved den
 Maa styrkes til at vinde
 I Striden mod min Fiende!

Lær mig at bruge hver en Dag
Jeg endnu har at leve
Saaledes, som dit Velbehag
Og dine Bud udkræve;
At jeg til min Bestemmelse
Maa stedse blive modnere,
Og stadigen opstige
Alt nærmere dit Nige.

Bøn om Trøst i Døden.

Efter en af Mad. Rowes Soliloquier.

Mit Lives Herre! lad dit Bud
 Mig, naar du vil, afhente:
 Den store Time skienk mig, Gud,
 Med Haab og Trøst at vente.
 Skjønt Skrækkens Konge synes vred,
 Giv dog at Dødens Bitterhed
 Min Siel velkommen bliver!

Naar Livets Strømme endelig
 Til lavest Ebbe falde,
 Unsonst de bange Sukke dig
 Hielpløse Kunst! paakalde;
 Naar træt og mat Naturen skal
 Med Bæven i den mørke Dal
 Foruden Bistand samle!

Da styrke Herrens Kierlighed
 Min Siel i Dødens Smerte!

Da

Da gyde Himlen Balsam ned
 I mit beflemte Hierte!
 Da smile du, som ene fan
 Opklare Dødens Skygges Land,
 Og Gravens Mulm fordrive!

*) Gud, glem mig ei i denne Stund,
 Men kald de Gud tilbage
 Som flittig Andagt af min Mund
 Udgod i Sundheds Dage.
 O! overskue da blidelig
 Hver Bøn, som jeg har ofret dig,
 Du har dem jo antegnet.

Jehova! send mit Hierte Svar
 Naar hele Verden tier,

Naar

*) Man vil maaskee indvende, at dette hele Vers som-
 mer ikke den ydmyge Christen, han bør intet have at
 beraabe sig paa af sit eget. Men Hensigten er ingen-
 lunde at lærindre Gud om noget som han ellers ville
 glemme: Det synes mig derimod ganske naturligt, at
 den Christne paa Døds Sengen tænker med Fornøielse
 tilbage paa en velopfyldt Pligt, og sejer i denne Tæn-
 ke en Grund mere til sin Berøieligelse. Jeg veed ikke,
 der er nogensteds forbudet at trøste og glæde sig over en
 god Handling. Religionen selv anfører jo Samvittig-
 hedens Bisald, som en af Dydens Belønninger.

Maar intet jordisk mere har
 Trost mod den Angst, mig bier.
 Naar Midnat mørkner hver en Sands;
 Og Solen mister selv sin Glands,
 Og Stierne sig skjule."

Retfærdighedens Soel da med
 Et Middags Skin oprinde!
 At hine Egnes Dunkelhed
 Og Taage maae forsvinde;
 At jeg en oplyst Udsigt maa
 Hen over de Afgrunde faae,
 Hvortil min Reise iiler.

Lad mig paa denne Scirens Dag
 Bespoite Helveds Balde.
 Gud! du udfører selv min Sag,
 Du skal min Fiende fælde.
 Jeg trodser Slangens Raferie
 Til Afskeed, thi min Siel er frie;
 Dig, Lam! den evig priser.

Trost

~~~~~

Trost i Sielens Lidelser.

D! Jesu, som har lidt for mig,
 Udrust min Siel med Styrke,
 Naar Naadens Ansigt skjuler sig,
 Og trint om mig er Mørke.
 Naar Skæk fordriver Hjertets Fred,
 Hielp at jeg da med Taalighed
 Dit store Navn maa dyrke!

Jeg veed at Kors og Lidelser
 Er din Discipels Ære,
 Og at jeg kun beredes her
 Til Seirens Krands at bære.
 Du luttret din udvalgte Ben,
 At han desmeer til Himmelen
 Maa reen og skicket være.

Com Solen paa en Foraars Dag
 Med Torden Skyer bedækkes,

Det regner, lyner Slag i Slag,
 Det hele Land forskrækkes.
 Men snart dens Straaler skinne frem
 Med dobbelt Smil; ved hver af dem
 Nyt Liv, nye Blomstre vækkes;

Saaledes sender Gud sin Trøst
 I det beflemte Hierte,
 Og! qvæger det med tifold Lyst
 For sin ustandne Smerte.
 O! seierlige Jesu Fred,
 Da lyser du i Sielen ned
 Som Banghed før forætte.

Gud elsker mig! med denne Troe
 Jeg alting gaaer i Møde:
 Det er Grundstønen for min Roe,
 Som intet skal omstøde.
 Al Trængsel og Gienvordighed
 Min Faders Gavnst og Kierlighed
 Kan rigelig forsyde.

Gud elsker mig! Den Tanke skal
 Mit sidste Skrit ledsage,

O

Og

Og Frygt for Dødens skumle Dal
Langt fra mit Hierte jage.
Med Jesu har jeg lidet her,
Med ham jeg herliggiøres der;
Hort da mit Suk, min Klage!

Christ.

Christnes salige Lidelser.

Min svage Hætte raver,
 Dens Fald forhaanden er;
 O! du, af hvem jeg haver
 Mit Liv, vær du mig nær,
 Og trøst mig med den Fred
 Som Jesus Christus bragte
 Til Jorden, da han smagte
 Al Dødens Bitterhed.

Jeg vil din Lov udsjunge
 Mens der endnu er Rum:
 Snart skal min matte Tunge
 I Graven blive stum.
 Du har gjort alting vel,
 Du har ei Riisjet sparet,
 Men selv med Tugt bevaret
 Dit Billed i min Siel.

Som naar den gamle Fader,
 Der elsker høit sin Søn,
 Ham tidlig smage lader
 Udydens beefte Løn;
 Da af hans spæde Sind
 Han Daarlighed uddriver,
 Og Had til Lasten bliver
 Den Unge plantet ind.

Jeg løb i vilde Glæder
 Og glemte dine Bud;
 Jeg søgte ei min Fæder
 I Himlen og hos Gud.
 Mit Alt var Verden kun,
 I dens troløse Arme
 Jeg fasted mig, jeg arme!
 Men da kom Herrens Stund.

Med Kraft han slog mit Hierte,
 Og taled Dommens Ord.
 En uvant Angst og Smerte
 Igiennem Sielen foer.
 Tung faldt hans Haand paa mig,
 Og bøied mig til Jorden,

Jeg hørte Lovens Torden,
Dens Røst var skrækkelig.

Da bad jeg, og du sendte
En Trøstens Straale ned;
Dit Ansigt du omvendte
Til Smil og Kierlighed.
Og Verden og dens Glands
Svandt fra mit vaade Dye,
Jeg stirred mod det Høie,
Og saae en evig Krands.

Den Krands af himmelsk Ære
Der ikkun gribes kan
Af dem, som Korset bære
I dette Sorgers Land.
Den Krands, som faaes ei
Undtagen ved at lide
Og vaage, bede, stride
Paa Torners skarpe Bei.

O! lær mig at foragte
Al jordisk Herlighed,

Dg ene eftertragte
Den Gud, som varer ved
Naar denne usle Krop
(Som snart vil skee) nedbrydes,
Men Sielen uskad frydes,
Dg gaaer til Himlen op.

Bøn om Andagts Fryghed.

Bøi mit Hjerre gode Fader!
 Til at elske dine Bud,
 Og at affkye hvad du hader,
 Lær mig det, du er min Gud.
 Jeg vil rive af mit Bryst
 Hvert et Onske, hver en Lyst,
 Som min Siel til Jorden hæfter;
 Giv mit Forset Mandens Kræfter!

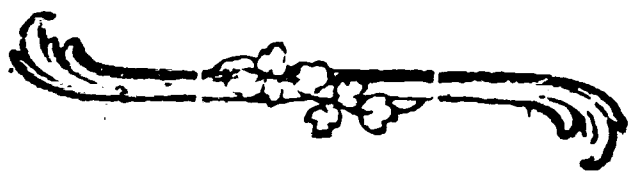
Riødets Sands at undertvinge,
 Sage efter Hellighed,
 Hvad er dette Offer ringe,
 Gud, mod al den Kierlighed,
 Hvormed du har bundet mig
 Beste! Frommeste! til dig?
 Mod den Naade som bevarer
 Daglig mig fra tusind Farer?

Jeg kan ei den Dorsthed fatte
 Som indsniger sig hos mig,

Og gior Sielens Vinger matte
 Naar den higer op til dig.
 Ak! du seer, hvor tit jeg vil
 Gierne være lutter Ild,
 Men er, selv i dine Arme,
 Uden Liv og uden Barme.

Understøt hvert Suk som stræber
 Op til Himlen! Hør hver Døn
 Som dør hen paa mine Læber,
 Men fuldføres af din Søn!
 Han er alt mit Haab, min Noe,
 Han er Støtten for min Troe;
 Han skal mig af Støvet drage
 Til min første Gang tilbage.

Da skal Sielen triumphere
 Over Syndens Legeme;
 Ewig skal min Andagt være
 Englereen og brændende.
 Fra dig selv udgik min Aand:
 Løst fra Lerets tunge Boand
 Skal den til sit Udspring iile,
 Og i Guddoms Skid først hvile.

Lovsang for betimeligt Regn.

See Himlene
 Oplades ved dit Bud,
 Og Mark og Eng, som vare tørstige,
 Takke dig, o! milde Gud.
 Du gyder Vand
 Og Lædskning paa vort Land,
 Og det forbrændte Straae
 Som nys afmægtigt laae,
 Trøstes nu, og reiser sig
 Med fornyet Kraft mod dig,
 Som paa Misskundhed er riig.

Landmandens Haab
 Er i det Høie hørt;
 Og Grøde blev, og gylden Høstes Haab
 Ved din Haand tilbageført.
 Fra Guddens Skød
 Der falder Himmelbrød
 Ned paa den glade Jord:

I hver Regndraabe boer
 Manna og Belsignelse.
 Lov og Priis og Ære see
 Dig som vander Agrene!

Ja dine Dyr,
 Dem er du ogsaa god,
 Med Vaarens Dragt Græsgangen du fornyer,
 Klæder den med Overflod.
 Mat Hungrens Skrig
 I Stønnen tabte sig,
 Og al Naturens Suf
 Var dette: Gud! opluf
 Snart din runde Haand, og giv
 Hvad du skabte, Mad og Liv!
 Fader! tael et kraftigt Bliv!

Da taled du,
 Og Himlens Sluser brast,
 Din Skabnings Nød du kjerlig kom ihu,
 Og bortvinked den med Hast;
 Den hele Skov
 Er opfyldt af din Lov,
 Og Sange uden Tal

Gaae

Gaae ud fra Bierg og Dal
Skulde jeg da tie stil?
Nei, min Skaber! nei, jeg vil
Prise dig mens jeg er-til.

Christ=

Christnes Troe til Guds Forsyn.

Troer du der er et Forsyn til,
 Som baade kan og fierlig vil
 Forsørge dig? Troer du at Gud
 Selv deler vore Skiebner ud?
 Siig Siel! hvi ængster du dig da
 Med Tvivl, hvor Brød skal komme fra?

See Dyrz, Insekters store Flok;
 Faacr hver af dem ei Føde nok?
 Har Herren ei bereedt et Bord
 For hvad der lever paa hans Jord?
 Og du, du skulle ene gaae
 Forladt, og ei din Nødtørst faae?

Er du bestemt at vare ved
 Fra Evighed til Evighed,
 At bære Englers stolte Rang,
 Og fylde Himlen med din Sang,
 Og møttes blant de Salige
 Af Jehovas Beskuelse?

Har du, som Christen, denne Troe;
 Saa føel dit Værd, bliv fuld af Noe!
 Lad Hedningen kun ængste sig,
 Hans Sorger naae ei op til dig.
 Han seer kun det nærværende,
 Uvis om det tilkommende.

Gud prente dybt ind i mit Bryst
 Den Tanke, at jeg er forløst!
 Jeg skielver ei for Grav og Død,
 Og skulle græde for mit Brød?
 Bort Mistroivl! bort mit Væsens Skam!
 Jeg Jesum fik og alt med ham.

Legemets Opstandelse.

For Graven jeg ei mere bærer,
 Mig kræfter ei Forraadnelsen;
 Jeg veed, jeg veed min Frelser lever,
 Han skal opvække disse Been.
 Som han opstod, skal denne Krop
 Og reises ved hans Almagt op.

I Herlighed den skal fremtræde
 Ved Engelen's Basuneklang
 For Jesu Christi Dommersæde,
 Og synge Lammets nye Sang.
 Den skal ei mere fælde Graad,
 Ei ængstes meer af Dødens Braad.

Nei! karst og stærk som Himlens Borger
 Den skal bespotte Lidelser,
 Og Mangel, Nød og bittere Sorger
 Dens Kraft skal ei fortære meer.
 Mit Støv! du fiere Deel af mig!
 Hvad herlig Udsigt aabnes dig!

Lad Bantroe dette Haab forkaste
 Som gjør min Siel saa megen Fryd;
 Lad indbildt Wiisdom kun antaste
 Den Lære, at af Jordens Skjød
 Mit Legem engang skal opstaae;
 O! jeg er lige vis derpaa.

Guds Søn har talt. Mit Haab jeg sætter
 I Blinde paa hans Myndighed.
 Han er min Herre og min Mester,
 Min Wiisdom, Glæde, Roes og Fred.
 Han siger: Jeg skal kalde dig
 Af Graven ud; Stoel kun paa mig!

Ja Jesu! ja du Verdens Dommer!
 Du skal af Graven kalde mig:
 Forklaret da mit Støv fremkommer,
 Og klæd i Glands tilbeder dig.
 Bort Verden, Sandser, nedrig Lyst!
 Min Høihed banker i mit Bryst.

Gud,

Gud, hele Naturens Fader.

Blant de utalte Skabninger
 Dit Almagts Bink' frembragte,
 Skal du, min Gud! paa hver i sær
 Med Faders Omhue agte.
 Lidt eller Stort -
 Hvad du har gjort
 Din stærke Haand bevarer,
 Og fra alt ont forsvarer.

Den ringe Orm som skjuler sig
 For Kunstens væbnet' Die,
 Selv han er dyrebar for dig,
 Og kan dit Hjerte bøie
 Til Misfandhed.
 Du seer og ned
 Paa ham, som Gud og Fader,
 Afværger, hvad ham skader.

Gud!

Gud! skal da jeg, som Evne fik
 At skionne og at tænke,
 Mit Hierte kun et Dieblif
 Med Tvivl og Banghed krænke?
 Skal jeg, som kan
 Med dyb Forstand
 I din Huusholdning skue,
 For Modgangs Skyer grue.

Nei! selv i Modgang seer jeg dig
 Som en veldædig Fader,
 Thi der kan intet hændes mig,
 Som du jo selv tillader.
 Med Trost og Ro
 Og Mod og Tro
 Jeg siger: Herren raade!
 Alt hvad han gjør, er Naade.

Bed Christi Kors.

Bered dig, Siel, din Gud at møde
 I al sin strænge Dommerpragt;
 See hele Verdens Skyld og Brøde
 Paa en uskyldig Iffe lagt.
 See Kors og Nagler, Saar og Blod,
 See hvad Guds Elskede udstod.

Hør hvor asmægtig Jesus stønner
 Bængstet, og forladt af Gud:
 Hør disse haabeløse Bønner,
 Som Helveds Marter presser ud.
 Ø! skul dit Ansigt, hyl og græd!
 Han lider, Synder! i dit Sted.

Forbarm dig Gud, Fornuften taber
 I dette Svælg sin Kraft og dør.
 Naturens Herre Liv og Skaber
 For Skabningen Forsoning gjør.
 Guds Søn, den allerhelligste
 Er regnet blant Misdædere.

Og jeg, jeg trøstes ved hans Pine,
 Jeg lever evig ved hans Død;
 Hans Saar og Smerter ere mine,
 Hans blodig' Sved, hans Sielenød.
 Alt, alt (o! Gud, hvor er jeg riig)
 Hvad Jesu er, tilhører mig.

Hans Seier, hans forligte Fader,
 Hans Ære, hans Uskyldighed,
 Hans Himmel fuld af Myriader
 Som synge høit om Jordens Fred.
 Gud, hvilken Æro! jeg kaster mig
 I Støv tilbedende for dig.

Hvad er jeg, at du mig' hukommer!
 Jeg Orm, jeg Muldets ringe Søn.
 See min Forsoner er min Dommer,
 Jeg føler, hvor min Lod er skøn.
 Mit Hierte brænder til din Priis;
 Jeg seer mit aabne Paradiis.

Guds Miskundhed er dyrebar.

Ps. 36, 8.

D! Gud! hvad er din Naade riig
 Paa Haab og Trøst og Glæde!
 Ved den en Siel ophøier sig
 Til meer, end Fyrsters Sæde.
 Der fyldestgøres al dens Trang,
 Der er dens Adelskab og Rang,
 Den er Cherubers Broder.

Usalig er forvist den Mand
 Som Herrens Bisfald savner,
 Om al den Lyst, som tænkes kan
 I Livet, ham omfavner.
 Om Adel bruser i hans Blod,
 Om Konger knæle for hans Fod,
 Han er med Skam bedækket.

Ti tusind Verdnere Herlighed
 Kun saare lidt betyder
 Naar Hjertet mangler Røe og Fred,
 Og Dommens Klokke lyder.

Den

Den Engstelse for Død og Grav,
 Oprører Sindet som et Hav,
 Og Evigheden truer.

O! Menneske, du dæmper tit
 Den Røst, som dig advarer,
 Og glemmer Gud, og synder frit,
 Og sover trygt blant Farer.
 Ulykkelige Sikkerhed!
 Skielv, Synder! for den falske Fred,
 Et Uveir den bebuder.

Chi see! Naar Belyst ikke meer
 Ud slappe Sandser smiler,
 Men det forkrænkkelige Leer
 Til sin Oplosning iler;
 Da staaer den nøgne Siel igien
 Forladt, forjærdet, uden Ven,
 Og seer kun idel Mørke.

Den fra sin Kummer seer en Gud,
 Men ak! en Gud, som truer:
 Seer Ondskab, overtraadte Bud,
 Fordømmelse og Luer.
 O! hvilken Skræk! den Kierlighed
 Som Jord og Himle frydes ved,
 Gjør Synderen fortvivlet.

Men

Men jeg som fandt i Jesu Død
 En blid forsonet Fader,
 Jeg føler, hvor den Trøst er sød
 At Gud min Skyld forlader;
 Og venter roelig paa det Bud,
 Som kalder mig hjem til min Gud,
 Hiem til min Faders Boelig.

Min hele Siel tilbeder dig
 Hvis Skiendsel blev min Ære;
 Jeg for dit Kors nedkaster mig,
 O! lad mig stedse være
 Lodtagen i den store Fred,
 Som du fra Himlen bragte ned,
 Der du dit Blod udsøste.

Hielp at jeg i din Naades Favn
 Et helligt Liv maa føre,
 Og dagligen dit store Navn
 For Verden herliggiøre!
 Saa at jeg findes maa i dig
 From, elsket og ustraffelig,
 Og Herrens Yndest værdig.

Med Solens Dpgang.

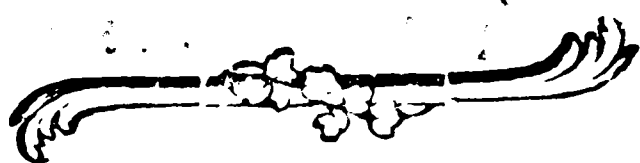
Vaag op, min dorste Siel, vaag op!
 Skue, Herrens Soel fremtriner;
 Dens Glands forgylder Klippens Top,
 Og hele Marken skinner.
 Er du til evig Slummer skabt?
 Og skal en Belyst være tabt
 For dig, som Dyret nyder?

Nei! Lysets Fader! nei jeg vil
 Opløste Sind og Die
 Til det Almagts Skuespil,
 Som glimrer i det Høie.
 Min Siel forbausset raaber ud:
 Er Skabningen saa skøn, o! Gud,
 Hvad maa du selv da være!

Du, som med evig Høitids Glands
 Som intet Die taaler,
 Ufattelig for Sind og Sands
 Din hele Stat omstraaler.
 Du, som med sig velgjørende
 Og grændseløs Indflydelse
 Naturen giennemtrænger.

Dog, hvad er' disse Under vel
 Mod dem i Naadens Rige?
 Her føler min henrykte Siel
 Meer end min Mund kan sige:
 Her er det Dyb af Kierlighed,
 Som Engle selv maa studse ved;
 Her er Fornustens Grændse.

Hvo er som Du blant Guderne?
 Dig prise alle Tunger,
 For dig sig bøie alle Kne,
 Og hele Himlen sjunger:
 Halleluja! vor Gud er stor!
 Bryd ud i Lov, forløste Jord!
 Tilbed vor fælles Fader!

Aften = Regnskab.

Jeg takker dig, mit Livs Herre!
 For den tilendebagte Dag.
 Er den og anvendt til din Ære
 Og faderlige Velbehag?
 Ak! har jeg og erindret mig
 At hver min Daad staaer blot for dig?

Har jeg mit Ærød med Priis modtaget?
 Arbeidet i mit Kald med Flid?
 Ei efter Daarligheder jaget,
 Og spildt den dyrebare Tid?
 Har jeg beholdt min Villie frie
 For Lysters grumme Tyrannie?

Har jeg og ofte mindt mit Hierte
 Om Død og Regnskab, Grav og Dom?
 Og været taalig under Smerte,
 Og mod min Næste blid og from?
 Har jeg betegnet hver en Stund
 Med nogen Dyd, og tæmt min Mund?

Har jeg betvunget nogen Bane
 Som Sielens Rang vancerede?
 Er jeg paa Christendommens Bane
 Gaaet fremad? — O! Allseende,
 Kun du, kun du kan domme mig,
 Thi intet skjuler sig for dig.

Selvkiærlighed saa tit bedrager
 Det stolte og forvendte Sind.
 En Broders Skæb den snart opdager
 Men er mod egen Sielke blind.
 Min Fader, Gud! tilfæd mig ei
 At smigre for mig selv, o! nei!

Jeg vil paa mine Kne anklage
 Mig selv for dig, Tilgivende!
 Saa veed jeg vist, at jeg skal smage
 Din Medynk og Forbarmelse.
 At sove jeg ei drister mig
 Førend jeg er forliigt med dig.

Skal denne Nat min sidste være,
 (O! Gud, jeg er jo i din Haand)
 Du mig en salig Død bestiere,
 Og før min dyrefisgte Mand
 Til Fredens glade Boeliger,
 Hvor Jesus min Forløser, er.

Den

Den lidende Christens Haab.

Gud, hjælp mit svage Hjerte
 At underkaste sig,
 Naar du ved Sorg og Smerte
 Vil drage mig til dig.
 Ak! det er haardt at lide,
 Men skal det være saa,
 Da bør, da vil jeg stride,
 At jeg kan Kronen faae.

Du er min' Skiebnes Herre,
 Og jeg din Undersaat;
 Tilfreds saa vil jeg være,
 Alt hvad du gjør, er got.
 Du ei din Skabning hader,
 Endstjønt du synes vred,
 O! nei, du er min Fader,
 Du slaaer af Kierlighed.

Skal Kors og Modgang blive
 Min Lod paa denne Jord,
 Saa hold min Siel ved Live
 Med dit det dyre Ord.

Der

Der faaer jeg Trøst og Lise,
 Der faaer jeg Fred og Nøe;
 Der lærer jeg at prise,
 Der lærer jeg at troe.

At troe, endskiønt du bukter
 Mig dybt i Støvet ned;
 At prise, skiønt jeg sukker
 I mørk Elendighed.
 Snart snart skal jeg fuldendes,
 Det er mit store Haab,
 Da skal min Klage vendes
 Til Lyst og Frydemaal.

Da skal jeg træt af Jammer
 Omfide hvile mig:
 Min Siel du blid annammer
 Ind i dit Himmerig.
 Da skal jeg dig velsigne
 For Tidens Lidelser,
 De er' dog ei at ligne
 Mod Herligheden der.

Henrykket skal jeg høre
 De gyldne Harpers Slag,
 Og al min Graad afstørre
 Paa denne Seirens Dag;

Og see Guds hele Rige,
 Og see den elskte Son,
 Og høre ham at sige:
 Nyd her din Trængsels Løn!

Dette

~~~~~

Dette gjører til min Hukommelse.

=====

Hukomme dig? — O! Jesu, hvo kan glemme
 Hvad du har gjort for Adams faldne Kiøn?
 Dit Minde skal mit Hierte evig glemme,
 Min Graad skal ofte takke dig i Løn.
 Til Korsets Død du gif for mig;
 Du seer min Siel, du veed den elsker dig.

Saa ofte jeg med andre dine Venner
 Mig nærmer til dit Naades Giestebud,
 Og nyder der (o! hvor mit Hierte brænder)
 Dit blide Kys, min Herre og min Gud!
 Da rykkes jeg til Himmelen
 Fra Tid og Jord og alt det Skabte hen.

Da, da forsvinde alle Livets Sorger,
 Knap. husker jeg at jeg en Synder er,
 Jeg føler mig, som Englenes Medborger,
 Og vandrer alt blant Paradisets Trær;
 Du aabned Himlen, jeg gif ind,
 Du freed og vandt, og Seieren blev min.

Som

==

Som Hiorten skriger efter ferske Strømme,
Saa længe jeg, min Frelser! efter dig.
Dig seer jeg vaagende, og selv i Drømme
Dit kiere Billede forlyster mig.
Alt hvad jeg føler, tænker, veed,
Er ifkun din grundløse Kierlighed.

Den

Den yderste Dag.

S! Gud, hvor stor og rædselsfuld
 Vil ei den Time blive,
 Da du skal hyde Hav og Muld
 Hver Krop igien at give!
 Da hvert et Legem med sin Siel
 I evigt Bee og evigt Bel
 Skal fælles Skiebne finde.

Jeg hører alt med Gruelse
 Hvor Jordnens Stemme lyder,
 Og hvor Naturen bragende
 Sit sidste Suk udgyder.
 Jeg seer hvor Luften splitter sig,
 Hvor Elementer føre Krig,
 Og Verdens Dom bebude.

Jeg seer den gyldne Dommerstoel,
 Som Englers Hær omringer;
 Jeg seer Retfærdighedens Soel,
 Jeg hør'r Basunen klinger.
 Dens Lyd bespotter Grav og Død,
 Den trænger ind i Jordens Skød
 Og alle Døde vækker.

For Dommeren staaer Adams' Slægt,
 Han aabner Himlens Væger,
 Og med Retfærdighedens Vægt
 Hvers Bandel undersøger.
 Ja Djevle selv han fordrer frem,
 Og evig Angest martrer dem:
 O! Jesu, hvilken Time!

*) Nu vikles Korsets Fane ud,
 Og høit i Luften svæver.
 Bespotteren — o! milde Gud,
 Nu troer han først, men hæver:
 Alt er høitideligen taust,
 Og Saligheden selv forbaust
 Sin Dommers Stemme hører:

„ I Faderens Belsignede,
 „ Gaaer ind til Himlens Glæder!
 Men onde Flok! Misdædere!
 „ Gaaer did, hvor Lasten græder!
 „ For eder samtligen jeg leed;
 „ Hver har sin Skiebne selv bereed,
 „ Og den skal nu besegles.“

P

Stray

*) Denne Tanke har jeg laant af Youngs yderste
 Dag, hvor det heder:
 Now an archangel, eminently bright,
 'From off his silver staff of wondrous height
 Unfurls the Christian flag, which waving flies &c.

Strar for de fromme Himlens Port
 Oplader gyldne Buer,
 Mens Satan jager sine fort
 Til Helveds Qual og Luer,
 Hver Tanders Gnidsel Sorg og Graad
 Skal være deres beste Lod.
 O! milde Gud, jeg gyser.

Min Siel, som blot ved Tanken om
 Den sidste Dag kan grue!
 End naar du Verdens store Dom
 Skal virkelig beskue!
 Tænk dig naar denne samme Krop
 Ved Guds Vasun skal vækkes op,
 Og kaldes frem for Dommen.

End naar du de fordømites Graad
 Og Djevles Suk skal høre;
 Naar Herren alle Hierter's Raad
 Skal frem til Lyset føre;
 O! hvilken Ulyksalighed,
 Om Dommeren da blier dig vred!
 Hvor vil du saa henflygte?

Hvad hjælper da dit bange Skrig
 Det døde Bierg paa falder?
 Kan noget Bierg bedække dig,
 Naar al Naturen falder,
 Og hele Jorden staaer i Brand?
 O! søg da Redning, mens du kan,
 Der, hvor den ene findes.

Forsoner! Broder! milde Ven!
 Tænk paa mig, naar du kommer
 I Herlighed fra Himmelen
 Som Verdens Gud og Dommer!
 Lad mig da med Triumph opstaae,
 Og fra din Dom til Ære gaae!
 Saa dør jeg fuld af Glæde.

Anhang.

Trende Sange efter Uj.

Gud i Uveiret.

Du Verdners Skræk! hvo kan for dig
 Og for din Torden staae?
 Hvad? Trodser dog en Dødelig?
 Gud vinker, vi forgaae.

Han leiver sig i Nulm og Nat,
 Alt zittre Folkene:
 Hans Stoel er trindt omkring besat
 Med Hevnens Tienere.

Fra beegsort Skye hans stærke Arm
 Rød Lynild slynger ned,
 Og Tordner styrte for hans Harm
 I Svovelsøer ned.

Da rave Jordens Villere,
 Da synker Stad og Land;
 Da skielver alt det Levende
 I Skov og Luft og Vand.

Naturen kiender da igien
 Med Gysen sin Monark,
 Naar Flammer slaae om Himmelen,
 Og om den viide Mark.

Hvo frelser da mig usle Støv,
 Hvis han som reiser sig
 Og plukker Verdner af som Løv,
 Ei naadig skaaner mig?

Vor Gud er idel Kierlighed,
 Selv naar han synes stræng;
 Han hersker med Langmodighed,
 Og knuser ei i Slæng.

Gud, Lovgiveren.

Laushed overalt paa Jorderige!
 Gud vil selv ned fra sin Trone stige,
 Gud vil tale, Mennesker!
 Havet selv, som brølende sig bryder
 Paa hiint Skier, hans Almagts Stemme lyder
 Naar den tordner: Storm ei meer!

Stov! som jeg har dannet og besielet,
 Og af Gnist saa meget got meddelet,
 Menneske! det gielder dig.
 Hvad du har, er det dig ikke givet?
 Har du ei maaskee den Gnist af Livet,
 Som du aander, blot fra mig?

Hvo er den, som Soel og Regn beskierer?
 Hvis den Haand, som dig saa kierlig nærer
 Af frugtbare Agres Skiod?
 Som dit Nærg til Føde Engen klæder,
 Og dig selv utællelige Glæder
 Med en daglig Siundhed bød?

Derimod,

Derimod, hvad monne jeg vel kræve?
 Ikkun det, at Kierlighed skal leve
 Keen mod mig i alles Bryst.
 Hver og een, den hele Jord det lære!
 Hver og een fornægte mig til Ære
 Sig og al sin egen Lyst!

Sukker du ved disse mine Love?
 Rigdom, Roes, den falske Gunst til Hove,
 Sligt bedrøve kan din Siel?
 Det, som jeg blot af din Pligt fortiente,
 Skulde du, hvis du dit Beste kiendte,
 Givre for dit eget Vel.

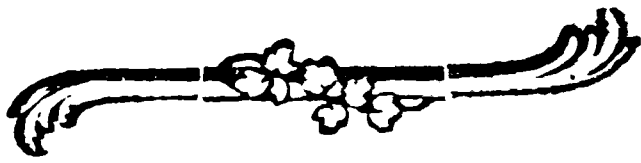
Kan den Siel, som Jordens Baand vandere,
 Nærmes mig? Nei, luttret maa han være
 Og forsmaae det Jordiske.
 Thi besmittet, nedrig og lastværdig,
 Kan han mig, som ene er elskværdig,
 Mig, den helligste, ei see;

Kan ei Sted blant hine Aander nyde
 Som med meer end Soles Lys sig pryde,
 Naar de for min Trone staae.
 Deel i et fornuftigt Bæsens Hæder,
 Deel udi de høie Himlens Blæder
 Kan blot Hjertets Keenhed faae.

Byder dig din fromme Overherre
 Andet, end blot lykkelig at være
 Her og hist? Bar du bereed
 For din Gud at udstaae Dødens Qualer?
 Faa Minuters Troskab han betaler
 Med en gandske Eviighed.

Høieste, som styrer mine Dage!
 Lydighed foruden Knur og Klage
 Lever jeg, din Skabning, dig.
 Du er viis, selv naar du skienker Smerte,
 Dine Bud gaae fra et kierligt Hierte,
 Hver din Daad er faderlig;

Enten du paa Solens lyse Binger
 Stiger ned i laven Dal, og bringer
 Folket Bud om Frelsens Dag:
 Eller du fra Sinai befaler,
 Og i Storm og sorte Uveir taler
 Under Jld og Torden Slag.

Gud,

Alene kjerlig Lyst en større Kreds at fryde
 Med Liv og med Begiærninger,
 O! Godheds Under, dig bevæged til at gyde
 Frem af dit Skib nye Verdener;
 Og fra det Lys, hvori du troner,
 Til Dødelige at udgaae,
 Fra Englers Legioner
 Som for dit Ansigt staae.

Dig vilde du, som Gud, for den umaalelige
 Og øde taase Dybhed see;
 Du lagde Planen til dit Livopfyldte Rige
 I evig Mørkheds Gruelse:
 Udbreded dine Almagts Hænder
 Viidt over Mueligheders Nat,
 Og tegnede alle Ender
 Af din usødte Stat.

Du kaldte den, den kom. Hvad Underværke brøde
 Nu frem af Intets svangre Skib!
 Tallose Sole gif sin Skabermænd i Møde,
 Og Lysets Troner af nyeskabte Sange lød'.
 Hver hersker i sin egen Sphære,
 Hvor du bød flydende Chrystal
 Dens Gldpallads at bære
 Indtil Naturens Fald.

Hvit over Solene stod han, som gav dem Livet,
 Og saae til en af dem i sær,
 Og sagde: Dig har jeg min Jord til Konge givet,
 Dens Løb du venligen regier,
 Saa at du den med Lyshning glæder,
 Og med din Glands, naar du gaaer bort,
 Den stille Maane klæder
 Som jeg for den har giort.

Hvad føled du, o Jord! den første gang du smagte
 Alt Solens Skin dig varmede?
 Hvad, da din Konge dig den første Straale bragte,
 Og Dagens Strøm udgydede!
 Han kom, hans gyldne Lokker fløde
 Indbundne i en Blomsterkrands,
 De unge Timer høde
 Ham op til Foraars Dands.

Den fede Græsgang alt med Grønt var overmalet;
 I tusind Farver Blomsteret
 Stod for sin Skaber klæd, men Rosen herligst
 præled,
 Kun den fortiente Purpuret
 Og Tronen. Verledug de drukke,
 Og aanded i den varme Luft
 Fra foderrigt Indlukke
 En sund balsamisk Duft. Nu

Nu kom og Træerne. Hist moedne Færsten gliiste,
 Her Kirsebærret flød i Blod.
 Den ranke Stamme først i Solhvuid Flor
 sig viiste,
 Men snart behængt med Guld den stod.
 Ærværdig Tøge-Skov ud over Biergerygge
 Sit mørke Løvværk havde strakt,
 Og med en fiskelig Skygge
 Alt Dale overtrakt.

Nu Jorden prydet var og skøn paa alle Sider,
 En Gud selv kunde boet her.
 End var den frie (o! alt for snart bortfløine Tider)
 For Krigens Ddelæggelser.
 End var ei af blodstænkte Hære
 Naturens skønne Ansigt skiendt;
 Den falske Morderære
 Var ei endnu bekiendt.

Ukrænkt, Naturen af sin Skabers riige Fylde
 Bød Skatte af Fornøielse;
 Men overalt var kun et taust og livløst Stille,
 Der var ei noget Levende.
 Gud taled, Biergene de bæved,
 Og Hav og Jord blev Lyst og Leeg:
 Og nye Væsner leved,
 Den døde Tausshed veeg.

Ein

Sin Voelig finnet Fisk, den Strømmens Søn, opleded
 Og fandt i Sivbegroede See;
 Blant Havets Skum og Is den stolte Hval
 udbreded

Eg, som en ubeboet De.

Her fløi med guldbestukne Binger,
 Hift krøb, knap synligt, et Insekt
 Fra kunstig Mesters Finger,
 Skönt, som den største Slægt.

Kun Ornen torde sig mod Solens Straaler vove;
 Til roeligst Vuff undveeg og sang
 Den søde Nattergal; I skyggesfulde Skove
 Det brune Bildt med Brølen sprang.
 Nu Manken rystend' Løven tvinger
 Sig ud af moderlige Jord,
 Og lystig Lammet springer
 Omkring det stille Faar.

Liv lod du overalt udgaae i rige Strømme,
 Ei Klippens mindste Rist blev tom.
 Hvor vild den blandede og dog foreente Stemme
 Som dig med Tak i Møde kom!
 Der trængte sig fra alle Stove
 Et Chor af tusind Røster frem,
 Dig, deres Gud, at love,
 Hvis Godhed skabte dem. Til

Til denne Flok kom snart din Storheds Tolk, o! Herre,
 Dit Mesterværk, dit Menneſke,
 At der dog ſkulde et forſtandigt Væſen være
 Til dine Gavers Nydelse.
 Dit eget Billede blev Livet
 Indblæſt umiddelbar af dig,
 Fornuft blev Manden givet,
 Han ſtod og føled ſig.

Et Under af din Haand! der, ligerviis ſom Dyret,
 Af Jordens Skød ernærer ſig,
 Men har en Engels Siel. Der halv forgaaer,
 ſom Dyret,
 Og dog er halv udødelig;
 Skabt frie, dog at han ſkulde lyde
 Dig Gud af Valg og Kierlighed,
 Og priſe dig og nyde
 Dit Samfunds Salighed.

Han ſtammed frem din Lov med ſin nyſkabte Tunge,
 Saasnart han tænkte, føled ſig;
 Han hørte alle Dyr din Miſkundhed beſunge:
 I Himlens Straaler ſaae han dig,
 Paa Engens blomſtermalte Dække,
 I aromatisk Myrrhaduſt,
 Blant muntre ſurrend' Bække,
 I Baarens milde Luſt.

At

Alt love dig er Pligt. Din Lov skal villig lyde
Fra mit takfulde Harpespil.
Den hele Jordens Kreds skal i din Nøes udbryde,
Saa vidt Fornuft og Nøst er til.
Vinlandet og den brændte Hede,
Og Mogols Egn, og Zemblas Iis
Er' er alle lige rede
O! Skaber, til din Priis.

